

FRANCHEZZOV
ODKAZ
ZO ZÁHROBIA

*Franchisezov
odkaz
zo záhrobia.*

Na úvod.

Tomuto dielu, ktoré pôvodne vyšlo v angličtine a potom v nemčine, predchádzali dva predhovory.

A.Farnese, sprostredkovateľ, ktorému bola táto kniha diktovaná z druhého sveta zomrelým Talianom menom Franchezzo, píše:

„Toto rozprávanie diktoval duchovný autor tak rýchlo, že mi bolo často obťažné sledovať ho a diktát zapísať. Snažil som sa však zachytiť diktované čo najpresnejšie a najpravdivejšie.

Ak odovzdávam toto rozprávanie verejnosti tak, ako mi bolo oznámené, potom zodpovednosť za všetko povedané a napísané musím prenechať duchovnému spravodajcovi.

Vídaval som ho častejšie v jemnom zhmotnení a pri niektorých takých príležitostiach ho spoznali osoby, ktoré mu boli počas pozemského života blízke."

Autor tejto knihy, Franchezzo, hovorí:

„Túto knihu venujem všetkým, ktorí sú v pochybnostiach a neistote, čo ich očakáva po pozemskom živote. Robím tak v nádeji, že mnohí čitatelia, ktorí hrešili ako ja, sa po týchto mojich skúsenostiach polepšia vo svojom hriešnom živote.

Všetkým milým bratom a sestram, kráčajúcim práve po cestách nadol, chcem dôrazne povedať:

„Ak následky sebeckého a výstredného života sú na tejto zemi hrozné, tak po smrti sú dvojnásobne strašné. Tu, ako vy hovoríte „v záhrobi“, nezakrýva už dušu žiadny obal. Tu sú všetky hriechy vinníka zjavné.

Hriešnym životom znetvorená duša sa tu objaví ako duchovný netvor v celej ohavnosti na tak dlho, dokiaľ ju neomyjú slzy žiaľu a jej rysy nevyhladi pokánie a ľútosť.

Ďalej by som chcel upozorniť, že z vyššej úrovne radi prichádzajú duchovia, aby poučili pozemšťanov. Často dostanú úlohu, aby varovali ľudí, porušujúcich ľudské i Božie zákony, a aby ich upozorňovali na osud, ktorý ich za to očakáva na druhom svete.

Týmito neviditeľnými zásahmi sa ľudom otvárajú dvere, ktorými postupne vniká prúd svetla do temnoty pozemského sveta. Obyvateľom záhrobia sa tým dáva príležitosť varovať a poučovať pozemských bratov.

Ako bojovník, ktorý prechádzal cez mnohé utrpenia, snažím sa aj ja tam dolu zápasiacim bratom ukázať cestu, ktorá ich povedie k víťazstvu a dožiči

im pokoj a mier."

Vydavatelja anglického vydania pripojili ešte nasledujúcu „poznámku": Táto kniha bola zapísaná A.Fernesom ako sprostredkovateľom: vznikla teda zdanlivo subjektívnou cestou. Opisované skúsenosti sa však zhodujú s objektívnymi pozorovaniami duchovných informátorov.

Situácie a obrazy zo života po smrti v nej opísané sú preto isto vierohodné. Nesmieme však zabúdať, že spôsob vyjadrovania prekoná pri ďalšom odovzdávaní niektoré malé odchýlky. V knihe sú ďalej opísané *osobné* skúsenosti a prežitia, ktoré sa *nesmú* zovšeobecňovať.

Napriek tomu čitateľ získa z tejto knihy poučenie a naučí sa lepšie rozumieť zákonom odplaty dobrého i zlého. Najcennejšie je však to, že bude varovaný, aby nenastupoval púť do záhrobia zaťažený svetskou ctižiadosťou, pozemskými zákernosťami a žiadosťami, závisťou, sebeckvom, nenávisťou, pomstychtivosťou a zlobou v duši. Ťažko by sa mu to vypomstilo.

Predslov k druhému nemeckému vydaniu.

Franchezzova správa o jeho putovaní v zemi duchov sa vyznačuje predovšetkým dojmom neskalenej poctivosti. Neskrášľuje nijakú chybu svojho hriešneho pozemského života, ktorý ho podľa cirkevnej náuky musel viesť priamo do večného zatratenia - čo je v príkrom rozpore k Božej láske a Božiemu milosrdenstvu.

Práve Franchezzo spieva veľkú pieseň lásky; nielen tej Božej pralásky, nezatracujúcej žiadneho tvora, ale i jej pozemského odlesku - čistej lásky dievčiny - ktorej vyžarovanie sa ovíja ako ochranný plášť okolo neho a jeho očistných ciest.

Čo ducha Franchezza podnietilo sprostredkovať taký presný popis jeho zostupov a výstupov sférami, pramení tiež z lásky, totiž zo súcitu s nevedomosťou pozemského ľudstva o duchovných zákonoch spätného pôsobenia, ktorých účinkov musel prežiť sám na sebe. Či to nieje naozaj šľachetné predsavzatie oboznámiť s tým pozemšťanom a byť im varujúcim pomocníkom?

Tento zákon síce vystihuje príslovie: „Každý je kováčom svojho Šťastia“, ale iba málokto rozumie jeho skrytému zmyslu. Franchezzo ve prežitia - väetko symboly jeho pozemských skutkov - vystupujú pred ním ako živé obrazy okolia. Zväzky, ktoré duchovne nadviazal svojim dobrým alebo zlým konaním na zemi, privádzajú ho opäť dohromady so spoluúčastníkmi, prinášajúc pomoc alebo vytvárajúc zábrany k vyššiemu vzostupu. To trvá tak dlho, než sa presadí dobrá vôľa a ňou sa prebudí i vyššie poznanie. Duša potom, preukázanou ľútosťou a odpúšťajúcou láskou, dostane nový „odev“, ktorý jej umožní prístup do duchovnejších oblastí.

Pre čitateľa, ktorý vytuší hlboký zmysel, skrývajúci sa v každom obraze z duchovného sveta, je podrobný opis pútnika bohatým zdrojom náuky o odpykávaní. Nabáda k premýšľaniu a rozširuje poznanie súvislostí, nerozlučne spájajúc úcich viditeľný hmotný svet so skrytým svetom duchovným.

Každý obraz je prísne dôsledný; každá príčina tu, prejavuje sa v následku tam. Ďalej učí, že všetky cesty utrpenia nedokonalej duše neznamenujú trest. Sú len cestami k očiste, ktoré sa postupne zmenia na svetlé chodníčky k stále vyššej blaženosti, len čo sa večná duchovná iskra v človeku rozjasní a prerazí pancier, ktorý zvieral jeho srdce.

Predslov k slovenskému vydaniu.

Na knižnom trhu sa v poslednom čase hromadí množstvo kníh s duchovnou náplňou.

Je to vyvolané hladom a smädom po takomto druhu literatúry. Ľudia hľadajú ... neuvedomujúc si presne, čo ... Ich vysmädnuté duše ich k tomu nútia. A často sú znechutení a sklamaní, ak nenájdu to pravé.

Neuvedomujú si tiež, v akej vážnej dobe žijeme. Mnohí nemajú ani tušenia, prečo pomaly na celom svete vládne chaos a skoro na dennom poriadku sú prírodné katastrofy, vojny, nové choroby a všelijaké možné nešťastia.

Mnoho ľudí zomiera a odchádza na druhý svet. A čo ich tam Čaká? Je smrťou životu koniec?

Práve týmito problémami sa zaoberá predkladaná kniha. A nielen to: popisuje pravdivo osud jedného hriešnika, ako sa mu vodí tam na druhom svete. Ako musí pykať a odčisťovať svoje hriešne skutky. Súčasne je to varovanie takého človeka, ktorý už prekročil prah hrobu.

Alebo si ľudstvo myslí, že je už také dobré, že nepotrebuje hlas z druhého brehu, ktorý by mu dal aspoň vytyšiť, aký osud čaká človeka po smrti?

To všetko sú veci, o ktorých sa hovorí v tejto knihe.

Diel prvý.

Dni temnoty.

Putoval som vzdialeným krajom, ktorý u vás na Zemi nemá ani meno ani miesto. Mojmím želaním je popísať zážitky svojho putovania, aby tí, ktorých cestu smeruje k tejto hranici, vedeli, čo ich očakáva.

Vo svojom pozemskom živote som žil ako všetci tí, ktorí bažia iba po najvyššom stupni svetských pôžitkov.

Ak som nebol nevlúdny k tým, ktorých som miloval, tak to bolo vždy iba N pocitom toho, že mi majú slúžiť k uspokojovaniu mojich prianí, žiadostí a potrieb, že som si poskytovaním darov a prejavmi náklonnosti mohol od nich kupovať lásku a obdiv, čo bolo pre mňa životnou potrebou.

Bol som telesne i duševne nadaný. O obetavej láske, ktorá sa úplne stráca v láske k druhým, nemal som nikdy ani tušenia.

Medzi ženami, ktoré som miloval - láskou - ktorá sa až príliš často falošne láskou označuje, hoci to bola v skutočnosti iba vášeň, nebolo ani jedinej, ktorá by mi pravú lásku dala pocítiť, zostal mi iba ideál, po ktorom som tajne vzdychal. V každej žene ma niečo sklamalo. Milovali ma tak, ako som miloval aj ja ich, Vášeň, ktorú som im prinášal, vzbudzovala v nich rovnaký pocit. Tak som žil nespokojný v túžbe po niečom, čo som sám nepoznal.

Dopustil som sa mnohých chýb a v mnohom som sa mýlil. Napriek tomu často mi svet ležal pri mojich nohách, obdivoval ma a nazýval ma dobrým, šľachetným a nadaným. Oslavovali ma, lichotili mi, bol som hýčkaným miláčikom dámskych spoločností. Ak som chcel niečo získať, stačilo prejaviť svoje želanie. Akonáhle som však žiadané získal, premenilo sa všetko opäť v zatrpknutosť.

Potom prišla doba, keď som sa dopustil najosudnejšej chyby a zničil som dvn životy. Mal som pocit, že som spútaný železnými reťazami, ktoré ma zraňovali, a až keď sa mi podarilo konečne ich rozlomiť, odchádzal som zdanlivo nko slobodný muž. Nikdy viac som však už nemal byť ozajstne voľný.

Naše spáchané chyby a omyly neprestanú nikdy, ani na chvíľu, či už v tomto alebo v budúcom živote, sledovať naše stopy a sťažovať náš vzostup, pokiaľ nie sú postupne odpykané, a tak vymazané z našej minulosti.

Keď som konečne uveril, že som sa naučil už všetkému, čo môže naučiť láska, že som poznal všetko, čo žena môže dať, stalo sa, že som stretol ženu, inú než všetky ostatné. Ako ju mám volať? Bola v mojich očiach oveľa viac než

smrteľná žena a dal som jej meno „Dobrý anjel môjho života“.

Už v prvom okamihu padol som k jej nohám a dal jej všetku lásku svojej duše, všetko čo som mohol dať a dával som úprimne.

Po prvý krát vo svojom živote som myslel na niekoho iného viac, než na seba. I keď som nebol schopný pozdvihnúť sa k takým čistým myšlienkam, aké naplňovali jej dušu, ďakujem Bohu, že som vždy odolal pokušeniu strhnúť ju dolu k sebe.

Tak plynul čas. Snil som sa v jej prítomnosti a posilňoval sa v čistom myslení; domnieval som sa totiž, že ma ono už navždy opustilo. Sníval som sladké sny, v ktorých som bol zbavený reťazi svojej minulosti, ktoré ma tak tvrdo spúťovali. Práve teraz, keď som hľadal niečo vyššie, bál som sa neustále, že by mi niekto iný mohol moju milovanú odvieŕť. Musel som, žiaľ uznať, že som nemal žiadne právo ju zadržať, hoci len jediným slovom.

Akú ťažobu a aké utrpenie prežívala moja duša v týchto dňoch. Cítil som, že pošpinený svojím spôsobom života nie som hodný sa jej čo i len dotknúť; ako by som sa mohol opovážiť tento nevinný, čistý život pripútať k sebe? Bola voči mne taká nežná a milá, že som nemohol pochopiť tajomstvo jej nevinnej lásky. Cítil som však, že tu na tejto Zemi nebude nikdy mojou. Jej čistota a úprimnosť vytvorili medzi nami prekážku, ktorú som nikdy nemohol prekonať. Pokúsil som sa opustiť ju, ale bolo to zbytočné. Ako magnet k pólu bol som opäť k nej priťahovaný, až som napokon prestal zápaŕ sa svojou náklonnosťou k nej. Iba som sa snažil prežívať blaženosť, ktorú mi jej prítomnosť poskytovala.

Potom však odrazu, ako zlodej v noci, prišiel hrozný deň, keď som bol nečakane vytrhnutý zo života a klesol do smrti tela skôr, než som si uvedomil svoj duševný stav.

Nevedel som, že som pozemsky zomrel.

Po niekoľkých hodinách utrpenia a agónie, upadol som do bezsenného spánku - a keď som sa prebudil, zistil som, že sa nachádzam v úplnej tme. Pokúsil som sa zdvihnúť a pohybovať sa, cítil som sa lepšie. Ale kde som bol? Prečo táto tma? Vstal som a tápal okolo ako niekde v tmavej miestnosti, ale nenašiel som žiadne svetlo, nepočul žiaden zvuk, bolo tu iba ticho, tma smrti. Chcel som podísť dopredu, aby som našiel dvere. Pohybovať som sa mohol len s námahou atápal som ďalej... Ako dlho, neviem. Pri mojej vzrastajúcej úzkosti a strachu sa mi zdalo, že to boli dlhé hodiny. Cítil som, že musím niekoho alebo nejaký východ z tejto miestnosti nájsť. K svojmu zúfalstvu som však žiadne dvere ani stenu nenašiel. Nič, do čoho by som mohol naraziť. Okolo mňa bol iba priestor a tma.

Premožený hrôzou som hlasne vykrikol. Kričal som, ale žiaden hlas mi neodpovedal, a tak som znovu volal, ale stále bolo iba ticho. Ani len ozvena

môjho hlasu sa nevrátila, čo by ma bolo povzbudilo. V tej chvíli som si spomenul na moju lásku, ale niečo mi nedovolilo ani len vysloviť jej meno. Volal som mená všetkých svojich známych priateľov, ale ani jeden z nich mi neodpovedal.

Bol som snáď vo väzení? Nie, väzenie má steny a tu nijaké neboli. Zbláznil som sa, alebo čo? Sám seba, teda svoje telo som cítil. Bolo to to isté. Určite to isté? Nie, akási zmena sa so mnou stala. Bol som akosi scvrknutý a znetvorený. Keď som si prešiel rukou po tvári, pocítil som, že moje ťahy boli tvrdé a hrubé a iste aj zohyzdené.

Čo by som teraz dal za svetlo, za niečo, čo by ku mne prehovorilo, aj keby to bolo to najhoršie!

Nikto nechcel ku mne prísť a môj strážny anjel, kde ten len bol? Vtedy, keď som zaspal, bola pri mne. Ale kde sa nachádza teraz? Mozog mi treštal a hrdlo ako keby mi chcelo prasknúť. Plným hlasom som volal jej meno, aby prišla aspoň na chvíľku. Mal som hrozný pocit, že som ju stratil, a preto som ju volal ako šialený. Po prvý krát mal môj hlas zvuk a ozvena sa opäť vrátila touto strašnou temnotou. Vo veľkej diaľke som uvidel slabý záblesk svetla, podobný hvieзде. Stále sa zväčšoval a približoval, až sa predou mnou zjavilo svetlo v tvare hviezdy a v nej som uvidel svoju milovanú. Oči mala zatvorené, ale ruky vzpriamené ku mne a hlasom dobre mi známym zvolala:

„Môj najmilší, kde si teraz? Nevidím ťa, počujem iba tvoj hlas. Počujem, že ma voláš a moja duša ti odpovedá.“

Pokúsil som sa k nej priblížiť, ale nemohol som. Neviditeľná sila mi v tom zabránila. Ako keby bola v nejakom kruhu, ktorý som nemohol prekročiť.

V najväčšej úzkosti som klesol k zemi a prosil ju, aby ma neopúšťala. Ona sa mi však strácala so sklonenou hlavou, s ťaby nesená na silných ramenách. Pokúšal som sa vstať a ísť za ňou, ale nedalo sa. Akoby ma zadržovala ťažká reťaz, takže po niekoľkých márných pokusoch som padol v bezvedomí na zem.

Po precitnutí som mal nesmiernu radosť, že sa moja milovaná ku mne vrátila. Stála blízko mňa a vyzerala tak, ako som ju poznal. Bola len veľmi bledá, smutná a odetá v čiernom.

Hviezda sa tiež stratila a okolo mňa nastala opäť tma. Nebola to však už taká hustá tma, lebo okolo milovanej, ktorú som opäť zazrel, sa vznášal slabý svit, takže som v jej rukách zbadal biele kvety. Zohla sa nad kopčekom čerstvej zeme.

Priblížil som sa a počul jej tichý plač. Pri kladení kvetov si ticho šepkala: "Ach, môj milovaný! Už sa nikdy ku mne nevrátiš? Je to možné, že si mŕtvy? Odišiel si tam, kde ťa moja láska nemôže nasledovať? Môj najdrahší!"

Kľakla si a ja som k nej pristúpil ešte bližšie, aj keď som sa jej nemohol dotknúť. Kľakol som si tiež vedľa nej a v tom som sa zdesil. Konečne som zistil, že som zomrel a že toto je môj vlastný hrob.

„Mŕtvy! Mŕtvy!“ Kričal som zúfalo. Nie, to nemôže byť. Mŕtvi už nič necítia! Premenia sa v prach a všetkému je koniec, všetko je pre nich stratené! Nemajú už vedomie! Alebo bola moja životná filozofia nesprávna a duša zomrelého žije ďalej aj po rozpadnutí tela?

Kňazi našej cirkvi nás to síce učili, ale ja som sa im vysmieval ako bláznom, slepcom a klamárom, ktorí pre svoj prospech tvrdili, že človek žije aj ďalej a že môže dôjsť do neba bránou, ku ktorej len oni majú kľúče. Týmito však otočia iba na prosbu tých, ktorí dobre vopred zaplatili. Len za peniaze kňazi ochotne slúžia omšu za odchádzajúce duše.

Z bojazlivých mužov a žien urobili bláznov, zastrašených hrôzostrašným rozprávaním o očistci a pekle, a tí potom dali všetko, aby získali pochybné prednostné právo na druhom svete. Po takých som netúžil. Poznal som takých kňazov a aj súkromný život mnohých, a preto som nemienil veriť ich prázdny sľubom o odpustení, ktoré nemohli zaručiť.

Hovorieval som, že až príde smrť, pozriem sa jej do tváre s odvahou tých, ktorí predpokladajú, že znamená úplný koniec života. Ak títo kňazi boli nevierohodní, komu sa má potom veriť? Kto by nám potom mohol povedať, čo je ďalej po smrti a či vôbec je Boh? Živí to nemôžu, lebo oni len veria a tušia a nikto z mŕtvych sa nevrátil, aby priniesol správy. Teraz som však stál vedľa vlastného hrobu a videl, ako moja milovaná naň kladie kvety a tiež počul, ako ma mŕtveho oplakáva.

Len čo som sa na tento hrob prizrel lepšie, stal sa pre mňa priehľadný a na jeho dne som zbadal truhlu s mojím menom a dátumom úmrtia. V truhle ležala tichá biela postava, ktorú som poznal. K môjmu úžasu som spozoroval, že sa telo už začalo rozkladať a poskytovalo odporný pohľad.

Jeho krása bola preč, jeho ťahy by čoskoro nikto nepoznal. Stál som tu, hľadiac s plným vedomím raz nadol a raz na seba. Cítil som svoje údy, tiež rukami som si overoval ťahy tváre, a tak som sa presvedčil, že žijem, aj vzdor tomu, že som zomrel. Mŕtvy teda žil, ale kde a v akom stave? Bola táto temnota peklo? Pre mňa by sa iste nenašlo iné miesto. Bol som tak zatratený, tak vzdialený cirkvi, že ani v očistci by sa nenašlo pre mňa miesto.

S cirkvou som rozviazal všetky zväzky. Cirkev, ktorá zatvárala oči nad

hanebnými a ťažiadostivými zápletkami svojich hodnostárov, nemala oprávnenie stavať sa na čelo duchovného vedenia. Kto v mojej rodnej krajine pozoroval hrozné zneužívanie cirkevnej moci, nebude sa diviť, že sa národ konečne snažil striasť zo seba toto jarmo. Tak aj ja som opovrhoval cirkvou a ak jej kľiatby mohli poslať dušu do pekla, potom som sa v ňom istotne nachádzal.

Pozrel som sa na svoju milovanú a napadlo ma, že by nikdy nemohla prísť do pekla, ani vtedy nie, aby ma aspoň videla. Predpokladal som, že je tiež smrteľná a ako tak kľáčala na mojom hrobe, bola iste ešte medzi živými na zemi. Neopustia zomrelí vôbec zem, zostávajú v blízkosti pôsobenia svojho pozemského bytia?

Zatiaľ, čo mi takéto myšlienky prebiehali hlavou, pokúšal som sa opäť priblížiť ku svojej milovanej. Nebolo to však možné, lebo neviditeľná zábrana akoby ju obklopovala a mňa zadržovala.

Mohol som sa pohybovať na všetky strany, len jej som sa nemohol ani dotknúť. Všetky moje pokusy boli márne. Potom som sa začal k nej prihovárať a oslovoval som ju menom. Povedal som jej, že som tu, stále pri vedomí a ten istý, aj keď som už zomrel.

Ona ma však, zrejme, ani nevidela, ani nepočula. Ticho vzlykala, nežne hladkajúc kvetiny a pritom si šepkala, ako som mal kvety rád a že iste budem vedieť, že ich tam pre mňa doniesla.

Volal som jej meno čo najhlasnejšie, ale vôbec ma nepočula. Len znervóznela a prešla si rukou po čele ako vo sne; potom pomaly a smutne odchádzala.

So všetkých síl som sa snažil ju nasledovať. Márne! Od svojho tela som sa mohol vzdialiť len niekoľko krokov a hneď som zistil aj príčinu. Akési čierne hodvábné vlákno ma držalo pevne pri mojom mŕtvom tele. Nepodarilo sa mi vlákno pretrhnúť. Pri mojom pohybe sa natiahlo ako guma, ale vždy ma pritiahlo späť; čo však bolo ešte horšie, začal som cítiť ako práchnivenie rozpadajúceho sa tela napadlo aj moju dušu - ako keď otrávenou časťou pozemského tela trpí aj duchovné telo. Pri tomto poznaní zmocnila sa mojej duše nová hrôza.

V tom prehovoril ku mne v temnote hlas akejsi vznešenej bytosti: „Miluješ telo viac ako svoju dušu. Pozoruj, ako sa mení na prach a poznaj, o čo si sa toľko staral a na čom si toľko lipol. Pochop, že hmotné telo je pominuteľné a stalo sa bezcenným. Teraz sa pozri na svoje duševné telo, ako je zanedbané a vyhladované následkom pôžitkov tela pozemského; akou úbohous, odpudzujúcou a znetvorenous sa v pozemskom živote stala tvoja duša, ktorá je nesmrteľná a večná.“

Teraz som sa začal sám pozorovať. Videl som sa ako v zrkadle. Ó, hrôza! Nebolo pochýb, bol som to ja. Ale ako hrozne zmenený, hrubý, plný nízkosti a

odpuďzujúci v kaďdom ryse. Dokonca i moja postava bola znetvorená. Zdesene som sa odvrátil od svojho zjavu s priáním, aby sa zem podo mnou otvorila a skryla ma pred všetkými zrakmi.

Uď nikdy nechcem volať svoju lásku a priať si, aby ma videla. Je lepšie, keď na mňa myslí ako na mŕtveho, ktorý od nej odišiel navždy; keď si ma zachová v pamäti tak, akým som bol v pozemskom živote, než aby sa dozvedela o mojej strašnej premene, aké ohavné je moje pravé „ja“.

Moje zúfalstvo a moje útrapy boli neopísateľné. Kričal som ako divý, bil som sa a trhal si vlasy v prudkom zdesení. Potom som vyčerpaný upadol do bezvedomia.

Opäť som nadobudol vedomie a zase to bola prítomnosť mojej lásky, ktorá ma prebudila. Prihovárala sa mi tichučko a nežne, keď kládla kvety na môj hrob. Teraz som sa jej nesnažil ukázať, ale ukryť sa. Moje srdce sa zatvrdilo i voči nej. Povedal som si:

„Nech radšej oplakáva toho, ktorý odišiel, než aby vedela, že žijem.“

Tak som ju nechal odísť. Len čo sa však vzdialila, volal som ju ako šialený. Radšej keby sa nejako dozvedela o mojom hroznom stave a nenechala ma tu samotného. Nepočula ma, ale cítila moje volanie, a preto sa v istej vzdialenosti zastavila a obrátila akoby k návratu. Potom išla ďalej a opustila ma.

Tak ma navštívila ešte dvakrát alebo trikrát. Zakaďdým som v jej blízkosti pocítil rovnakú hrôzu a pri jej odchode rovnakú opustenosť. Pokúšal som sa ju zadržať vo svojej blízkosti, ale už som ju nevolal. Teraz som vedel, že mŕtvi volajú márne. Pre celý svet som bol mŕtvy, iba pre seba a pre svoj strašný osud som žil ďalej. Už som vedel, že smrť nie je nekonečný spánok ani pokojné zabudnutie.

Vo svojom zúfalstve som sa začal modliť, aby som smel úplne zabudnúť. Spoznal som však, že sa to nedá, lebo vlastný človek je žijúcou dušou a ako taký žije ďalej, dobre alebo zle, v blaženosti alebo bolesti. Jeho pozemský obal, teda hmotné telo sa mení na prach, ale duch, ktorý je pravým človekom, nepozná rozpad ani zabudnutie.

Deň čo deň som cítil, ako dni ubiehajú a ako sa môj duch prebúdzá. Stále jasnejšie som videl pred sebou prebiehať v dlhom rade udalosti a prežitia zo svojho života. Najprv hmlisto, potom stále jasnejšie, až som v úzkosti a beznádejnej hrôze napokon sklonil hlavu. Cítil som, že je neskoro na odpykanie čo len jediného skutku.

Neviem, ako dlho trval takýto stav. Zdalo sa mi, že to bola veľmi, veľmi dlhá doba. Sedel som ponorený do beznádeje, až som opäť začul milý, nežný hlas svojej milovanej. Cítil som, ako ma niečo núti vstať a nasledovať hlas, ktorý ma dovedie k nej. Len čo som sa prichystal vykročiť, vlákno sa natiahlo, a ho-ci ma predtým tak pevne držalo, teraz sa predlžovalo, takže som jeho odpor už skoro ani necítil. Ťahalo ma to stále ďalej, pokiaľ som sa konečne neocitol v miestnosti, ktorú som poznal i napriek temnote panujúcej okolo mňa.

Bol to domov mojej milovanej, kde som strávil toľko šťastných hodín, keď ma od nej ešte neoddeľovala táto strašná priepasť. Sedela pri malom stolíku. Pred sebou mala hárok papiera a v ruke ceruzku. Volajúc moje meno, hovorila:

„Môj najmilší priateľ, ak sa niekedy môžu vrátiť mŕtvi, príď a pokús sa mojím prostredníctvom napísať niekoľko slov; možno len „áno" alebo „nie", ako odpoveď na moju otázku."

Po prvý krát od mojej smrti videl som slabý úsmev na jej perách a záblesk nádeje v očiach, poznačených bolesťou. Milá, smutná tvár bola bledá a ja som cítil vrúcnosť lásky, ktorú mi darovala, a na ktorú som mal teraz ešte menší nárok, než kedykoľvek predtým.

Potom som vedľa nej zazrel tri postavy mne nepodobných duchov. Boli svetlí a žiariví, takže som nezniesol ani pohľad na nich. Oči ma pálili ako oheň. Jeden z nich bol veľký muž, úctyhodného zjavu. Zohol sa nad ňu, aby ju ochránil, akoby bol jej strážny anjel.

Ďalej tam stáli dvaja pekní mladí muži. V nich som náhle spoznal jej bratov, o ktorých mi často rozprávala, a ktorí zomreli v najkrajšom veku mladosti. Zľakol som sa, keď som vycítil, že ma videla, a preto som sa snažil ukryť svoj znetvorený obličaj i postavu čiernym plášťom, ktorý som mal na sebe. V tom sa prebudila moja pýcha a povedal som:

„Či ma nevolala ona sama? Prišiel som - a ona - má rozhodnúť o mojej budúcnosti. Je možné, že nijaké utrpenie, ani najhlbšia ľútosť, ani najlepší skutok a ani najtvrdšia práca nezmyje moju vinu? Nie je po smrti už naozaj žiadna nádej?"

A ten hlas, ktorý som predtým počul pri svojom hrobe - mi odpovedal:
„Synu, nie je na zemi - v utrpení - nádej pre všetkých, ktorí hrešia?"

Neodpúšťa aj človek hriešnikovi, ktorý mu ublížil, ak ľutuje a prosí o odpustenie? Mal by byť Boh menej milostivý, menej spravodlivý? Cítiš skutočnú ľútosť? Hľadaj vo svojom srdci, či máš starosť o seba alebo o tých, ktorých si rozhneval."

Kým hovoril, vedel som, že neľutujem úprimne. Len som trpel, miloval a žiadal. Potom znovu prehovorila moja milovaná a prosila ma, ak som tu a ak ju počujem, aby som sa pokúsil písať jej rukou, aby sa uistila, či žijem a či na ňu myslím.

Srdce ako by mi stúpalo do hrdla a dusilo ma. Priblížil som sa k nej, aby som sa pokúsil pohnúť jej rukou alebo sa jej aspoň dotknúť.

Veľký duch však vstúpil medzi nás a ja som musel ustúpiť. Potom povedal: „Povedz mi, čo chceš povedať, napíšem to jej rukou. Chcem to urobiť pre ňu a pre lásku, ktorú k tebe prechováva."

Pri týchto slovách mnou prebehlo radostné vzrušenie. Chcel som pobožkať jeho ruku, ale jeho ohnivá žiara by ma bola spálila. Preto som sa len poklonil. Myslel som si, že je to anjel.

Moja milá sa znovu pýtala: „Si tu, môj milý priateľu?"

Odpovedal som: „Áno" a videl som, ako duch položil na ňu svoju ruku. Jej ruka potom pomaly a neisto napísala slovo „áno", ako keď sa dieťa učí písať. Ach, ako sa len šťastne usmiala!

Znovu sa ma pýtala a ako predtým, jej ruka napísala moju odpoveď. Spýtala sa ma, či môže pre mňa niečo urobiť, či mám nejaké pranie, ktoré by mi mohla splniť.

„Nie, teraz nie", povedal som. Mal by som teraz odísť a neobťažovať ju svojou prítomnosťou. Má sa snažiť zabudnúť na mňa.

Moje srdce bolo zranené a naplnené trpkosťou. Ako príjemne sa dotklo mojej duše, keď povedala:

„Takto ku mne nehovor, chcela by som byť stále tvojou najvernejšou a najmilšou priateľkou, tak ako v minulosti. Od tej doby, čo si zomrel, bolo mojou jedinou túžbou, aby som ťa našla a mohla s tebou rozprávať."

Zvolal som: „To bolo i mojím najvnútornejším práním!"

Potom sa opýtala, či prídem opäť a ja som sľúbil; veď kde by som kvôli nej neišiel! Žiariaci duch potom povedal, že už je toho dosť pre tento večer. Dal to napísať jej rukou a vyzval ju, aby si odpočinula.

Zase som sa cítil priťahovaný k hrobu a k svojmu pozemskému telu, nie však už v tej úbohej beznádeji. Mal som v srdci iskru nádeje, že ju znova uvidím a budem s ňou opäť hovoriť.

Naraz som zistil, že nie som sám, lebo duchovia oboch jej bratov ma nasledovali. Nebudem písať všetko, čo mi povedali. Stačí uviesť, že mi vysvetlili, aký veľký je odstup medzi mnou a ich sestrou a pýtali sa ma, či chcem svojou

prítomnosťou zatieniť celý jej mladý život. Ak ju teraz opustím, časom zabudne a len občas si spomenie na milého priateľa. Ak ju skutočne milujem, isto si nebudem priať, aby celý jej mladý život bol osamelý a bezútešný.

Odpovedal som, že ju milujem a myšlienka, že by ju niekto iný mohol milovať tak ako ja, je mi neznesiteľná.

Potom sa zmienili aj o mojej minulosti a pýtali sa, či mám odvahu myslieť na to, spojiť sa s jej čistým životom, aj keď len duchovnou cestou, ako som dúfal. Ako som mohol očakávať, že jej budem patriť i po jej smrti! Ona je určená pre čistú úroveň, do ktorej vystúpi, čo je pre mňa na dlhý čas beznádejné. Nebolo by pre ňu lepšie a odo mňa ušľachtilejšie, keby som ju opustil, aby na mňa mohla zabudnúť a nájsť šťastie, ktoré je jej v tomto živote súdené?

Váhavo som namietol, že ma predsa miluje ... Áno, miluje ťa tak, ako nosí tvoj obraz vo svojom srdci, ktorý si jej nevinnosť zidealizovala. Myslíš, že by ťa ešte milovala, keby poznala celú tvoju minulosť? Nemusela by sa od teba odvrátiť? Povedz jej pravdu, nechaj ju rozhodnúť medzi tebou a jej slobodou, čím dokážeš vernejšiu lásku, než takto, keď ju klameš a snažíš sa ju pripútať k sebe. Ak ju naozaj máš rád, myslí na ňu a na jej šťastie viac, než na seba.

Nádej vo mne týmto odumrela. Zahanbený sklonil som hlavu k zemi. Pochopil som, aký som hrubý a nezrelý pre ňu. Videl som ako v zrkadle, ako by sa mohol jej život ešte utvárať, keby bol oslobodený od môjho života. Mohla byť šťastná s niekým dôstojnejším, lebo ja by som ju svojou láskou iba stiahol dolu, do biedy. Po prvý raz v živote postavil som šťastie niekoho iného nad svoje vlastné. Miloval som ju natoľko, že som chcel, aby bola šťastná, a preto som obom povedal:

„Asi to tak má byť. Povedzte jej pravdu a dovoľte, aby mi povedala milé slovo na rozlúčku. Potom odídem a už nebudem jej život zatemňovať svojím tieňom.“

Tak som sa k nej vrátil a uvidel som, ako spí, vyčerpaná starosťou o mňa. Zaprosil som, aby mi ju dovolili pobožkať prvý a posledný raz. Odopreli mi to, lebo môj dotyk by pretrhol vlákno, ktoré ju ešte púta k životu.

Zobudili ju a dali jej písať moje oznámenie. Ja som načúval, ako vlastnými slovami, vrývajúcimi sa ako ostne do mojej duše, ničia navždy moju poslednú nádej. Písala ako vo sne, kým nebola celá hanebná história môjho života napísaná a ja som mal len dodať, že medzi nami všetko skončilo a ona je uvoľnená od mojej hriechnej prítomnosti a mojej sebeckej lásky.

Rozlúčil som sa s ňou. Tieto slová pôsobili na mňa tak, akoby kvapky krvi padali z môjho srdca a na jej dušu dopadali ako ľad. Potom som sa otočil a opustil ju, ani neviem ako. Pri odchode som cítil, že puto, držiace ma pri mojom hrobe a tele, náhle sa pretrhlo. Bol som voľný - úplne voľný, aby som

mohol vo svojej bezútešnosti putovať osamelo, kam sa mi zachce.

Čo sa potom stalo?

Ach, som plný vďačnosti, je mi do plaču. A pri pokuse opísať to skoro zamdliavam; pretože tá, ktorú sme pokladali za takú slabú, že musíme za ňu rozhodovať, ma silou neodolateľnej lásky zavolala späť.

Povedala: „Nemôžem sa ťa vzdať, pokiaľ ma miluješ. Nech je tvoja minulosť akákoľvek, nech klesneš aj do najhlbšieho pekla, neprestanem ťa milovať a budem sa snažiť ťa nasledovať. Budem uplatňovať právo lásky, budem stáť pri tebe, tešiť ťa a povzbudzovať, až kým Boh vo svojej milosti neodpustí ti tvoju minulosť a nepozdvihne ťa.“

Zrútil som sa a plakal, ako dokáže plakať len pyšný muž s tvrdým srdcom, až pokiaľ nežný dotyk milej ruky slzy nezastavil. Tak som sa ku svojej láske vrátil a kľakol vedľa nej. Dotknúť som sa jej však nesmel.

Ale svetlý duch, j ej ochranca, j ej naznačil, že ňou vysielaná modlitba bola vypočutá a má ma viesť späť ku Svetlu.

Krátko na to som ju opustil. Zazrel som pritom, ako sa nad ňou skláňal svetlý anjel, aby ju chránil a utešoval, ju, ktorá sa stala opäť mojím svetlým anjelom. Odchádzal som a chystal sa putovať, dokiaľ ma opäť nezavolá jej hlas.

Na druhý deň ráno po krátkom spánku, hnaná nepokojom, išla navštíviť istého dobrého človeka, v snahe objaviť spôsob, ako by sa mohla so mnou sama dorozumieť. Našla ho, súc vedená tými, ktorí nad ňou bdeli. Od neho sa dozvedela, že po sústavne opakovaných pokusoch jej bude umožnené dostávať správy od zomrelého.

Toto som sa dozvedel až neskôr. Vtedy som vyciľoval len ju, vyzývanú, aby som prišiel. Poslušný volaniu našiel som sa čoskoro v malej miestnosti, ako som to nejasne rozoznával. Pre mňa bolo všetko ešte temné s výnimkou miest, kde svetlo mojej najmilšej slabo zjasňovalo okolie.

Nachádzal som sa u dobrého muža, ku ktorému prišla, a ku ktorému ma privolal jej hlas. Rozprávala mu, čo sa odohralo minulú noc, ako ma miluje, a že by rada obetovala svoj život, aby mi pomohla.

Ten muž prehovoril k nej tak milo, že mu za to z celého srdca ďakujem; dodal mi toľko nádeje. Upozornil moju milovanú, že putá pozemského tela sú smrťou prerušené, že som voľný, že ju mám stále rád a ona smie činiť to isté.

Jej láska mi dodá viac útechy a nádeje, než čokoľvek iné a uľahčí mi cestu pokánia. Moja láska k nej je pravdivá a čistá a jej láska ku mne je silnejšia než smrť, ktorej prekážky premohla.

Tento muž mi dal príležitosť rozprávať s ňou a vysvetliť jej mnohé veci, ktoré som nemohol povedať minulej noci, keď bolo moje srdce ranené a plné

pýchy.

Jeho prostredníctvom som jej mohol povedať to, čo mohlo ospravedlniť moju minulosť, že napriek zlu, ktoré som páchal, miloval som ju takou láskou, ktorú by som necítil voči nikomu inému. Upokojil ju a posilnil a ja som mu bol za to vďačný.

S nádejami v srdci sme ho opustili a ja som ju odprevadil až domov. Mohol som ju len sledovať, nie sa však k nej úplne priblížiť. Spozoroval som, že obaja jej bratia vytvorili novú prekážku, neviditeľnú stenu okolo nej. Preto som sa rozhodol vrátiť sa k dobrému mužovi, či by mi mohol pomôcť.

Moje pranie ma viedlo späť a čoskoro som sa nachádzal zase u neho. Hneď si uvedomil moju prítomnosť a čo je pozoruhodné, rozumel mnohému, čo som mu povedal. Pochopil zmysel toho, čo som chcel povedať a dozvedel som sa mnohé, čo sa týkalo len mňa.

Uistil ma, že sa všetko na dobré obráti, ak budem trpezlivý. Duchovný obal, ktorý vytvorili okolo mojej milej jej príbuzní, môže ona kedykoľvek preraziť, lebo žiadna stena ma nedokáže oddeliť od jej lásky. Mám sa teraz snažiť chápať duchovné diania a pracovať na sebe, aby som sa tak dostal dopredu, čím sa odstup medzi mnou a ňou bude znižovať, až konečne celkom zmizne. Potešený opustil som svojho priateľa a putoval ďalej... neviem kam.

Časom som si začal hmlisto uvedomovať, že v mojom okolí sa v temnote potulujú aj iné mne podobné bytosti, i keď som ich sotva rozoznával. Cítil som sa tak opustený, že som sa chcel vrátiť zase k svojmu hrobu, jedinému to miestu, ktoré mi bolo dosiaľ dôverne známe.

Táto myšlienka ma tam doviedla. Kvetiny, donesené mojou milou, boli zvädnuté. Dva dni nebola na mojom hrobe, od toho času, keď so mnou hovorila; iste zabudla na telo, odpočívajúce v zemi. Bolo to dobre pre nás oboch, že teraz myslela len na žijúceho ducha.

Ale aj tieto zvädnuté kvetiny hovorili ojej láske. Pokúsil som sa zdvihnúť bielu ružu, nepodarilo sa mi však ňou ani pohnúť. Ruka mi ňou prešla, akoby to bol iba obraz v zrkadle. Pri hrobe stál mramorový kríž a na ňom som uvidel mená oboch bratov milovanej. Spoznal som, čo pre mňa v láske učinila, keď moje telo uložila vedľa tých, ktorí jej boli najdrahší... Dojatím mi padali slzy ako rosa na moje srdce a odplavili jeho trpkosť.

Cítil som sa taký osamelý, že som sa pripojil k putujúcim tieňom. Len niektoré sa na mňa pozreli, možno že ma tiež sotva videli.

Zrazu okolo mňa prešli tri tmavé postavy - dve ženy a jeden muž. Obrátili sa a sledovali ma. Muž sa dotkol môjho ramena a povedal:

„Prečo si tu? Iste tu nie si dlho, inak by si sa tak neponáhlal. Tu nie je nikomu naponáhlo; všetci vieme, že na putovanie máme pred sebou celú

večnosť." Zasmial sa hrubým a chladným tónom, ktorý ma vydesil. Jedna žena ma chytila za ľavú ruku, druhá za pravú ruku a povedali:

„Pod' s nami, ukážeme ti, ako môžeš užívať život, aj keď si mŕtvy. Aj keď nemáme telo, ktorým by sme sa potešili, môžeme si ho na krátky čas vypožičať od smrteľníkov.

Pod', dokážeme ti, že pre nás ešte neskončili všetky radosti."

Vo svojej opustenosti som bol rád, že môžem s niekým prehovoriť. Aj keď boli všetci krajne odpudzujúci, ženy viac ako muž, bol som naklonený prijať ich sprievod a počkať, čo sa bude diať.

Obrátil som sa, aby som sa k nim pridal, keď som zrazu vo veľkej diaľke spozoroval ako na čiernom nebi, osvetlený obraz postavy mojej čistej milovanej. Jej oči boli zatvorené ako pri mojej prvej vízii a ruky vystreté ku mne. Jej hlas znel ako volanie z neba:

„Daj pozor! Nechoď s nimi, nie sú dobrí a ich cesta môže viesť len k zničeniu."

Potom zmizla a ja akoby som sa prebudil zo sna, striasol som tie tri postavy a ponáhlal sa znovu do tmy. Nevieť, ako dlho a ako ďaleko som putoval. Snažil som sa zbaviť spomienok, ktoré ma obťažovali. Zdalo sa mi, že celý vesmír je tu pre moje putovanie.

Konečne som sa posadil, aby som si oddýchol. Po chvíli som spozoroval v temnote mihotanie svetla. Išiel som k nemu a videl som veľký prúd svetla vychádzať z miestnosti, ktorú som mohol rozoznať. Moje oči boli oslnené a bolestivé, akoby som sa na zemi díval do poludňajšieho slnka. Nemohol som to svetlo zniesť a chcel som odísť, keď tu zrazu akýsi hlas prehovoril:

„Postoj, unavený pútnik! Tu sú pre teba pripravené láskyplné srdcia a pomáhajúce ruky. Ak chceš vidieť svoju milú, pod' dovnútra, lebo je tu a môžeš s ňou rozprávať."

Potom som cítil - vidieť mi nebolo možné - ako mi akási ruka prehodila plášť cez hlavu, aby ma ochránila pred svetlom a doviedla do miestnosti, kde som sa posadil na stoličku. V tej izbe vládol taký mier, až som si myslel, že som našiel cestu do neba. Po chvíli som sa rozhlíadol a zbadal dve vznešené ženy, zjavom pripomínajúce anjelov. Naozaj som sa domnieval, že som sa priblížil k nebu. Po chvíli, keď si moje oči trochu privykli, videl som vedľa krásnych dobrých žien, k svojej veľkej radosti i moju milú, smutnú ale nežnú a usmievajúcu sa smerom k miestu, kde som sedel. Bol som si istý, že ma nevidí, ale jedna zo žien ma popísala pokojným hlasom. Moja milá sa upokojila a rozprávala týmto ženám o svojej pozoruhodnej skúsenosti, pripadajúcej jej ako sen.

Pokúsil som sa ozvať, že som tu, a že ešte žijem, že ju milujem, ale nemohol som sa ani pohnúť. Akási sila, ktorú som tupo pociťoval, ma v tom

zdržiavala. Potom sa dali tie láskavé ženy do reči a podľa toho som poznal, že to neboli anjeli. Obe boli ešte v pozemskom tele, lebo moja milá ich mohla vidieť a tiež s nimi hovoriť. Rozprávali o nádeji, akú majú hriešnici, podobní ako ja. Hlas, ktorý ma vyzval ku vstupu sa ma spýtal, či si prajem, aby jedna zo žien pre ňu napísala odkaz.

„Áno, tisíckrát áno!“ zvolal som.

Duch potom vyzval paniu, aby písala. Povedal som svojej milovanej, že žijem a milujem ju. Prosil som, aby na mňa myslela, pretože potrebujem lásku a pomoc, aby som vydržal, i keď som pre ňu neviditeľný. Odpovedala mi slovami, ktoré nemôžem napísať, lebo sú mi posvätné a budú navždy uložené v mojom srdci. Tento rozhovor mi pripadal ako hlboký spánok.

Po opustení miestnosti urobil som pár krokov, ale bol som taký vyčerpaný, že som klesol k zemi a stratil vedomie. Nezáležalo na tom, kde ležím, pretože všade okolo mňa bola len tma.

Neviem, ako dlho som spal. Nemal som inú možnosť zistiť čas, než mierou utrpenia a biedy, ktorou som musel prejsť. Prebudil som sa trochu sviežejši a taktiež moje zmysly mi pripadali živšie. Mohol som sa pohybovať rýchlejšie, moje údy boli voľnejšie a pocítil som túžbu po jedle, čo mi bolo doteraz neznáme. Vtedy som objavil niečo, čo sa podobalo na tvrdý suchý chlieb. Bolo to len niekoľko korok, ale zjedol som ich s chuťou a cítil som sa spokojnejší.

Tu by som chcel poznamenať, že duchovia požívajú duchovný diel vašej stravy, a že cítia hlad i smäd ako vy na zemi, aj keď naše jedlo a nápoj nie sú viditeľné vašimi očami, práve tak ako naše telo. Aj keď mi spočiatku boli tie korky odporné, uvedomil som si, že nemám inú možnosť. Bol som na úrovni žobráka, a preto som sa musel uspokojiť aj so žobráckou stravou.

V myšlienkach som zaletel opäť k svojej milovanej, ktoré ma priviedli znovu do miestnosti, kde som naposledy videl tie dve ženy. Teraz som mohol vojsť ihneď. Prijali ma dvaja mužskí duchovia, sotva viditeľní, a akoby cez závoj zbadal som okrem nich ešte obe ženy a tiež moju milovanú.

Vyzvali ma, aby som jej opäť poslal odkaz. Prial som si napísať svoje slová sám, jej rukou. Dovolili mi tento pokus, ale na moje sklamanie sa to nepodarilo. Musel som sa tej myšlienky vzdať a nechať písať paniu za mňa. Potom som chvíľu odpočíval a pozoroval tvár mojej drahej ako predtým, zaživa.

Moje pozorovanie prerušil jeden z prítomných mužských duchov. Prehovoril ku mne pokojným a vládny hlasom a povedal mi, že ak chcem svoje slová pre svoju milú písať priamo, bolo by dobre, aby som sa pripojil k bratstvu kajúcnikov.

Tam pôjdem cestou k dobru a mnoho sa naučím. Bratia ma naučia, ako

budem môcť ovplyvňovať ducha svojej lásky a tiež ako získam vytúžené právo byť niekedy pri nej v priebehu jej pozemského života. Cesta pokánia je veľmi tvrdá, námaha i utrpenie veľké a stupňov k cieľu veľmi mnoho. Ale táto cesta vedie nakoniec do krásnej a šťastnej krajiny, kde budem žiť v blaženosti, o ktorej sa mi teraz ani nesníva.

Uistili ma, že moje znetvorené telo, ktoré som dosiaľ úzkostlivo skrýval pred zrakom svojej milovanej, zmení sa potom v súlade s vývojom môjho ducha. Bude zase krásne a pohľad naň ju už nebude zarmucovať. Keby som zostal ako teraz na zemi, pravdepodobne by ma pritiahli miesta mojich predošlých „radostí“. V takom prostredí duchovnej nízkości by som čoskoro stratil silu zdržiavať sa v blízkosti svojej milej.

Jej ochrancovia by boli nútení, s ohľadom na ňu, vylúčiť ma z jej blízkosti. Ak sa však pridám k bratstvu nádeje a práce, to ma tak posilní a poučí, že po istom čase sa budem môcť vrátiť bez nebezpečia opäť na zem. Do tej doby získam dostatok síl, aby som odolal pokušeniu.

Počúval som slová tohto vľúdneho ducha s obdivom a rastúcou túžbou dozvedieť sa viac o bratstve; prosiac ho, aby ma k nemu zaviedol. Prisľúbil mi to a vysvetlil, že k tomu stačí iba moja vlastná vôľa, aby som sa tam našiel.

„Ak budeš chcieť, môžeš kedykoľvek odísť“, povedal duch a môžeš to urobiť aj hneď. V duchovnom svete sú všetci voľní. Všetci môžu ísť tam, kam ich vedú ich priania a túžby. Pri snahe po čistejši ch a vyšších túžbach budú ti do rúk dané možnosti, aby si ich uskutočnil. Dostaneš toľko podpory a sily, koľko len potrebuješ k svojmu predsavzatiu.

Si jedným z tých, ktorí nikdy nepoznali silu modlitby.

Naša modlitba bude vyslyšaná vždy, bez ohľadu, či sme si toho vedomí alebo nie. Všetky tvoje priania, dobré alebo zlé sa rovnajú modlitbe a privolávajú k tebe dobré alebo zlé sily, aby ich splnili.

To ma opäť vyčerpalo a duch mi radil, aby som sa so svojou milou načas rozlúčil. Získam tým silu a aj ona potrebuj e pokoj. Jej duševné sily sa vyčerpali pokusmi a písaním, takže bola veľmi oslabená a tri mesiace musela odpočívať. Tento čas bol tiež pre mňa potrebný, aby som sa naučil to najjednoduchšie, ako ovplyvniť svoju lásku.

Bude to veľmi ťažké pre nás oboch, dať si tento sľub! Ona však išla dobrým príkladom prvá a mne nezostávalo nič iné, než ju nasledovať. Chcel som byť silný a trezlivý ako ona, a tak som zložil sľub. Ak sa rozpamätá na mňa Boh, na ktorého som tak dlho zabúdal, chcem dať celý život a všetky sily na to, aby som odčinil napáchané zlo.

Preto som na určitý čas opustil ponurú zem kvôli duchovnému svetu, z ktorého som dosiaľ veľmi málo videl, ale v ktorom som mal mnoho prežiť a

pretrpieť.

Pri opúšťaní miestnosti so svojím novým sprievodcom zamával som rukou ešte raz svojej najmilšej na rozlúčku, prosiac všetkých dobrých anjelov i Boha ku ktorému som sa neodvážil modliť za seba, aby jej žehnali a navždy ju chránili. Posledné, čo som videl, boli jej oči, sledujúce ma s výrazom nesmiernej lásky a nádeje. Spomienka na jej pohľad ma posilňovala v mnohých ťažkých a bolestných hodinách.

V duchovnom svete je mnoho obdivuhodných miest a spoločností k podpore kajúcich sa duší. Nevidel som však nič zvláštnejšieho než zotavovňu vedenú Bratstvom nádeje, ku ktorej ma priviedli.

Pri slabosti všetkých mojich vtedajších duševných schopností nedokázal som veci rozlišovať a povedať, čomu bolo toto miesto podobné. Bol som napoly slepý, hluchý a nemý.

V spoločnosti som sotva koho videl a počul a nemohol som sa s nimi ani dorozumieť. Videl som len toľko, ako v tmavej miestnosti so slabým šerom, chodiac viacmenej iba po pamäti. Na zemi som to tak necítil, aj keď tam tiež bolo všetko zahalené temnotou, ale tam som videl a počul aspoň natoľko, že som si uvedomoval svoje okolie. Vzostupom do tejto nepatrnej výšky nad zem, zmocnil sa ma pocit prázdnoty. Zdalo sa mi, že existujú iba najhrubšie obaly môjho ducha.

Mal som rád slnko a obdobie temnoty bolo pre mňa príliš strašné na to, aby som si ho chcel znovu privolať do pamäti. Pochádzal som zo slnečnej krajiny, kde sú farby bohaté a pestré, nebo jasné, kvety a kraje nádherné. Miloval som svetlo, teplo a hudbu. Tu, ako všade po mojej smrti našiel som iba tmú a chlad - desivé temno, obklopujúce ma ako plášť, od ktorého som sa nemohol odtrhnúť. Táto strašná temnota ma ťažila zo všetkého najviac.

Na zemi som bol pyšný a namyslený. V mojich žilách kolovala krv pyšnej šľachty môjho národa. Prostredníctvom mojej matky som bol spriaznený s tými, ktorých ctižiadostivosť ľubovoľne riadila kráľovstvo. A teraz? Najnižší, najúbohejší zobrák na ulici môjho rodného mesta bol šťastnejší ako ja, lebo mal slnko a čerstvý vzduch, naproti tomu ja sa podobám väzňovi v kobke.

Keby ma neboli povzbudzovali myšlienky na môjho svetlého anjela a jeho lásku, bol by som upadol do najhlbšieho zúfalstva. Spomienka na jej nežný úsmev a dobrotivé slová, oživilo vo mne odvalu, takže som sa snažil byť silný a trpezlivý. To všetko bolo potrebné k môjmu pokroku, keďže teraz pre mňa nastalo obdobie utrpenia a zápasov, ktoré by som ťažko opísal.

Teraz môžem podrobne pozorovať miesto, kde som sa nachádzal. Svojimi temnými obrysami sa podobalo obrovskému väzeniu. Neskôr som spozoroval, že to bola veľká budova z tmavosivého kameňa, ktorý bol pre moje oko hmotný

ako pozemský kameň. Stavba s mnohými chodbami pozostávala z niekoľkých priestraných sál s priliehajúcimi nesčíselnými malými celami s nedostatočným osvetlením a s najskromnejším vybavením.

Každý duch tu mal len to, čo si zaslúžil svojím pozemským životom. Niektorí mali iba lôžko, na ktorom ležali a trpeli. Lebo tu trpeli všetci. Bol to dom utrpenia a súčasne dom nádeje.

Všetci obyvatelia tu túžili dostať sa nahor k Svetlu, pre každého teraz nastal čas dúfania. Každý z nich stúpil na najnižšiu priečku rebríka nádeje, po ktorom dúfal časom vystúpiť do raja.

V mojej cele bola posteľ, stôl a stolička, inak nič. Čas som trávil odpočinkom a premýšľaním. Z času na čas som sa stretol s ostatnými, ktorí dost' skoro nabrali toľko sily, aby sa mohli zúčastniť prednášok, poriadaných pre nás vo veľkej sále. Prednášky boli podávané formou rozprávania vždy tak, aby prezrádzali úmysel, predviest' každému z nás jeho chybu a previnenie.

Vynaložili veľkú námahu, aby nám z hľadiska nezúčastneného diváka vysvetlili dosah všetkých našich správani a ukázali, kde sme v požívačnosti robili chyby a vrhali iné duše do skazy. Ukázali nám rub všetkého toho, čo sme napáchali len preto, že to tak robili druhí alebo v presvedčení, že máme ako Fudia na to právo. Ukázali nám to na tých, ktorí do určitej miery boli našimi obeťami alebo tiež tam, kde sme neboli priamo zodpovední za ich pomery, to znamená, že boli obeťami sociálneho systému, udržiavaného na uspokojovanie našich sebeckých vášní.

Vy, ktorí poznáte nemravnosť veľkých miest na zemi, vytušíte, že po lakomto zobrazení našich vlastných slabých osobností zhasol všetok spoločenský lesk nášho pozemského života. Zahanbení museli sme sa vrátiť do svojich cieľ k premýšľaniu o svojej minulosti i o tom, ako môžeme svoje chyby odpykať.

Veľkým uľahčením pre nás bolo, že nám našimi chybami a ich následkami ukázali súčasne i správnu cestu. Poučili nás, že sa musíme snažiť varovať druhých pred zlom, ktorému sme my sami padli za obeť, a tak odčinili vlastné hriechy.

Týmto vyučovaním nás pripravovali pre ďalší stupeň vývoja, po dosiahnutí ktorého sme mali byť poslaní na zem, aby sme nevidení a nepoznaní pomáhali smrteľníkom, zápasiacim s pozemským pokušením.

Mimo prednášok mohli sme ísť, kam sme chceli, avšak iba tí, ktorí boli dost' silní, aby sa mohli voľne pohybovať. Tí, ktorí zanechali na zemi drahých priateľov, navštevovali ich, aby aspoň nepozorovane ich mohli vidieť. Upozorňovali nás, aby sme sa u pozemských ľudí dlho nezdržovali, lebo mnohí z nás by sa potom ťažko lúčili.

Najsilnejších z nás vyzývali, aby tých slabších magnetizovali, ak mali k tomu schopnosť; predovšetkým tých, ktorí sa vyplytvaním životných síl tak

vyčerpali, že museli iba ležať vo svojich celách a magnetizovanie im prinieslo aspoň trochu úľavy.

Musím vám opísať toto zázračné liečenie, používané v tomto dome nádeje. Tí duchovne pokročilejší, ktorí sa svojimi prániami a schopnosťami stali prirodzenými lekármi a liečiteľmi, ošetrovali najúbohejších z trpiacich. Svoj magnetizmus používali v spojení s inými silami, a tak dočasne zmiernovali utrpenie týchto duší. Aj keď sa u nich staré utrpenie po čase znovu vrátilo, získali medzitým toľko sily, aby ho zniesli. Postupne sa ich bolesť natolko zmenšila, vďaka stúpajúcemu vývoju ich duchovného tela, že dostali schopnosť aj oni magnetizovať druhých.

Nedokážem presne popísať toto miesto a jeho obyvateľov. Aj keď sa veľmi podobalo pozemskej nemocnici, mnohé podrobnosti sa nedajú porovnať s ničím, čo máte na zemi.

Všetko tu bolo ponuré a temné, pretože tunajší nešťastníci nemali také vyžarovanie, akým šťastní duchovia osvetľujú svoje okolie. Stav ducha prináša totiž do svojho okolia svetlo alebo temnotu.

Pocit temnoty a skoro úplná slepota týchto úbohých duší nastala tým, že ich duchovné zmysly neboli v pozemskom živote používané, a preto zakrpateli. Nevníмали okolie práve tak, ako slepci na zemi.

Po návrate týchto úbohých duší do ovzdušia zeme, primeranejšieho ich stupňu vývoja, tápali ešte stále v istej temnote. Mali schopnosť vidieť však rovnorodé bytosti, pokiaľ s nimi prišli do priameho styku; tiež smrteľníkov na nízkom stupni vývoja. Duchovne vyššie vyvinutí pozemšťania alebo pokročilí duchovia sú pre nich neviditeľní.

„Pracujúci bratia nádeje“, ako ich volali, mali pri sebe hviezde podobné svetielko, ktorého lúče ožiarili temnotu v celách, keď do nich vstúpili a priniesli svetlo nádeje. Spočiatku som aj ja tak trpel, že som väčšinu času preležal nehybne vo svojej cele. Čakajúc na opätovný príchod žiariaceho svetielka k mojim dverám, premýšľal som, ako dlho asi trvá podľa pozemského času, než sa zase objaví. Tento stav sklúčenosti netrval však u mňa dlho. Darilo sa mi lepšie než úbohým duchom zaťaženým okrem iných vášní ešte aj alkoholizmom.

Môj duch bol jasný a moja túžba po zdokonaľovaní taká silná, že som nemohol zostať dlho nečinný. Len čo som sa mohol hýbať, vyprosil som si dovolenie konať niečo užitočné, aj keď nie dôležité. Mal som veľa magnetickej sily, a preto som smel pomáhať nešťastnému mladému mužovi, nariekajúcemu a vzdychajúcemu pri každom pohybe.

Úbohý človek! Mal iba tridsať rokov, keď opustil pozemské telo, ale vo svojom krátkom živote dokázal svoje sily tak vyčerpať, že sa tým zabil. Jeho duch tým teraz veľmi trpel, lebo zneužíval svoje telo, takže som často nemohol

zniesť ani pohľad na toto utrpenie. Moja úloha spočívala v tom, že upokojujúcimi ťahmi som mu mal priniesť úľavu. Občas prišiel pokročilejší duch a priviedol ho do stavu bezvedomia, v ktorom jeho utrpenie časom celkom prestalo.

V tej dobe som ešte sám trpel duševne i telesne, keďže v nízkych sférach duch cíti i telesné bolesti. Vývojom dostáva jeho utrpenie postupne viacej duševnú povahu. Éterický obal vyšších duchov zabraňuje telesným bolestiam.

S pribúdajúcou silou stupňovali sa i moje žiadosti a spôsobovali mi často takú trýzeň, že som sa dostal do pokušenia urobiť to, čo robili mnohí úbohí duchovia - vrátiť sa k zemi a hľadať možnosti uspokojenia prostredníctvom hmotných tiel na zemi.

Nesmierne som trpel, lebo sila, na ktorú som bol taký pyšný a ktorú som tak zneužíval, mi priniesla viac utrpenia, než tým, ktorí boli na zemi slabí. Podobne, ako sa svaly porazeného atléta začnú sťahovať a pôsobia mu bolesť, tak mi zneužívaná sila spätným pôsobením na moje duchovné telo začala spôsobovať hlbokú bolesť. Mnohí z obyvateľov domu nádeje podľahli pokušeniu a zostúpili k zemi, odkiaľ sa po krátkom čase vrátili vyčerpaní, a tak klesli ešte nižšie. Každý bol voľný a mohol podľa ľubovôle odísť alebo zostať.

Všetci sa mohli vrátiť, len čo sa prebudilo ich pranie, brány domova nádeje neboli nikomu uzavreté, nech už bol akokoľvek nevďačný a nehodný. Často som obdivoval tú nekonečnú trpezlivosť, preukazovanú nám pri našich slabostiach a hriechoch. Len poľutovať sme mohli týchto nešťastníkov, ktorí sa stali otrokmi svojich nízkych vášní až do tej miery, že nakoniec nimi presýtení a vyčerpaní sa po návrate nemohli ani pohnúť; podobne ako ten mladý muž, ktorého som ošetroval.

Ja by som bol tiež podľahol pokušeniu, nebyť vo mne myšlienky na moju čistú lásku a dávanú mi nádej. Preto som ani nemohol odsudzovať tieto úbohé duše, nemajúc takú oporu.

Často som chodil k zemi, ale iba tam, kde prebývala moja milá. Jej láska ma odvádza od všetkých pokušení a privádzala k nej, do čistého ovzdušia jej bytosti, aj keď som sa jej nemohol priblížiť. Postával som nablízku a díval sa, ako sedí, pracuje, číta alebo spí. Matne vytušila moju prítomnosť. Šepkala moje meno, alebo sa ku mne obrátila svojím sladkosmutným úsmevom, ktorý mi bol v hodinách osamelosti vždy útechou. Bola smutná a bledá a pohľad na ňu mi spôsoboval viac bolesti ako útechy.

Aj keď bola statočná a plná nádeje, tento zápas bol pre ňu príliš ťažký a jej vzhlad bol stále krehkejší. Prežila vtedy mnoho skúšok, neprijemností v rodine, pochybností a obáv zo styku s duchovným svetom. Občas si kládla otázky, či to, čo prežíva, nieje klam alebo sen, z ktorého sa prebudí a zistí, že niet spojenia medzi mŕtvymi, ani cesty, po ktorej by ma mohla dosiahnuť. Potom

sa nás oboch zmocnilo tupé zúfalstvo. Sám neschopný dokázať jej svoju prítomnosť, stál som vedľa nej a prosil, aby jej niekto povedal, že som tu.

Raz v noci, keď po dlhom plači zaspala a ja som bol z toho tiež veľmi zarmútený, odrazu sa ktosi dotkol môjho pleca. Zbadal som strážneho anjela mojej milovanej. Spýtal sa ma, či zachovám pokoj a ovládnem sa, keď mi dovoľí pobožkať moju milú v spánku. S radosťou som mu to prisľúbil.

Jej strážny duch ma uchopil za ruku a spoločne sme prešli priehľadnou ľadovou stenou, ktorá bola pre mňa nepriestupná. Môj sprievodca sa nad ňou sklonil, urobiac niekoľko zvláštnych pohybov rukou. Potom vzal na chvíľu moju ruku do svojej a dovoľil, aby som sa milovanej ľahko dotkol, uchopil jej ruku, ktorá sa podvedome zovrela a jej tvárou preletel záblesk živej radosti. Žiarivý duch sa na nás usmial a povedal: „Teraz ju pobožkaj“!

Zohol som sa nad ňu a dal jej prvý bozk v živote. Ona sa prebudila a žiarivý duch ma rýchlo odtiahol. Rozhliadla sa a jemne sa spýtala:

„Snívam, alebo to bol naozaj môj milý?“

„Áno“, odpovedal som.

Zdalo sa mi, že počula, keďže sa usmiala a nahlas vyslovila moje meno. Dlhý čas po tomto stretnutí mi nebolo dovolené dotknúť sa mojej milej, ale zato často som bol u nej a radosť z toho znela dlhé hodiny v našich srdciach. Mojej pozornosti neušlo, že bozk bol pre ňu reálny a stal sa kotvou nádeje, že sa jej časom budem môcť dotýkať a rozprávať s ňou priamo.

Konečne nadišiel čas, keď som dom nádeje smel opustiť - posilnený získaným poučením - aby som na zemi a v spodných sférach, kam ma to priťahovalo v mojom pozemskom živote, odpykával svoje hriechy.

Necelý rok od mojej smrti získal som opäť silu, takže som sa mohol voľne bez prekážok pohybovať po veľkej oblasti zeme. Moje zmysly sa vyvinuli natoľko, že som zreteľne videl, počul a rozprával. Obklopovalo ma len matné svetlo, akoby ranné svitanie. Spočiatku mi bolo toto sporé svetlo vítané, no po určitom čase ma jeho jednotvárnosť skl'učovala, preto som zatúžil po jasnom dennom svetle.

Najnižšia sféra nad zemou sa nazýva „Zem pološera“. Sem prichádzajú duše, ktoré pre svoj sebecký a zmyselný život neboli schopné dosiahnuť vyšší vývoj. Lenže obyvatelia tejto oblasti pološera sa nachádzajú ešte o stupeň vyššie ako temné príznaky zeme, viazané a pripútané na svoje predchádzajúce bydlisko.

Moje prvé kroky na zem viedli k návšteve miest, ktoré svet menuje „domami radosti a potešenia“, kde prechodné potešenie vedie iba k zvrhlosti. Tu som mal príležitosť oceniť skúsenosti, získané pobytom v dome nádeje. Čo mi predtým spôsobovalo veľké pokušenie, teraz ma už nedráždilo. Veľmi dobre som poznal „uspokojenie“, ktoré prináša také potešenie, i cenu, za ktorú ho možno získať. Preto pri dozore nad smrteľníkom, ako mi to bolo často uložené, dával som si veľmi dobrý pozor, aby som nepodľahol pokušeniu použiť pre seba jeho telo.

Málokto smrteľník dokáže pochopiť, že duše zomrelých majú možnosť na prechodný čas skoro úplne obsadiť pozemské telo muža alebo ženy, pri čom vzniká dojem, že živé pozemské telo neovláda v ňom vtelená duša, ale duša niektorého zosnulého.

Mnohé prípady občasného šialenstva majú pôvod v zlom ovplyvňovaní nízkymi duchmi. Tento stav umožňuje a uľahčuje slabá vôľa postihnutých osôb, takže vtelení duchovia dostávajú pozemského človeka úplne do svojej moci. (Poznámka: Mienia sa tým prípady posadnutosti.)

Starým národom boli tieto veci dávno známe a študovali ich spolu s inými odvetviami duchovných vied, zatiaľ čo dnes sa považujeme za osvietených a príliš múdrych. Tieto zrnká pravdy všetkých dôb bolo by však treba dôkladne

študovať a predovšetkým očistiť od nánosov, navŕšených neskoršími generáciami.

Práca, ktorej som sa teraz venoval, bude čitateľovi pripadať práve tak cudzia ako spočiatku mne. Bratstvo nádeje bolo len jedným z mnohých združení rôznych smerov, existujúcich v duchovnom svete k podpore slabých duší.

Takéto bratstvá sú činné vo všetkých sférach. Jej členovia pracujú ako v najnižších, tak aj v najvyšších oblastiach slnečnej sústavy. Je to obrovská reťaz spojených duchov, kde ten najnižší a najmenší článok je vždy podporovaný, posilňovaný, riadený a chránený vždy tými, ktorí stoja nad ním.

Ak bratstvo dostane správu, že treba pomôcť zápasiacemu smrteľníkovi alebo nešťastnej duši, vyšle na pomoc jedného brata, ktorý je pokladaný za najvhodnejšieho; býva to taký, ktorý vo svojom pozemskom živote prežil podobnú situáciu, ale všetky následky svojho hriechu už pretrpel.

Často sme na zemi mužovi alebo žene pomohli vtedy, keď v zápase s pokušením vysielali vreľú prosbu o pomoc a silu. To platilo pre každého z nás ako modlitba. Také volanie pozemského človeka o pomoc, nájde odozvu u všetkých takých duchov, ktorí mali na zemi podobné prežitia. Stáva sa tiež, že odlúčený duch, ktorému leží na srdci blaho človeka, bojujúceho na zemi, obracia sa na nás s prosbou o pomoc. Našou povinnosťou potom je uposlúchnuť volanie a dotyčného človeka chrániť a ovplyvňovať, kým pokušenie premôže. V takom prípade nadviažeme so smrteľníkom veľmi úzke spojenie, takže s ním dočasne skutočne prežívame jeho trápenie i myslenie.

V tomto dvojakom živote trpíme často veľmi mnoho, nakoľko okrem svojich starostí o takého človeka, ktorého myšlienky poznáme, prežívame i jeho stavy úzkosti.

Tým prežívame znovu svoju vlastnú minulosť a opäť precitujeme starosť, ľútosť i trpkosť minulej doby. Ten, koho ovládame naším vplyvom, vycituje obavy v našej myšli, hoci nie v takej miere.

Ak je náš vplyv hlbší a smrteľník veľmi citlivý, domnieva sa, že činy spáchané kedysi nami samými vykonal on sám buď v minulosti alebo v dávnom už zabudnutom živom sne, na ktorý si už predsa nemôže spomenúť.

Toto obsadenie smrteľníka duchom sa deje rôznym spôsobom. Kto sa sám vydáva nezodpovedne takému vplyvu, a to buď nízkym správaním sa v živote alebo zvedavým a ľahkomyselným hľadaním tajomstiev príliš hlbokých pre jeho slabého ducha, ten zažije ku svojej škode toto:

Nízki duchovia z hlboko ležiacich oblastí zeme získajú nad ním takú veľkú moc, že sa stane len hračkou v ich rukách a jeho telo môžu používať podľa svojej ľubovôle.

Mnohí ľudia slabej vôle, ktorí by viedli v zdravom prostredí dobrý a čistý život, v nepriaznivom okolí sa zapletú do rôznych hriechov, za ktoré sú potom

len čiastočne zodpovední. Za také hriechy sú volaní na zodpovednosť nielen pozemskí hriešnici, ale aj duchovia, ktorí ich zneužili. Strašný trest čaká zlých duchov, ktorí priviedli človeka k pokušeniu a potom si poslúžili jeho telom. Tým, že sami zhrešili a ešte strhli aj inú dušu so sebou, klesnú do hlbín, odkiaľ sa ani za stáročia nevyslobodia!!

Mojou úlohou bolo často dozerat' na osoby žijúce v tele na zemi a ovplyvňovat' ich. Bud' som im mal vnútiť len pocit strašných následkov pri zamýšľanom chybnom kroku, alebo ak to nebolo možné, musel som ich aspoň chrániť pred vplyvom duchovných zvodcov.

Proti týmto zvodcom som mal používat' svoju silnejšiu vôľu, aby som ich odtlačil od mojich chránencov tak ďaleko, aby nemohli s nimi prísť do styku. Ak títo chránenci už podľahli vplyvu nízkych duchov, tak po mojom zásahu duchovia už ťažšie prenášali na nich svoje myšlienky.

Vtedy som si myslel, že zodpovednosť za bezpečnosť chránencov, ku ktorým som bol povoláný, spočíva jedine na mne. Nevedel som, že tvorím iba posledný článok dlhej reťaze duchov, pomáhajúcich v tom istom čase. V tejto reťazi stál vždy jeden duch o stupeň vyššie ako druhý.

Každý musel nižšieho posilňovat' a pomáhat' mu, ak by nezvládol svoju úlohu. To, čo som robil, malo byť tiež poučením, bola to príležitosť cvičiť sa v sebaovládaní odopieraním si vlastného pohodlia.

Môj duchovný stav mi umožňoval postaviť proti duchovným zvodcom hmotnejšiu silu vôle, než by to bolo možné vyšším éterickým duchom.

Súc pripútaný k zemi, dokázal som naviazať so smrteľníkmi užší styk, než vyšší duch. Mojou úlohou pritom bolo, aby som ľuďom pomocou predstáv vo sne alebo opakovanými myšlienkami pri dennom vedomí vštepoval svoje vlastné skúsenosti, dal im pocítiť hrozné utrpenie úlosti a strachu, všetok hnus, ktorý som cítil voči sebe a teraz ho znovu prežívam v trpkom duševnom utrpení. Tieto city som na nich prenášal tak dlho, až sa očividne znepokojili predstavami možných následkov svojich hriešnych myšlienok.

Pri tejto zvláštnej časti zážitkov sa nechcem dlhšie zdržiavat', lebo tu medzi duchmi v záhrobí ich veľmi dobre poznáme. Len by som sa chcel zmieniť, ako som sa zo svojich ciest vracal s vedomím, že som mnohých zachránil tým, že som ich upozornil na pascu, do ktorej som sám kedysi padol, takže som si tak odpykal i časť svojich hriechov. Takým poslaním ma poverovali dosť často a vždy som sa vrátil s úspechom.

Ak som podľa úsudku druhých dosahoval prekvapujúce úspechy v odolávaní pokušeniu, nebolo to len mojou zásluhou. Viacej zásluhy tu treba pripísať zázračnej podpore vernej lásky môjho dobrého anjela, ktorej obraz sa mi vo chvíľach núdze vždy vynára pred očami.

Ak niekto potreboval pomôcť, vyslali ma okamžite k zemi pôsobiť medzi nešťastníkmi, putujúcimi v temnote, ako kedysi ja.

Prichádzal som k nim ako člen Bratstva nádeje, vyzbrojený svetielkom podobným hviezde, duchovným to odznakom rádu. Pred lúčmi svetielka ustupovala tma okolo mňa. Preto som mohol vidieť tieto nešťastné duše, ako liezli po zemi po dvoch alebo troch, alebo bezmocne sedeli kdesi v kúte, bez štipky nádeje a záujmu o svoje okolie. (Práve zomreli na zemi.)

Týchto nešťastníkov som mal upozorniť, ako sa dostanú do domu nádeje, podobnému môjmu, alebo im ukázať, ako si sami môžu pomôcť tak, že budú pomáhať druhým vo svojej blízkosti, ktorí sú na tom ešte horšie. Každdej trpiacej duši musel byť totiž podaný iný liek, pretože každá z nich mala iné prežitia a hriechy spáchala za iných okolností.

Po ukončení práce na jednom mieste vrátil som sa do zeme *pološera*, kde som sa nast'ahoval do inej budovy, náležiacej Bratstvu. Podobala sa predošlej, ale nebola už taká tmavá, ponurá a nevlúdna. V pridelenej miestnosti sa nachádzali rôzne predmety, darované nám z vďačnosti za preukazované služby. V mojej izbe som mal veľký poklad - obraz svojej milovanej.

Bol to skôr zrkadlový obraz než maľba. Pri bližšom pozorovaní som mal dojem, že sa usmieva, akoby jej duch si bol vedomý môjho pohľadu. Ak som si zaumienil skutočne vedieť, čím sa práve zaoberá, obraz sa zmenil a ukázal mi jej súčasnú činnosť.

Moji druhovia pokladali vlastníctvo takého obrazu za veľkú výsadu. Povedali mi, že je to jednak pôsobením jej lásky a verného myslenia na mňa a jednak výsledkom mojej snahy po zdokonalení. Neskôr mi vysvetlili, ako bol tento živý obraz prenesený zo sveta astrálnej úrovne do mojej miestnosti a do rámu. Tento pochod tu však nemôžem opisovať. Iný dar od mojej milovanej bol biely púčik ruže, ktorý v malej vázičke nikdy nezvädol, ale stále sviežo voňal ako symbol vernej lásky daryne.

Na zemi som mal kvetiny veľmi rád a preto som od doby, kedy moja milá nimi zdobila môj hrob, žiadne nevidel, zatúžil som po nich nesmierne. Na mieste môjho pobytu nebolo ani stebľa trávy, nie to ešte kríkov alebo stromov. Suchá tvrdá pôda nášho sebestva nedovolila vzklíčiť nijakej zeleni ani kvetu.

Pri jednej návšteve mojej milej sa mi podarilo napísať správu rukou, že okrem jej obrazu nemám v izbe nič, na čom by spočinulo moje oko a čím by sa potešilo moje srdce.

Vyslala prosbu, aby mi bol darovaný jeden z jej kvetov. Jej prosba bola splnená, keď mi teraz jeden priateľ priniesol do izby zmienujúcu bielu ružičku. Vy, čo necháivate odkvitať kvety bez povšimnutia, nedokážete si predstaviť, akú radosť mi spôsobilo toto púpä. Stúpajúc z jednej úrovne do druhej som si ho vždy bral so sebou a ani v budúcnosti sa ho nikdy nevzdám.

Zo zeme *tieňov* som podnikal mnoho ciest. Aj keď to boli krajiny mnohotvárne a zaujímavé, všetky niesli pečať chladu a bezútešnosti. Jedno miesto vytváralo veľké údolie. Bolo obkolesené samými holými kopcami zo sivých skál a nad ním panovalo nesmierne tiché šero. Tiež v ňom nebolo vidieť

ani lístok, ani steblo trávy, ba ani zakrpatený ker alebo aspoň odtieň farby či svetla. Nič z toho, iba bezútešné šedivé skaliská.

Duše v tomto údolí žili len pre seba, milovali iba seba; ich srdcia sa uzavreli voči teplu obetavej lásky. Svoje bytie využívali len na uspokojovanie svojich žiadostivostí, takže okolo seba videli iba šed' svojho sebestva a tvrdého života. Bolo tu množstvo blúdiacich nešťastníkov stále ponorených do seba, takže stratili schopnosť vidieť aj druhých. Také duše si zostanú navzájom neviditeľné tak dlho, dokiaľ nevytvoria v sebe myšlienku a pranie vykonať nejaké dobro pre iného. Len potom si uvedomia svoje okolie. V snahe uľahčiť osud svojim druhom, pomôžu potom vlastne aj sebe, až konečne ich zakrpatené city zosilnejú a oni môžu opustiť toto temravé údolie sebestva.

Za týmto údolím som došiel k širokému, suchému a piesočnatému pruhu zeme, sem-tam porastenému skromnou zeleňou. Tamojší osadníci robili chabé pokusy so zakladaním záhrad okolo svojich obydlí, ktoré miestami stáli dosť husto pohromade a tvorili väčšie alebo menšie obce. Všetky vyzerali bezútešné až odporne, príčinou čoho bola duchovná chudoba obyvateľov tohoto údolia.

Aj toto bola krajina sebestva a žiadostivostí, ale už nie taká jednotvárna, ako predchádzajúca. Jej obyvatelia vyhľadávali styk so susedmi. Niektorí sem prišli z údolia tieňov, iní priamo z pozemského života. Boli to samé úbohé duše, zápasiace dostať sa vyššie. Kde sa taká snaha prejaví hlbšie a vyvinie sa až k námahe premôcť sebestvo, tam zo suchej pôdy začnú okolo domov rašiť jemné stebľa trávy a malé výhonky rôznych drevín.

Aké úbohé však boli chatrče v tejto krajine; napoly schátrané a aj jej obyvatelia boli biedni ako potulní žobráci. A navzdory tomu mnohí z nich na zemi patrili k najväčším boháčom sveta a ako vynikajúce osobnosti si žili v najväčšom prepychu. Tu v zemi tieňov boli podobní žobrákovi, chudobní na duchovný majetok, pretože svoje bohatstvo užívali iba k uspokojovaniu vlastných potrieb a druhým ponechávali z neho iba malé omrvinky. Duchovné majetky si treba získavať už v pozemskom živote, a to ako kráľom, tak i žobrákovi. Kto bez nich vojde do záhrobia, nech už patril na zemi k najvyšším alebo najnižším, musí sa usadiť na tomto mieste, kde sú všetci rovnako duchovne chudobní.

Mnohí z duchov, ktorí v pozemskom živote zaujímali vysoké postavenia, reptali a sťažovali si, že s nimi zle zaobchádzajú, keď ich dopravili sem do takého údolia. Vytýkali to ostatným, akoby nie sami ale druhí niesli vinu na ich umiestnení. Žalujú sa a ospravedlňujú každému, kto je ochotný vypočuť ich históriu. Niektorí by chceli dokončiť svoje pozemské plány. Iní sa zasa snažia presvedčiť poslucháča, že našli spôsob (na úkor iného), ako možno skončiť nudu tohto života. Vymýšľajú a posudzujú tieto návrhy a snažia sa prekaziť

plány druhým. Tak prebieha nudný život v tejto zemi nepokoja.

Všetkým, ktorí boli ochotní ma počúvať, dodal som odvalu i nádej a tiež užitočné rady, ako nájsť správnu cestu z tejto zeme. Potom som išiel ďalej a prišiel do zeme *lakomcov*.

Táto krajina je ponechaná úplne sama na seba. S ozajstnými lakomcami nikto nesympatizuje, okrem tých, ktorí sami trpia zožierajúcou vášňou hromadenia peňazí.

Tunajší temní duchovia boli hrbatí a prsty mali podobné pazúrom. Väčšinou sa zaoberali hľadaním rozptýlených zrníek zlata v čiernej zemi. Tu a tam bola ich námaha odmenená. Keď našli kúsok zlata, schovali si ho do malého vrecúška na hrudi, aby tento „náramný majetok“ mali na svojom srdci. Obyčajne to boli osamelí, plachí duchovia, ktorí sa navzájom obchádzali z obavy, aby neboli okradnutí o svoje poklady.

V tejto krajine som nemal prácu, pretože len jediný muž chvíľu počúval, než sa dal znovu do hľadania zlata v zemi. Pri mojom odchode ma sledoval svojimi nedôverčivými pohľadmi z obavy, že by som ho vyhradil, koľko zlata sa mu podarilo už nahromadiť. Ostatní boli tak zabratí do hľadania zlata, že ani nespozorovali moju prítomnosť. Tak som túto nehostinnú krajinu rýchlo opustil.

Obrátil som sa nadol a došiel do takmer úplne temnej oblasti. Vyzerala, akoby sa nachádzala pod zemou, lebo charakter jej obyvateľov bol horší než v niektorých kútoch zeme.

Aj tu som našiel podobné pomery ako v zemi nepokoja, avšak obyvatelia boli ešte zúboženejší. Nebolo tu stopy po obrábaní pôdy a nebo nad hlavami bolo čierne ako noc. Svetla bolo iba toľko, aby sa obyvatelia videli a rozoznali svoje najbližšie okolie.

Zatiaľ čo v zemi nepokoja prevládali menšie šarvátky, nespokojnosť a žiarlivosť, odohrávali sa tu hrozné bitky a rozhorčené boje. Žili tu väčšinou hráči a pijani, podvodníci z obchodného sveta, zlodeji a rôzna háved'. Našiel sa tu hlúpy zlodej i jeho vzdelaný náprotivok, ktorý sa pohyboval vo vyššej spoločnosti pozemského sveta. Na tomto mieste sa stretli všetci, ktorých zločinné a zhýralé sklony priviedli k sebestvu a citovej zvrhlosti. Videl som mnohých, inak schopných vyššieho stupňa duchovného života, keby trvalé spolunažívanie so spomenutým druhom ľudí sa im nebolo stalo ešte v pozemskom živote osudným. Po smrti ich tieto predošlé spoločenské zväzky pritiahli až sem do tejto tmavej úrovne.

K tejto poslednej skupine duchov poslali mňa, keďže sa zračila nádej, že by sa v nich mohlo nájsť ešte trochu citu pre dobro. Mali si vypočuť hlas volajúceho na púšti, ktorý ich mal odvieť do lepšej krajiny.

Obydli v tejto úrovni biedy boli roztrúsené na veľkých plochách. Všetko

to malo odporný vzhľad nečistoty, špiny a rozkladu. Pripomínali budovy v niektorých zlodejských štvrtiach našich veľkomiest, kde kedysi prepychové paláce sa stali útočiskom najhoršej neresti a zločinov. Niekde som našiel i opustené pruhy zeme s niekoľkými roztrúsenými chatrčami. Inde boli zase husto obývané, s nevľúdnym a ponurým vzhľadom. Všade však bolo vidieť špinu, neporiadok, biedu a popravde, bezútešný stav, zavinený duchovnými výronmi nerestných obyvateľov tohto kraja.

Medzi týmito nešťastníkmi som putoval so svojim malým svetielkom. Podobalo sa svietiacej hviezdčke, pohybujúcej sa v temnote. Vytváralo okolo mňa slabučký jas, ktorý sa stal hviezdou nádeje pre všetkých nezaslepených sebestvom a vášňami.

Občas som natrafil na nešťastníkov, opretých o stenu alebo schúlených v kúte úbohej izbičky. Ak nazbierali dostatok síl, aby sa vzpriamili a vypočuli si ma, tak sa snažili nájsť cestu k dobru a k svetlejšim úrovniam.

Niektorých sa mi predsa len podarilo pohnúť k tomu, aby mi pomáhali v mojej snahe pomáhať druhým. Zväčša však boli títo najúbohejší schopní myslieť len na svoju biedu a po niečom vyššom len matne túžiť. Bol to však už prvý krok dopredu, za ktorým iste nasledoval druhý. Bola to myšlienka, ako pomôcť iným.

Na mojej púti po tejto zemi som jedného dňa prišiel do veľkého mesta uprostred rozsiahlej pustej roviny. Zem bola čierna a suchá ako nános popola a trosky ako v blízkosti železiarní. Nachádzal som sa práve medzi troskami niekoľkých rozpadnutých chatrčí, ktoré tvorili prechod od nešťastného mesta k bezútešnej rovine, keď som tu náhle začul ohromný lomoz a hádku, ktorá vychádzala z jednej chatrče. Zvedavosť ma priviedla pozrieť sa, o čo ide, či tam niekto nepotrebuje moju ochranu.

Budova do ktorej som vstúpil, podobala sa viac chlievu než domu. V miestnosti stál hrubý stôl a okolo neho sedelo asi tucet mužov na nízkych stoličkách. Akí to boli muži! Boli urážkou ľudského pokolenia a podobali sa skôr orangutanom. Ich hrubé ohyzdné tváre pripomínali svojim výzorom vlkov, svine a dravé vtáky.

Nie je mi možné opísať tieto tváre, znetvorené telá a pokrivené údy. V roztrhaných oblekoch, podobných pozemským, poskytovali smiešny pohľad.

Niektorí mali oblečený kroj z minulých storočí, iní boli odetí podľa najnovšej módy. Všetci boli roztrhaní, hrubí, špinaví, vlasy nečesané a ich oči planuli ohňom vášne a v zapätí zívali pred seba v temnom zúfalstve alebo zlomyseľnosti.

Vtedy som si myslel, že sa nachádzam v najhlbšej priepasti pekla. Neskôr som však prišiel do oblasti omnoho temnejšej a hroznejšej.

Duchovia v spomenutej budove sa hádali o vrecko peňazí ležiaceho na stole. Jeden z nich peniaze našiel a dal ich do banku, aby o ne hrala celá spoločnosť.

Spor vznikol preto, že každý chcel vrecko pre seba, bez ohľadu na právo druhého. Otázka práva sa zmenila na otázku moci a všetko sa zvrhlo na zúrivé vyhrážanie. Nálezca peňazí - vlastne duchovného náprotivku našich pozemských peňazí - bol mladý muž, pomerne slušného výzoru. Keby nebolo vášni, tak hlboko vrytých do jeho tváre, ani by sa nehodil do tejto zvrhlej spoločnosti. Tvrdil, že peniaze sú jeho majetkom a aj keď ich vsadil, aby sa o ne slušne hralo, nestrpí, aby mu ich niekto vzal násilím.

Usúdil som, že tu nemám čo robiť. Preto som opustil to spustnuté miesto, keď som v tom začul za sebou rozhorčený rev protestov. Uvidel som, ako z chatrče vyrazila celá divá svorka a hnala sa za mladým mužom s vreckom peňazí. Sáčali sa navzájom, a ten prvý z nich začal mladého muža biť, kopat' a pokúšal sa vytrhnúť mu vrecko. Len čo sa všetci na neho vrhli, hodil im peniaze a bežal ku mne. V tej chvíli povstal hrozný rev.

Pokúšali sa unikajúceho chytiť a potrestať pre podvod, pretože vo vrecku boli miesto peňazí kamene. Premenili sa ako zlato víl v rozprávke, nie v suché lístie, ale v tvrdé kamene.

Nešťastník sa práve na mňa zavesil a úpenlivo prosil **o záchranu pred** týmito diabľami, keď sa celá banda vrhla na nás.

Rýchlosťou blesku som skočil do prázdnej budovy, ťahajúc nešťastníka so sebou a zavrel som dvere. Ach, aká hrôza! Ako len revali, zúrili a búchali na dvere, snažiac sa dostať za každú cenu dovnútra a ako som napínal všetky sily ducha i tela, aby som ich zadržal!!

Vtedy som nevedel, že mi v tom pomáhali neviditeľné mocnosti, pokiaľ výtržníci neprišli nato, že nemôžu dverami ani pohnúť. Sklamane odťahli, aby si inde hľadali dôvod k novej hádke.

Pozrel som sa na svojho spoločníka, ktorý sedel v kúte ako kôpka nešťastia a pomohol som mu vstať. Poradil som mu, aby opustil toto miesto, len čo bude schopný chodiť. Tým mužom môže napadnúť prísť naspäť a robiť nám nepríjemnosti. Nie bez námahy som ho zdvihol a odniesol na bezpečné miesto vonku do tmy, kde sme boli síce bez prístrešia, ale v bezpečí. Potom som sa snažil zmierniť jeho utrpenie, ako som sato naučil v dome nádeje.

Po určitom čase bol úbohý mladík schopný hovoriť a rozprával mi, ako sa dostal do tejto temnej zeme. Zrejme sa len nedávno rozlúčil s pozemským životom, keď bol zastrelený manželom, ktorého manželke venoval nedovolené pozornosti. Zmierňujúcim momentom v prežívaní tohto úbohého ducha bolo, že necítil ani pomstyctivosť, len ľútosť a hanbu voči mužovi, ktorý ho zbavil života. Poznanie, že žena nebola hodná až takej lásky, pre ktorú došlo k tejto smutnej udalosti, mu otvorilo oči nad vlastnou spustlosťou. Bola tvrdá a sebecká a veľmi vzdialená pravému citu. Celé jej snaženie malo jediný cieľ, baviť sa a hrať dôležitú úlohu v spoločnosti. Nešťastnému manželovi spôsobovala len trápenie a nudu, rovnako ako aj obeti žiarlivosti.

Mladý muž menom Raoul začal rozprávať:

„Po zistení, že som zomrel a že napriek tomu som sa mohol vrátiť opäť na zem, napadla ma prvá myšlienka ísť za ňou a podľa možnosti ju potešiť; alebo jej dať aspoň pocítiť, že milovaný mŕtv y žije a myslí na ňu i po smrti. Avšak v akej nálade som ju našiel! Po smútku za mnou ani stopy a ani nijaká starosť o neho. Myslela len na seba a priala si, aby nás nikdy nebola stretla. Najradšej by nás vymazala z pamäti, aby začala nový život s iným, spoločensky vyššie postaveným.

Vtedy som spoznal, že ma nikdy nemilovala. Zlákalo ju len moje bohatstvo a šľachtictvo. Dúfala tak dosiahnuť vplyvnejšie postavenie v spoločnosti, alebo sa aspoň zbaviť sokyne. Páchala neveru len z chladnej vypočítavosti a ja som bol len slepý blázon, ktorý svoju hlúposť zaplatil životom. Bol som pre ňu iba nepríjemnou spomienkou pre škandál, ktorému bola vystavená. V trpkom sklamaní som ušiel vtedy zo zeme. Neveril som už v nijakú vernosť. Moje rozhárané myšlienky a priania ma stiahli sem, na toto temné miesto k jeho obyvateľom. Medzi nimi som našiel svojich pozemských priateľov, ktorí sa mi

zaliečali a medzi ktorými som vyplytval všetky svoje sily a stratil svoju dušu." „A teraz, nešťastný priateľu", povedal som, „nechceš nastúpiť cestu pokánia, vedúcu do lepších krajov, kde nájdeš znovu svoje stratené sily a svoje vyššie ja?"

„Žiaľ, už je neskoro", povedal Raoul.

„V pekle - a iste je to v pekle - už niet žiadnej nádeje."

„Žiadnej nádeje? Pre nikoho?" Spýtal som sa. „Nehovor tak priateľu.

Ubezpečujem ťa, že aj pre duchov v naj zúfalejši ch situáciách je ešte nádej. I ja som zažil zármutok a trpkosť. Napriek tomu som nikdy nestratil nádej, pretože tá, ktorú som miloval, bola čistá ako anjel. Vlievala do mňa lásku i nádej. Pre ňu pracujem a u druhých budím nádej, ktorá mi bola daná. Pod', daj sa viesť a odprevaďím ťa do lepšej zeme."

„A kto si ty, priateľ môj, s krásnymi slovami a ešte krajšími činmi, snažiaci sa vrátiť ma životu? Povedali mi, že tu nemožno zomrieť. Môžeme trpieť až k bodu smrti, môžeme vychutnať jej múky, ale smrť sama nás nezastihne, lebo sa už nachádzame za ňou. Nemáme tu pred sebou večné utrpenie?"

„Povedz mi kto si? Ako si sem prišiel a ako mi môžeš hovoriť tie slová nádeje s takou dôverou? Chcel by som veriť, že si anjel, poslaný mi na pomoc, ale na toho sa predsa len nepodobáš."

Tu som mu rozprával svoj životný príbeh a opísal som mu, ako som sa vypracoval a polepšil a ako to musí urobiť aj on. Povedal som mu tiež o svojej nádeji, ako budem raz žiť so svojou najmilšou v zemi, kde nás už nič nerozlúči.

„A ty veríš", povedal, „že ona strávi celý svoj život osamelá na zemi, aby sa mohla raz stretnúť s tebou v nebi? Klameš sám seba, priateľu. Žiadna žena, ani stará a mrzká, nebude kvôli tebe žiť sama. Možno určitý čas, ak sa o ňu nebude nikto uchádzať. Ver však, že aj anjel, ak nie je dokonalý, časom sa uteší. Ak nemáš lepší dôvod pre svoju nádej, môžem ťa len poľutovať."

Musím priznať, že ma jeho slová nahnevali, lebo boli ozvenou pochyb, často ma trápiacich a teraz pôsobili ako studená sprcha na moje nadšenie. Na zmiernenie pochyb, jeho i mojich, povedal som nadšene:

„Ak ťa vezmem so sebou na zem a nájdeme tam moju milú, ako zarmútená myslí na mňa, uveríš potom, že to nie je klam? Priznáš si potom, že sa vo svojich skúsenostiach so ženami aj z inej stránky môžeš ešte mnoho učiť?"

„Môj milý priateľ, prosím o odpustenie, ak tí moje pochybovanie spôsobilo bolesť. Obdivujem tvoju veľkú dôveru. Vkaždom prípade pod'meanavštívme ju."

Vzal som ho za ruku. Pomocou môjho intenzívneho chcenia, byť čím skôr u mojej milej, zdvihli sme sa a preleteli priestorom temer rýchlosťou myšlienok. Za niekoľko okamihov sme sa nachádzali v izbičke, kde bývala. Ona i jej strážny duch boli môjmu oku viditeľní. Obrysy priestoru som rozoznával

neurčito, zatiaľ čo môj priateľ videl iba postavu mojej miljej, sediacej na stoličke. V žiarivom svetle duchovného tela, obklopená jemným svitom svojej aury, vyzerala ako svätica. Toto duchovné svetlo pozemšťania nedokážu postrehnúť. Pre nás duchov sa dobrí a čistí ľudia javia v podobnom svetle; naproti tomu zlí sú zahalení v tmavom oblaku.

„Bože," zvolal Raoul a klesol pred ňou na kolená.

„Ona je anjel! Ty si ma priviedol ku svätici, to nieje pozemská žena!"

Zavolať som ju menom a ona počula môj hlas. Smútok zmizol z jej tváre, žiarila radosťou a povedala tíško:

„Si naozaj tu, môj najmilší? Túžila som aby si prišiel. Celá moja myseľ je obrátená k tebe. Môžeš sa ma dotknúť?"

Natiahla ruku a na okamih spočinula moja ruka v jej. No i tento krátky dotyk ju vydesil, akoby ju oviol ľadový vietor.

„Pozri, miláčik priviedol som nešťastného priateľa, túžiaceho po tvom príhovore. Chcel by som ho presvedčiť, že na svete jestvuje láska verných žien, ktoré sa môžu stať naším požehnaním, ak budeme toho hodní."

Nerozumela všetko, ale jej duch pochopil zmysel, a preto povedala s úsmevom:

„Áno, som ti stále verná, môj milý, ako ty mne a jedného dňa budeme spolu šťastní."

Raoul, kľáčiaci dosiaľ pred ňou, pokúsil sa dotknúť jej rúk, ale neviditeľná ochranná stena ho zadržala, ako to bývalo u mňa. Musel svoj úmysel zanechať a povedal:

„Ak je tvoje srdce preplnené láskou a súcitom, daruj niečo z toho i mne nešťastnému, lebo potrebujem, aby si sa za mňa prihovorila. Viem, že tvoje modlitby budú vyslyšané, ale moje nie. Pomodli sa preto, prosím, aby sa i mne dostalo pomoci. Potom sa môžem oddať nádeji, že i pre mňa môže nastať lepší život."

Moja milovaná pochopila slová nešťastníka, pokľakla vedľa stoličky a predniesla krátku modlitbu o pomoc a útechu pre nás všetkých. Raoula to tak dojalo, že sa úplne zrútil. Musel som ho vziať za ruku a odviesť späť do zeme duchov, ale už nie do oblasti beznádeje.

Od tej doby sme krátky čas pracovali spolu v temnej krajine, kde býval predtým a každým dňom získaval novú nádej. Živý a veselý od prírody, bol dieťaťom svojej krajiny (Francúz); plný veselej a pôvabnej rozpustilosti, ktorú veľmi nepoznačil ani hrozný pobyt na tomto temnom mieste. Stali sme sa dobrými priateľmi, ale táto spoločná činnosť netrvala dlho. Potom sme sa častejšie stretávali a pracovali spolu ako kamaráti z rôznych plukov, ktorých vojnové príhody občas zvedú dohromady a opäť ich rozdelia.

Po čase ma opäť raz vyzvali, aby som prerušil putovanie v ríši duchov. Mal som splniť určité poslanie na zemi; a práve vtedy pristúpilo ku mne najväčšie a najstrašnejšie pokušenie v mojom živote. Pri zachraňovacom pokuse som stretol pozemského človeka, ktorý svojím vplyvom zničil môj pozemský život viac než čokoľvek iné.

Aj keď som nebol bez viny, naplňala ma trpkosť a lomcovala mnou túžba po pomste pri spomienke na túto osobnosť a na všetky príkoria, ktoré som od nej vytrpel. Jeho urážky pôsobili na mňa tak silno, že som sa skoro neovládol pred vášnivými výbuchmi hnevu. Pri mojich cestách po zemi som spoznal možnosti a prostriedky, ako môže duch spôsobiť škodu tomu, koho nenávidí, aj keď tento je ešte v tele. Máme k tomu väčšiu moc, než si myslíte. Lenže je ešte múdrejšie nenadvihovať závoj nad možnosťami, ponúkajúcimi sa i po smrti pomstychtivým, aby dosiahli svoj škodlivý zámer. Mohol by som vymenovať hrozné prípady, o ktorých viem, že sa skutočne stali; napríklad, záhadné vraždy, divné zločiny, spáchané bez zjavného dôvodu ľuďmi s takým ochromeným vedomým, že za svoje konanie nemohli byť braní na zodpovednosť.

Stali sa len nástrojom v rukách duchov, ktorí ich posadli. O podobných príhodách tu vieme. Majú často inú podobu, než sa to javí vám na zemi. Stará viera v posadnutosť démonmi je opodstatnená, iba s tým rozdielom, že dotyční démoni a čerti boli predtým živými ľuďmi na zemi.

Po dlhých rokoch som teda stretol toho nenávideného človeka. Všetky predchádzajúce pocity bolesti a pokorenia sa vo mne prebudili desaťnásobne silnejšie, než môj hnev v pozemskom živote. Duch má totiž tú vlastnosť, že intenzívnejšie prežíva, viac sa teší alebo trpí, viac miluje alebo nenávidí ako ten, ktorého zmysly sú ešte zahalené v pozemskej schránke. Schopnosť vyciťovania všetkých zmyslov je u duchov mnohokrát vyššia.

Pri pohľade na tohto človeka prebudila sa vo mne znovu potlačovaná žiadosť po pomste a vnucoval sa mi diabolský plán k jej uskutočneniu. Moje pomstychtivé chůtky priťahovali ku mne zo všetkých kútov najhlbších priepastí takých čiernych a strašných duchov, akých som predtým nikdy nevidel; tvorov, v ktorých jestvovanie by som nebol veril a poslal ich do ríše rozprávok.

Títo tvorovia nemôžu žiť trvalo, ani na zemi, ani v nízkych oblastiach

okolo nej. Len vtedy, ak človek vo svojom zlom úmysle vytvorí určité podmienky pre vznik silnej magnetickej príťažlivosti, môžu sa pomocou nej udržať na zemi určitý čas. Taktiež môžu byť pritiahnutí k zemi prudkým zlostným chcením pozemského človeka alebo k zemi pripútaného ducha, ale nemôže v zemskej sfére zostať dlho. Len čo príťažlivá sila zoslabne, strácajú oporu a klesnú späť do svojich temných obydlií.

V dobách veľkej všeobecnej nespokojnosti, napríklad počas revolúcie, keď u porazených ľudí prevláda veľká nenávisť a túžba po odplate, vtedy je pritiahnuté celé mračno takých temných bytostí. Tieto potom často úplne ovládnu zúriace davy, a tak vznikajú stavy hrôzy, aké boli pozorované pri revolúciách a povstaniach ujarmených národov.

V mojom prípade sa tieto príšerné bytosti zhlukli okolo mňa a naoko s vlúdnu pretvárkou a sykotom do uší mi ukazovali cestu k uskutočneniu mojej pomsty. Takú jednoduchú a strašnú, že sa ani neodvažujem popísať ju, lebo táto myšlienka by sa mohla usadiť v hlave nejakého zúfalca a ako semeno priniesť zhubné plody v úrodnej pôde.

Inokedy by som sa bol od nich s odporom odvrátil, ale teraz v mojej šialenej vášni mi boli vítaní. Už-už som chcel využiť ich pomoc, keď mi v tom zaznel do ucha hlas mojej milovanej ako strieborný zvonček. Hlas, pre ktorý som nikdy nebol hluchý ma zaprisahal, aby som pre všetko, čo je nám sväté, ihneď k nej prišiel. Myšlienky na pomstu som sa nemohol vzdať hneď, ale bol som odtiahnutý od toho nenávideného ako na lane a priťahovaný k nej.

Celá divá svorka čiernych démonov visela na mne a snažila sa ma zadržať. Ich sila slabla, ako do môjho srdca prenikal hlas lásky, čistoty a pravdy. Svoju milovanú som našiel v izbe a hneď vzťahla ku mne ruky. Vedľa stáli dvaja mocní žiariví duchovia. Okolo nej bol kruh ohnivého strieborného svetla ako ochrana. Na jej výzvu som vkročil do kruhu a postavil sa k nej.

Čierna horda sa pokúšala ísť za mnou, ale bola zadržaná plamenným prstencom. Len ten najdrzejší sa tlačil až ku mne a v okamihu, keď som dosiahol ochranný val, chcel ma zachytiť. Vtom bola jeho ruka a rameno zasiahnuté plameňom, takže sa scvrkla, ako by ju vložil do žeravej pece. Zareval od bolesti a rozzúrený odišiel za posmešného chechotu ostatných.

S celou silou svojej lásky žiadala ma teraz moja milovaná, aby som sa vzdal svojho hrozného plánu a už nikdy sa nezaoberal takými nízkymi myšlienkami. Spýtala sa ma, či mi viac záleží na vykonaní pomsty, než na nej a či chcem uskutočnením tohto zločinu postaviť nepreklenuteľnú prekážku medzi nás. Jej láska si po všetkom tom, čo sa stalo, zaslúži viac ohľadu.

Spočiatku som sa nechcel vzdať svojho plánu, ale začala plakať a jej horúce slzy ma pálili v duši ako oheň. Odplavili ľadový chlad mojej mysle

aja, celý zúfalý, klesol som k jej nohám a modlil sa, aby mi moja pomstychtivosť bola odpustená, aby mi jej láska bola k úteche a pomoci, aby som mohol zostať pri nej, mojej jedinej nádeji. A hľa, počas mojej modlitby sa rozptýlil zástup čiernych duchov, ktorý sa ma pokúšali vylákať ľst'ou. Zmizli ako tmavé mračno, odviale vetrom. Vrátili sa do svojej ríše, zatiaľ čo ja vyčerpaný som sa zrútil pri nohách mojej milovanej. Aj neskôr som často pozoroval, že sa títo kumpáni chceli ku mne votriet', ale nemohli sa priblížiť, lebo moja láska ma chránila pred ich útokmi.

Po čase dostal som návrh, aby som navštívil zem v duchovnom svete ojedinelú. Bola to *ľadová zem*, v ktorej žili všetci chladní a vypočítaví. Zablockovali v sebe všetky hrejivé hnutia a nežné city, vytvárajúce srdečný a duševný život. Cit lásky bol v nich usmrtený, a preto v ich prítomnosti nemohlo pôsobiť životodarné teplo slnka a život v nich bol ako vyhasnutý.

Medzi obyvateľmi tejto oblasti som videl veľkých štátnikov, ktorí nemilovali svoj národ a nemysleli na jeho blaho. Snažili sa uspokojiť iba svoju ctižiadostivosť a vlastnú slávu. Teraz bývali vo veľkých ľadových palácoch na pyšných výšinách svojich vlastných snáh. Okrem toho žili tu i ostatní pútnici ktorí putovali po nižších cestách života. Avšak aj oni boli rovnako skrehnutí a zmrznutí v strašnom chlade a neplodnosti života, z ktorého vyprchal každý cit a teplo.

Ak som predtým poznal zlo, vzniknuté z nadbytku citu a vzrušenia, teraz som pozoroval následky úplného nedostatku spomenutých vlastností.

Našťastie v tejto krajine žilo menej obyvateľov. I keď pôsobenie zlej vášne je veľmi ďalekosiahle, nie je také ťažké prekonať ho, ako následky ne dostatku všetkých nežných záchvevov ľudského srdca.

V tejto ľadovej zemi sa nachádzali jednotlivci, ktorí boli na zemi vynikajúcimi zástupcami náboženských vyznaní rôznych národov. Katolícki kardináli, kňazi prísneho, zbožného, ale *chladného* a sebeckého života, puritánski kazatelia, metodistickí a presbyterianskí duchovní, biskupi a klerici anglikánskej cirkvi, misionári, brahmíni, mohamedáni, skrátka v tejto chladnej zemi bolo možno nájsť stúpcencov všetkých náboženských vyznaní. Len celkom výnimočne mal niektorý z nich v sebe aspoň toľko citovej teploty, aby ľad okolo seba aspoň trochu roztopil. Len čo jediná malá kvapka tepla, jediná slza zármutku spadla, začal sa ľad roztápať a úbohej duši svitla nádej, že raz vyviazne z tejto studenej zeme.

Videl som tu muža zatvoreného v akejsi ľadovej klietke. Prúty klietky boli tiež z ľadu, ale také tvrdé, akoby boli z ocele. Tento muž zastával kedysi úrad veľkého inkvizítora pri súde kačirov v Benátkach. Už jeho meno naháňalo hrôzu nešťastníkom, ktorí mu padli do rúk. Bola to slávna historická osobnosť, ale v jeho živote nenájdeme najmenší náznak, že by pri úradnom výkone alebo

v súkromnom živote jeho srdce pocítilo aspoň štipku súcitu s jeho obeťami. Nič ho neodradilo od rozhodnutia mučiť a zabíjať nešťastníkov, ktorí sa dostali do rúk vtedajšej inkvizície.

Vo svojom živote nebral ohľad na druhých, ani na seba. Jeho tvár mala typický výzor studenej nehybnej krutosti. Dlhý tenký nos, vyčnievajúca špicatá brada, široké líčne kosti, pery úzke ako tenká čiara naprieč obličaja. Lebka plochá a široká, nad ušami a pod vyčnievajúcim obočím svietili hlboké prenikavé oči studeným oceľovým leskom dravca.

Okolo jeho klietky sa kízal celý rad fantómov, mnohých to jeho obetí. Tieto bledé strašidlá, znetvorené a rozorvané, dokrvavené pretrpeným mučením, boli vlastne putujúce astrálne obrazy, z ktorých duše navždy unikli. Ich útvary, vysiate na tomto mužovi sa však nerozplynú, pokiaľ ich jeho magnetizmus priťahuje. Energiu nečerpajú z duší umučených, ale z tohto muža. Takéto strašidlá sa zjavujú tiež na miestach, kde bol zavraždený niekto nevinný.

Vrahovia ich považujú za živých a veria, že ich vyhľadávajú.

Život v týchto astrálnych tieňoch odumrie, len čo sa u vraha prejaví dostatok ľútosti a pokánia, aby sa pretrhlo puto, viažuce ich k nemu.

Okrem spomenutých, ešte aj iní duchovia obletovali tohto, teraz už bezmocného muža a trýznili ho za prežitie a ním spôsobené utrpenia. Boli iného druhu, hmotnejší, silnejší a inteligentnejší, čo predchádzajúcim útvarom chýbalo. V astrálnych schránkach týchto démonov sa ukrývali ešte nesmrteľné duše a pretože boli hrozne mučené, prechovávali v sebe zlostnú túžbu po pomste. Títo duchovia sa neprestajne snažili dostať sa k svojmu niekdajšiemu mučiteľovi, avšak klietka, v ktorej sa nachádzal, slúžila mu nielen ako väzenie, ale aj ako ochrana.

Ten najvynaliezavejší z nich si urobil ostrú tyč, ktorou chcel pichnúť muža medzi mreže. Mučiteľ vyvinul obdivuhodnú pohotovosť, aby sa vyhol ostrému hrotu tyče. Tí ostatní mali špicaté šípy, ktoré vystreľovali do klietky. Iní ho oblievali špinavými splaškami; inokedy sa zhlukli do húfu k spoločnému útoku, aby prelomili ochranné mreže. To sa im však nepodarilo a väzeň, ktorý poznal pevnosť svojej klietky zo skúsenosti, s ľadovým pokojom sa vysmial ich márnej námahe.

V duchu som si položil otázku, či tento muž bude niekedy voľný a od vznešeného ducha, ktorého hlas ku mne prehovoril len zriedka od doby, keď som ho počul pri svojom hrobe, dostal som odpoveď; ako keď som voľakedy prosil o radu a pomoc, zavolať ma aj teraz z veľkej diaľky. Jeho hlas znel mocne ako u prorokov starého zákona, veriacich, že Pán k nim hovorí hromovým hlasom. Moje ucho vnímalo plné a hlboké tóny, ale väzeň ani tí, ktorí do neho dorážali, nepočuli nič. Boli hluchí a slepí.

Hlas mi povedal:

„Syn môj, vnímaj chvíľu myšlienky tohto muža a posúď, ako by využil slobodu, keby mu bola daná.“

Zmýšľanie tohto muža som spoznal ihneď, keď sa mi jeho myšlienky zjavili pred očami ako v zrkadle. Prvé čo mu napadlo až bude voľný bolo, že si vynúti návrat na zem. Potom nájde niekoľko rovnako zmýšľajúcich pozemských ľudí, pomocou ktorých mu bude možné ešte viac ujarmit' ľudstvo. Ešte bezcitnejšia inkvizícia zoberie jeho utláčaným obetiam zbytok slobody.

Vedel, že by mohol takto vyvinúť omnoho väčšiu moc v tele neobmedzenom pozemskými putami. Mal v úmysle zhromaždiť okolo seba rovnorodých duchov ako spolupracovníkov, ktorých duše budú rovnako chladné a kruté.

Ponoril sa do svojich zámerov a to ho naplnilo spokojnosťou, že sa ho nedotkli náreky, stenania a prosby jeho obetí. Toto kruté správanie mu malo slúžiť ako zámienka pre rozšírenie rádu. V tejto tvrdej mysli nebolo ani stopy po iskre súcitu alebo ľútosti.

Oslobodenie ducha takého muža a jeho návrat na zem by bol prameňom väčšieho nebezpečenstva, než pobyt najväčšieho dravca na slobode. Nevedel, že inkvizícia, ktorej smrtonosné panstvo chcel d'alej šíriť, už patrí minulosti. Že bola silnejšou Božou mocou zmätená zo zeme. S chmúrnym obdobím, v ktorom sa rozrástla ako jedovatá rastlina, zmizla, aby nehanobila už viac ľudstvo zločinmi, páchanými v mene Toho, ktorý priniesol na zem učenie lásky a mieru. Rany, zasadené inkvizíciou, nie sú ešte zacelene. Jej následky lipnú ešte na ľudských dušiach, ktoré nemôžu uveriť ani v Boha ani v nesmrteľnosť. Uplynie ešte mnoho rokov, než Dobro, Čistota a Pravda znovu nadobudnú moc a ľudia budú privedení späť ku viere v jedného Boha lásky. Premrznutý a znechutený lúčil som sa s mrazivou krajinou. Nelákalo ma skúmať v nej ďalšie tajomstvá, i keď nebolo vylúčené, že ju ešte neskôr navštívim. V tejto krajine nebola pre mňa práca, nikto mi tu nerozumel. Jej obyvatelia ma desili a nemohol som im byť užitočný.

Cestou z mrazivej zeme a zeme pološera, uvidel som väčší počet obrovských jaskýň, pomenovaných - *jaskyňami driemoty*. V nich ležalo množstvo duchov v úplnom omámení, nevedomujúc si deje okolo seba.

Dozvedel som sa, že si skrátili pozemský život používaním drog a fajčením ópia, a tým sa pripravili o možnosť vývoja. Miesto pokroku vo vývoji sa u nich dostavil opak. Boli slabí a zakrpatení. Boli bezmocnejší ako ešte nenarodené dieťa, neschopní samostatného a vedomého života.

V niektorých prípadoch trvá spánok týchto duchov celé stáročia, v ľahších prípadoch menej. Tieto duše mali proste život a to je všetko. Ich zmysly boli

vyvinuté asi toľko ako u huby, vegetujúcej bez iskry inteligencie. Napriek tomu však bol v nich všetkých ešte nesmrteľný duchovný zárodok, ktorý ako semeno, uzavreté do obalu egyptskej múmie, je schopné života a vzíde, len čo sa dostane do priaznivých podmienok.

Jaskyne, do ktorých dobrotivé ruky duchov uložili týchto najúbohejších, boli naplnené životodárnym magnetizmom. Skupina prítomných duchov, ktorí sa v pozemskom živote tiež otrávilí ópium, boli teraz zamestnaní prenášaním životných síl na tieto omámené duchovné telá, ležiace ako mŕtvolky v radoch na zemi.

Pomaličky, podľa toho, do akej miery boli na zemi závislí od drogy, prebúdajú sa títo nešťastníci k vedomiu a k utrpeniu, aké musí narkoman vytrpieť, ak nedostane dávku tohto smrteľného jedu. V dlhých prestávkach prebúda sa u týchto úbožiakov jeden zmysel po druhom, až konečne môžu s nimi začať vyučovanie ako u slabých a nemocných detí.

Dopravujú ich do ústavov, ktoré možno prirovnať k útulku pre slabomyseľných na zemi. Tam sa vychováva ich prebúdajúce sa vedomie a podporuje sa ich vývoj, pokiaľ dosiahnu schopnosti, o ktoré sa pripravili v pozemskom živote. Takéto duše pokračujú vo vývoji len veľmi pomaly, pretože už bez opory pozemského života musia dohnať úlohy, ktorým ich mal naučiť život. Namiesto učenia v živote oslabovali svoj mozog a zmysly, podobne ako opilci a vyhýbali sa povinnostiam, ktoré pozemský život kladie každému obyvateľovi za účelom vývoja.

Prehliadka „jaskýň driemoty“ ma nevýslovné zarmútila. K tomu prispela aj skutočnosť, že títo nešťastní spáči si nevedomovali cenu drahocenného času, premárneného v beznádejnom spánku.

Aký osud čaká týchto spáčov po prebudení? Akou cestou musia prejsť, kým dosiahnu tú výšku, z ktorej v pozemskom živote spadli. Zmocňuje sa ma hrôza, že sú na zemi ľudia, žijúci z predaja drog, aby tým získali bohatstvo, to jest z obchodu s jedom, rozrušujúcim viac dušu než telo, a to do takej miery, že sa natíska zúfalá otázka, či pre tieto obeť jestvuje ešte vôbec nejaká nádej.

Ach, tie hrozné jaskyne, tieto desivé nevedomé duše! Je nemožné popísať slovami osud, ešte príšernejší než ich. Čaká ich prebudenie s rozumom idiota a k tomu stáročia pomalého rastu, než opäť získajú duchovné sily dieťaťa. Okrem toho uplynie čas mnohých generácií, než sa naučia tomu, čo ich mohol naučiť jeden pozemský život.

Počul som, že mnohí z týchto nešťastníkov sú posielaní späť na zem, len čo dosiahnu vývojový stupeň dieťaťa, aby v pozemskom živote prežívaním napravili to, čo kedysi tak premárnili. Tešilo by ma, keby sa im podarilo skrátiť potom svoj vývojový pochod.

Po návrate do zeme súmraku, som zostal určitý čas vo svojom domove. Snažil som sa dôkladne pochopiť sám seba i svoje sily a zhodnotiť skúsenosti z môjho putovania. S mojím terajším učiteľom sme mali mnoho spoločného.

Na zemi žil podobným životom ako ja a tiež vystúpil z nízkych oblastí. Teraz prebýval v nádhernej slnečnej krajine odkiaľ prišiel, aby vyučoval členov nášho bratstva a pomáhal im k ďalšiemu napredovaniu.

Okrem neho som mal ešte iného učiteľa alebo vodcu. Vídaval som ho zriedka, ale mal na mňa o to väčší vplyv. Zoznámil ma s mnohými pozoruhodnými vecami. Patril do omnoho vyššej oblasti, a preto som si jeho postavu nevedel celkom jasne predstaviť.

Jeho oznamy som dostával hlavne cestou prenášania myšlienok alebo formou inšpirovaných rozhovorov tak, že na moje duchovne vyslané otázky odpovedal rovnakým spôsobom.

O tomto duchovi som mal za svojho pobytu v zemi pološera len celkom matnú predstavu, a preto ho nebudem ešte podrobne popisovať. Až keď som vystúpil do čistejšej oblasti, videl som ho zreteľne.

V zemi pološera bol mi pohľad na neho odopretý, ale uvedomoval som si jeho prítomnosť i pomoc. Až neskôr som sa dozvedel, že bol mojím strážnym duchom za môjho pozemského života, a práve jeho vplyvu som mohol ďakovať za časť svojho ušľachtilejšieho snaženia. Bol to jeho hlas, ktorý ku mne hovoril, varoval ma alebo povzbudzoval, keď som sa pri vstupe do záhrobia skoro zrútil vo svojom vtedajšom hroznom stave.

Počas dní temnoty som ho sotva spozoroval vo svojej cele, keď svojim magnetizmom a zázračnou silou miernil moje ťažké utrpenie.

Pri každom návrate z návštevy temných oblastí do zeme pološera som mal pocit, že sa vraciam domov. Aj keď bola moja izba skromne vybavená, obsahovala všetky moje poklady, a to obrazové zrkadlo, v ktorom som mohol vidieť svoju milú, ružu aj list, ktorý mi raz poslala. Okrem toho som tu mal aj priateľov, trpiacich ako ja.

Obyčajne sme boli sami a premýšľali o svojich minulých chybách a ich následkoch. Mali sme veľkú radosť, keď nás niektorý priateľ navštívil. Všetci sme boli v rovnakej situácii, pretože sme sa v pozemskom živote chovali nečestne

a teraz sme hľadali správnu cestu.

Náš tunajší život bol zvláštny. Podobal sa pozemskému životu a predsa bol rozdielny. Ak sme napr. mali hlad, vzali sme si jednoducho jedlo pre nás už pripravené, povedal by som magickým spôsobom. Často sme na jedlo nepomysleli aj celý týždeň; len keď niektorý z nás, ktorý bol na zemi dobrým jedákom, nám ho pripomenul. Čo sa mňa týka, v tomto smere som bol vždy striedmy. Ani jedlo ani pitie ma nepríťahovali.

Neustále nás zaplavovalo pološero; noc a deň sa nestriedali. Táto jedno tvárnosť ma unavovala, lebo svetlo a slnko som považoval za životodarný kúpeľ.

Tak ako vy, aj my sme vychádzali často z domu a prechádzali sme sa po okolí. Ak sa nám zachcelo, mohli sme aj trochu lietať, ale nie tak dobre ako vyspelí duchovia. V prípade, že sme sa chceli niekam rýchlo dostať, preniesla nás tam naša vôľa rýchlosťou myšlienky. Čo sa týka spánku, po dlhý čas sme pocítovali jeho nutnosť. Inokedy sme ležali a spali celé týždne v polovedomí toho, čo sa okolo nás deje, potom zase v úplnom bezvedomí.

Pozoruhodné na našom odevu bolo to, že saneopotrebovával a záhadným spôsobom obnovoval. Počas celého pobytu v tomto dome bol náš odev tmavomodrý so žltým pásom okolo bokov a žltou kotvou na ľavom rukáve, pod ktorou bolo napísané: „Nádej trvá večne.“ Priliehavá spodná bielizeň bola tej istej farby. Vrchné plášte boli dlhé, ako ich možno vidieť u mníchov na zemi. Z pliec viseli kapucne, ktoré sme používali vtedy, keď sme chceli pred niekým schovať hlavu a tvár.

Často sme si priali zahaliť hlavu aj pred niekým milovaným, lebo utrpenia a výčitky svedomia nás veľmi poznačili. Vpadnuté oči a tvár, zhrbené telá, hlboké rýsy utrpenia brázdiace tvár, hovorili veľmi zreteľne. Aj pred priateľmi sme sa snažili skryť svoj znetvorený výzor.

Náš život svojou pravidelnosťou štúdia i vyučovania stával sa jednotvárnym. Pokrok každého z nás sa nerátal podľa času na dni alebo týždne, ale podľa istých vývojových stupňov duchovného nadania, dosiahnutých prv alebo neskôr. Ak splnil svoju úlohu, dozrel pre vyššiu triedu zvláštneho smeru svojho štúdia.

Mnohým trvá veľmi dlho, kým pochopia význam pridelenej úlohy. V takom prípade sa duch nemusí tak ponáhľať ako pri vyučovaní na zemi, kde čas naučenia je krátky.

Duch človeka má pred sebou celú večnosť (pozn: neplatí pri poslednom súde) a môže sa zastaviť alebo pokračovať podľa ľubovôle. Môže zostať na jednom mieste, dokiaľ sa mu premýšľaním neujasní, čo má robiť.

Len potom dozrie pre vyšší stupeň. Nikto ho nepoháňa ďalej, než kam chce ísť sám. Nikto mu nevyčíta, ak chce žiť v nevyvinutom stave ďalej, pokiaľ

sa riadi jednoduchým zákonom, vládnucim v tomto bratstve, t.j. zákonom slobody a lásky pre všetkých.

Nikoho nenútiť do učenia, ale nikoho od neho ani neodradujú. Všetko prebieha podľa slobodnej vôle; ak niekto chce opustiť toto miesto, môže ísť tam kam chce, ale aj vrátiť sa, kedykoľvek sa mu zachce. Nikto nevyčíta chyby druhému, lebo každý cíti vlastné nedostatky a viny.

Dozvedel som sa, že niektorí tu zostávajú po celé roky, lebo nezvládnu svoje úlohy a boria sa s nimi veľmi ťažko. Iní zase odišli, vrátiac sa k predošlému spôsobu života na zemi, až klesli do najnižšej duchovnej oblasti a museli sa potom podrobiť očistnému procesu v „Dome nádeje“. Pre takých duchov to bola vlastne potrebná skúsenosť. Vyliečili sa tak zo žiadosti vychutnávať opäť pozemské potešenia.

Len nemnohí, vyciťujúci v sebe mocný tlak vpred podobne ako ja, napredovali rýchlejšie a stúpali z jedného stupňa na druhý. Mnohí, žiaľ, potrebovali tú najväčšiu možnú pomoc, aby obstáli v skúškach.

Mňa zahrňovala nepretržitým prílivom lásky a sympatie moja milovaná, čo ma podnecovalo prísl'ubom prichádzajúceho šťastia a požehnaného mieru k novému úsiliu. Robilo mi radosť, že som sa mohol deliť s menej šťastnými o bohatý poklad mojej vlastnej radosti a nádeje.

Po tom všetkom, keď mi bolo umožnené stráviť dlhší čas na zemi so svojou milou, ktorá si už uvedomovala moju prítomnosť, otvoril sa mi prameň novej radosti. Popri svojom putovaní našiel som ešte dosť časujú navštíviť.

Aj keď som bol pre ňu skoro úplne neviditeľný, zakaždým vybadala moju prítomnosť a pocítila stisk mojej ruky. Potom sme spolu zase sedeli ako kedysi. Hovorila so mnou a aj mojím odpovediam mohla dosť dobre rozumieť. Dokonca i moju postavu mohla niekedy nezreteľné rozoznať. Aké to bolo pozoruhodné, že pri styku medzi živým a mŕtvym panovala slávnostná vážnosť i dôverná nežnosť! V najhorších chvíľach, keď moje srdce bolo plné utrpenia a ľútosti nad minulosťou, upokojovalo moju myseľ vedomie, že ma napriek tomu miluje a dodáva novú odvahu k ďalšiemu zápasu. Z bezútešnosti nad našim životom vyrástla nám z týchto vzájomných stretnutí viera a dôvera v budúcnosť. S radosťou som pozoroval, ako rozvíja svoje schopnosti a svoje zázračné dary, tak dlho ležiace bez úžitku a ona sa zase potešila, že sa dvíhal závoj, ktorý nás od seba oddeľoval.

V duchovnom svete je mnoho osamelých duší vracajúcich sa na zem, ktoré by rady oznámili svojim milým, že žijú a že sa ešte zúčastňujú na zápasoch svojich pozostalých a mohli by im aj poradiť a pomôcť.

Mnoho záhrobných duší sa zdržiava pri zemi, aj keby mohli byť v čistejšej oblasti. Vzdávajú sa toho kvôli svojim blízkym, ktorých zanechali v pokušeniach

zeme alebo v zármutku a čakajú iba na príležitosť, aby im mohli dať správu o svojom živote a vernej láske. Keby sa mohli odlúčené duše spojiť so svojimi pozemskými milými, ako je to u vzdialených priateľov, nebolo by toľko beznádejného smútku, ktorý som často pozoroval. Aj keď sa smútok časom a pomocou láskavých anjelov zmierňuje, nebolo by šťastím pre obe strany, keby sa mohli medzi sebou vedome stýkať ako predtým?

Videl som zúfalé duše, ktorým sa nepodarilo od milovaného alebo milovanej zachytiť pohľad alebo myšlienku, ktorou by im dali znamenie, že cítili ich prítomnosť. V beznádaji padali na kolená, hľadali ich ruky, odev alebo niečo, čoho by sa mohli zachytiť. Ich ruka nebola schopná nič uchopiť a aj pozemské ucho bolo hluché pre ich hlas.

Pozemšťania nikdy neprežívajú také prudké zúfalstvo, ako cíti duch, keď si po prvýkrát plne uvedomí prekážku, vytvorenú smrťou medzi ním a svetom smrteľným. Preto niet divu, že v záhrobí sa hľadajú prostriedky, ako túto prekážku odstrániť, a tým povzbudiť trúchliace duše. Ako otvoriť brány, aby sa ľudia i bytosti, už na zemi mohli stýkať, ako za čias šerého dávnoveku.

Na zemi je veľa banálnosti a nezmyslov, ako napríklad v špiritistických prejavoch. Tiež sa nedá povedať, že v hnutí hľadajúcich sú podvodné médiá a ľahkoverní blázni.

Nestávalo sa to však vždy, keď novoobjavené pravdy hľadali všeobecné uznanie?

Aj keď mnohé zdá sa byť nezmyselné, nebolo by lepšie ospravedlniť to ako *pokusy*, ktoré chcú otvoriť brány duchovného sveta a priniesť tak svetlo strastiplnej zemi z jeho sféry?

Samozrejme, je možné karhať nesprávne úsilie, ale tiež treba hľadať cestu ako ho zlepšiť. Máme podporovať snahy po vyšších veciach a nie vysmievať sa im!

V skutočnosti sú to totiž pokusy z neviditeľného sveta, ako podhaliť závoj, zakrývajúci našich milovaných „mŕtvych“, pred zrakom pozemšťana.

Na mojich cestách ma vždy sprevádzal ten vznešený muž o ktorom som hovoril a ktorého meno som sa teraz dozvedel. Bol to - Ahrinziman, vodca z východu - ktorého som mohol teraz zreteľnejšie vidieť, a preto ho chcem popísať.

Statný muž, majestátneho zjavu, v bielom odeve olemovanom žltou krajkou, jemne splývajúcom, so žltým pásom okolo drieku. Jeho pleť mala hnedastú farbu, charakteristickú u orientálcov. Rysy tváre niesli pečať otvorenosti a podobali sa tým, ktoré nachádzame na sochách Apollóna, len ich typicky východný rys sa odlišoval od gréckeho typu. Jeho oči boli veľké, tmavé, jemné a mäkké ako oči ženy. V ich hĺbke horel však skrytý oheň a žiar, ovládaný silnou vôľou, ale jeho pohľadu prepožičiaval teplo a silu. Výraz tváre prezrádzal,

že v pozemskom živote vychutnal všetky sladkosti veľkej lásky a všetky utrpenia silnej nenávisti. Teraz boli už jeho vášne zbavené pozemských nánosov a slúžili iba ako spojovací článok medzi ním a nami, ešte zápasiacimi so svojou nízkou povahou. Krátke čierne fúzy mu pokrývali tvár i bradu a čierne vlnisté dlhé vlasy mu viseli dolu až na plecía. Jeho veľká silná postava mala pružnosť východnej rasy.

Osobitosť každého národa je tak rázovitá, že jej znaky nesie i duch. Aj keď Ahrinziman opustil pozemské telo pred stáročiami, nevyzmizli u neho znaky, odlišujúce východné národy od západných.

Tento duch sa podobal pozemskému človeku, len oslňujúci jas jeho postavy a tváre nieje možné vykresliť; správnu predstavu môže o tom mať len ten, kto videl obyvateľov vyšších sfér. Už vo svojom pozemskom živote vníkol Ahrinziman hlboko do duchovných vied. Po vstupe do duchovného sveta prehĺbil svoje vedenie tak, že sa zdalo, akoby jeho moc nemala hraníc.

Hoci bol vášnivého temperamentu, naučil sa počas dlhých rokov v duchovnom svete ovládať všetky svoje vášne. Teraz stál na výške svojej moci, z ktorej zostupoval, aby pomáhal zápasiacim dušiam, ochotným prekonávať svoje slabosti. Popri všetkej добрote a láskavosti mal ešte silu vôle, proti ktorej bolo zbytočné sa brániť, ak uznal za vhodné ju použiť.

Niekoľkokrát som mal príležitosť pozorovať, ako niektoré divé a vášnivé bytosti prinútil upokojiť sa, keď sa chystali škodiť sebe alebo iným. Boli ním tak očarované, že sa nemohli ani pohnúť, aj keď im v tom nikto nebránil. Len jeho mocnou vôľou, mnohokrát silnejšou než bola ich, boli dočasne ochrnutí a neschopní odporu. Potom s nimi rozobral dobrotivým a úprimným spôsobom dôvod hádky a pomocou svojho zázračného poznania im ukázal jej dosah a následky pre nich i pre druhých.

Potom nechal na nich, či chcú zamýšľaný hriech ďalej páchať alebo nie. Len zriedka sa stalo, že by po tomto vážnom varovaní chcel niekto ísť ďalej svojou nesprávnou cestou. Mňa vždy pokladali za muža s pevnou vôľou, ktorý sa nedal ľahko odviesť od svojho rozhodnutia, ale voči tomuto duchu som bol slabý ako dieťa a vždy som sa sklonil pred jeho mocou.

Tu by som chcel znovu zdôrazniť, že v duchovnom svete je človek vždy slobodný. Smie sa podvoľovať svojim sklonom i chúťkam, ak nedá prednosť rade, ktorú tu dostane. Rozsah poškodzovania práv druhých je daný stupňom zákona v dotyčnej oblasti.

V najnižšej oblasti panuje iba zákon *mocnejšieho*. Tam sa môže každý správať podľa svojej ľubovôle. Môže kohokoľvek urážať a zotročovať až ku hranici únosnosti, ale potom zase niekto mocnejší bude s ním zaobchádzať podobne. Najúbohejší otrok na zemi nieje taký nešťastný, ako úbožiaci v najnižšej

sfére. Tam žijú iba duchovia bez zákona, ktorí na zemi pohrdali Božími i svetskými zákonmi, pôsobiac samé zlo a nesmierne utláčajúc svojich blížnych.

Pre lepšie porozumenie chcem tieto sféry v krátkosti opísať. Aj keď je tam duch ten najmocnejší, najkrutejší a najtvrdší, vždy sa nájde, ako badať, iný ešte silnejší, aby ho utláčal... až to nakoniec dôjde k tým, o ktorých sa hovorí, že panujú nad peklom ... ku kráľom zla.

Pokračuje to stupňovité ďalej a ďalej, až nakoniec pri najvyššom vystupňovaní sa zlo samo začne meniť. Tennajpanovačnejší a najzlomyselnejší zatúži po iných pomeroch. Bude chcieť dostať pod svoje panstvo niektorú silu, o ktorej tuší, že je vyššia, a tak zadržat' pôsobenie aspoň jedného z tamojších zákonov.

Takéto zameranie je náznakom prvej túžby po lepšom živote. Pre bratov nádeje, vyslaných na pomoc do týchto temných oblastí, je to záchytný bod, aby mohli takému duchu naočkovať myšlienku možnosti pre polepšenie.

Kráčajúc potom dopredu, nachádza na každej priečke rebríka vývoja vždy vyšší stupeň zákona a poriadku, do ktorého sa musí zaradiť a môže očakávať aj od druhých, že sa prispôbia tam, kde to zákony vyžadujú. Úplné dodržiavanie mravných zákonov sa nájde len v najčistejších sférach. Lenže aj tam je mnoho stupňov a kto si ctí práva druhých, spozná, že aj jeho práva budú zachované. Kto šliape po právach suseda, toho bude neskôr utláčať silnejší.

V duchovnom svete je človek slobodný; môže byť usilovný alebo lenivý, konať dobro alebo zlo, privolávať si požehnanie alebo prekliatie. Akým je, takým sa utvára aj jeho okolie. Oblasť, pre ktorú je zrelý, je pre neho vždy tou najvyššou, pokiaľ sa na vyššiu nedostane vlastným úsilím.

Dobro nepotrebuje v duchovnom svete ochranu proti zlu. Odlišnosť vlastností tvorí medzi nimi neprekročiteľnú prekážku. Tí vyšší môžu podľa svojho priania zostúpiť do nižších úrovní za účelom návštevy alebo pomoci. Medzi nimi a nízkymi duchmi je však široká priepasť, ktorú nízki nemôžu prekročiť. Len v živote na zemi a na iných planétach môžu sa zmiešať dobré i zlé vplyvy skoro rovnakej sily. Hovorím skoro rovnakej, pretože i na zemi má dobro prevahu, iba ak by človek podľahol svojej nízkej povahe a sám sa zbavil tejto výhody.

V dávných dobách, keď človek ešte myslel ako dieťa, mal úzke spojenie s duchovným svetom bez toho, aby o tom vedel. Terajší ľudia sa záhrobnému svetu odcudzili a preto usilovne hľadajú opäť spojenie s ním, podobajúc sa námorníkom, plávajúcim nočnou tmou na kolísajúcom sa člne.

Vľúdni lodivodi z duchovnej ríše sú pripravení pomôcť im a dopraviť ich do žiariacej zeme, odkiaľ majú zasa priniesť unaveným bojovníkom zeme poklad svetla a nádeje.

Asi po troch mesiacoch ma Ahrinziman vyzval, aby som sa pripravil na veľkú zmenu. Mal som prestúpiť do vyššej úrovne. Od duchovných učiteľov som počul, že úrovne sa delia na rôzne oddelenia.

Spodné oddelenia sa podobajú krajinám s hranicami nerozoznateľné prechádzajúcimi z jednej do druhej, avšak rozdiely medzi krajinami a ľuďmi sa pozorovateľovi prejavia ihneď pri prechode. Niektorí mienia, že jestvuje sedem úrovní, z ktorých najvyššia je nebo, o ktorom sa hovorí v biblii.

Iní tvrdia, že je dvanásť sfér a opäť iní uvádzajú ešte vyšší počet. Väčšinou sa má za to, že každá úroveň sa delí na dvanásť oblastí. Pre mňa je najpriateľnejšie počítať so siedmimi sférami nad zemou a siedmimi pod zemou, počítané podľa vzdialenosti od nášho slnka.

Najvyššia dosiahnuteľná hranica je pre nás v blízkosti slnka a najďalej od neho sú najnižšie sféry.

Dosiaľ som žil v astrálnom okolí okolo zeme, ktoré ako veľký a široký pás pretína jej atmosféru. V tejto prvej sfére uviazli ľudia, pripútaní na hmotu, takže nemôžu ísť ďalej, pokiaľ sa od nej neoslobodia.

Bolo mi povedané, že som sa oslobodil od pozemských žiadostí, a tým aj od prítlačivosti zeme natolko, že môžem prejsť do druhej sféry. Prechod z nižšej oblasti do vyššej prebieha obyčajne v hlbokom spánku, akoby v smrteľnom, v ktorom človek opúšťa pozemské telo.

U pokročilejších duchov sprevádza túto zmenu primerane jasnejší stupeň vedomia a výstup z vysokej sféry do ešte vyššej sa deje výmenou odevu za jasnejší. Dovtedajší obal ducha sa odkladá a nahrádza sa jemnejším, éterickejším. Čím duša stúpa vyššie, tým sa jej obal stáva nehmotnejši.

Pri návrate z jednej mojej návštevy na zemi zmocnila sa ma neobvyklá ospalosť a malátnosť. Utiahol som sa do svojej malej izbičky a okamžite som zaspal bezsenným spánkom. V tomto bezvedomí som podľa pozemského času ležal asi dva týždne. Počas tohto spánku opustila moja duša znetvorené astrálne telo a pripadal som si ako novorodeniatko v krajšom čistejšom tele, ktoré som dostal svojím úsilím pri premáhaní zla.

Nezjavil som sa však ako dieťa, ale ako dospelý muž so skúsenosťami a s poznaním zrelého ducha. Sú ľudia, ktorých životné skúsenosti sú veľmi

obmedzené, duchovné schopnosti sú tak málo vyvinuté a ich správanie je také naivné a detinské, že pri prechode z astrálneho sveta do jemnejšieho, môžu sa prebudiť len ako deti, hoci na zemi boli akokoľvek starí. To však nie je môj prípad.

Pozoroval som sa vo svojom novom tele a zistil som, že je vo veku, ktorý som dosiahol v pozemskom živote. Pomocou duchovných priateľov prešla moja znovuzrodená duša v bezvedomí do duchovnej sféry, kde som zostal v spánku až do prebudenia.

Moje astrálne telo duchovní služobníci rozložili na atómy svojej úrovne tak, ako moje pozemské telo na zemi. Prach sa stane zase prachom, zatiaľ čo nesmrteľná duša prejde do vyššej oblasti.

Tu som prešiel svojou druhou smrťou, kedy precitlo a bolo vzkriesené moje vyššie ja!

Diel druhý

Ranný úsvit

Po spánku, podobajúcom sa smrti v duchovnom svete, z ktorého som sa už po druhýkrát prebudil k vedomiu, nachádzal som sa v inom, už v omnoho príjemnejšom prostredí.

V ňom už bolo denné svetlo, i keď skromné, predsa znamenalo pre mňa obšťastňujúcu zmenu oproti hroznému pološeru a temnej noci, v ktorej som žil doposiaľ.

Ležal som v milej izbičke na malom lôžku s bielymi perinami. Veľké okno oproti lôžku mi poskytovalo pohľad na ďaleké kopce a hornatý kraj. Neboli tam síce stromy, ani krovie, ani kvetiny, iba roztrúsené buriny; zato však i táto chudobná vegetácia oživila moje oko. Namiesto puste zeme v krajine pološera, tu bol zelený koberec papradia a trávy.

Táto zem sa menovala *krajinou svitania*. Jej osvetlenie sa skutočne podobalo svitaniu prichádzajúceho dňa, keď slnko vychádza na obzore, aby svojimi lúčmi ohrialo zem. Nebo sa farbilo do sivomodra a po ňom plávali biele obláčiky; teda už zmena: oblaky a slnečný svit.

Zariadenie mojej izby, aj keď nie prepychovej, vzbudzovalo dojem útulnosti, pripomínajúc vnútro dedinského domu. Nebolo v nej nič mimoriadne krásne, zato však bola útulná, na rozdiel od mojich predchádzajúcich obydľí, podobajúcich sa skôr väzeniu. Obzvlášť ma potešili obrazy so scénami z môjho pozemského života, vyvolávajúce vo mne príjemné spomienky. A aká to radosť! Uvidel som tam i moje poklady - zrkadlo, ružu i list.

Zahľadel som sa do zrkadla, aby som zistil, čo robí moja milá. Spala so šťastným úsmevom, akoby sa jej snívalo, že ma stretlo nejaké šťastie. Potom som pristúpil k oknu a s obdivom sa pozeral na reťaz vŕškov predou mnou; boli bez stromov, zarastené iba trávou a papradím. Dlho som pozoroval tento kraj. Bolo v ňom čosi zvláštne; hoci bol pústy, naplnil ma dojmom mierumilovnosti. Moje oči, navyknuté na pobyt v nízkych oblastiach, prijali tento obraz radostne. Uvedomil som si, že som sa prebudil k novému životu a to ma naplnilo nevýslovnou radosťou a vrúcnou vďačnosťou.

Konečne som sa odvrátil od okna. Uvidel som čosi ako zrkadlo, a preto som sa do neho zahľadel, skúmajúc, či sa so mnou stala nejaká zmena. S výkrikom radostného prekvapenia som od neho ustúpil. Bolo to možné?

Bola to moja tvár?

Znovu som sa pozrel, bol som to skutočne ja? Ach, zase som omladol! Teraz som vyzeral ako tridsaťpäťročný mladý muž, ako vo svojom najlepšom veku na zemi. V krajine pološera bol môj zovňajšok starý a biedny, takže som sa vyhýbal pohľadu na samého seba. Vyzeral som horšie, než storočný na zemi. Teraz som omladol. Zdvihol som ruku, bola pružná a svieža ako moja tvár.

Pri prehliadke svojho „ja“ som sa ešte viac uspokojil, lebo som sa stal mladým mužom v rozkvetení síl; ale už nie taký ako kedysi. Nie! V mojej tvári sa zračila vážnosť a znaky prežitých utrpení. Uvedomil som si, že už nikdy nepocítim tú bezstarostnú a mladost'ou prekypujúcu radosť. Nemohol som sa už stať takým, akým som bol kedysi na zemi.

Trpkosť minulého života vyvstala opäť predomnou a schladila moju e veselé myšlienky. Aj ľútosť nad predchádzajúcimi hriechmi sa opäť vynorila a zatienila radosť z tohto prebudenia.

Nikdy sa nedá vymazať pozemský život bez stopy. Aj veľmi pokročilí duchovia nesú vrah na sebe jazvy svojich prežitých hriechov. Tieto znamenia pomaly miznú až počas dlhého obdobia vo večnosti. Mne osud doprial veľkú radosť a skoro zázračné splnenie mojich nádejí. Napriek tomu sa ku mne votrel tieň minulosti a jeho temný plášť ťažko doľahol na moju blaženosť tejto chvíle.

Počas premýšľania o mojej premene sa náhle otvorili dvere a akýsi duch vklzol dovnútra. Odetý do tmavomodrého odevu so žltým lemom mal na rukáve odznak nášho rádu. Prišiel ma pozvať na slávnosť, usporiadanú na počesť všetkých tých, ktorí prišli v poslednom čase z nižších oblastí.

„Všetko je tu jednoduché“, povedal „a aj slávnosti. Na nich sa uzatvárajú nové priateľstvá a všetkých pozvaných osvieži víno lásky. Dnes budete našimi hosťami, ktorých privítame ako čestných víťazov po ťažkom zápase“.

Potom ma uchopil za ruku a kráčal so mnou do rozľahlej haly so širokými oknami, cez ktoré bol krásny výhľad na hory a veľké tiché jazero. Slávnostné pohostenie sa podávalo na dlhých stoloch, okolo ktorých sme všetci sedeli. Súčasne so mnou prišlo ešte niekoľko stovák bratov a asi tisíc iných tu už určitý čas prebývalo.

Títo starší nás novo prichádzajúcich srdečne pozdravovali. Niektorí z nich spoznali medzi nami starého priateľa alebo toho, komu pomohli v nízkych sférach. Všetci očakávali príchod predstaveného bratstva tejto oblasti, nazývaného veľmajstrom.

Náhle sa široké dvere haly samé otvorili a v nich sa objavil sprievod. V čele kráčal statný vznešený duch v rúchu modrej farby, akú vídavame na obrazoch Panny Márie. Rúcho malo bielu podšívku so žltou obrubou a z pliec mu visela žltá kapucňa s bielym vnútrajškom. Narukáve mal vyšitý odznak Bratstva nádeje.

Za ním išlo asi sto mládencov v modrobielych oblekoch, majúcich v rukách vavrínové vetvičky.

Na hornom konci haly stálo nádherné kreslo s bielo-modro-žltým baldachýnom, na ktoré si veľmajster sadol, keď nás predtým všetkých pozdravil. Mládenci sa posadili do polkruhu za ním. Po ďakovnej modlitbe k Všemohúcemu za nás všetkých sa veľmajster obrátil k nám s týmito slovami:

„Moji bratia!

Vy, ktorí ste sa zhromaždili k privítaniu týchto pútnikov, maj úcich náj st' v našom dome nádeje na určitý čas pokoj a mier, priateľstvo i lásku - a vy, naši putujúci bratia, ktorých si chceme uctiť ako víťazov v ťažkom boji proti sebecstvu a hriechu - vám všetkým tlmočím srdečný pozdrav a prosím vás: ako členovia nášho veľkého Bratstva nádeje prijmite od nás vonkajšie znamenie úcty, ktoré vám teraz ponúkame, lebo ste si ho poctivo zaslúžili. Blažený pocit šťastia, zaplavujúci vaše duše, nech je pre vás povzbudením, aby ste v bratskej láske podali ruky všetkým zápasiacim a užialeným, ktorých ste zanechali v temnote pozemského života alebo prízemných oblastí.

Ako sami budete oslavovať neustále ušľachtilejšie víťazstvá, tak sa snažte aj druhým dávať stále viac z nezištnej lásky nášho veľkého rádu, z ktorého najslávnejší majstri prebývajú v nebesiach a jeho najnižší členovia žijú ešte ako bojujúci hriešnici v temných oblastiach. Naše Bratstvo sa má rozprestierať v nepretržitej reťazi z neba až na zem, pokiaľ sa na tejto planéte bude udržiavať hmotný život. Musíte si stále pripomínať, že ste ohnivkami tejto veľkej reťaze, spolupracovníkmi anjelov a bratmi utláčaných.

Vyzývam vás teraz, aby ste jeden za druhým prijali nevädnuce vavrínové vetvičky, ozdobujúce čelá víťazov a uschovávali ich ako čestné vyznamenania.

V mene Najvyššieho a jeho anjelov, v mene nášho Bratstva, korunujem každého z vás vavrínom a zasväcujem vás všetkých vznešeným pojmom Svetla, Nádeje a Pravdy."

Mnohých z nás premohli tieto láskavé slová a taká pocta. Potom sme na znamenie predstupovali a pokľakli pred veľmajstrom, ktorý vavrínom ozdoboval naše hlavy. Korunoval nás vlastnoručne vetvičkami, podávanými mu mláďencami. Pri položení poslednej koruny zdvihla sa medzi zhromaždenými bratmi búrlivá radosť a nadšenie. Zaspievali nádherný chválospev, ktorého nápev i slová by som pre ich krásu veľmi rád uviedol. Potom slúžiaci bratia uviedli každého z nás na vyhradené miesto a slávnostná hostina začala.

Asi sa s počudovaním spýtate, ako môže prebiehať slávnostná hostina v duchovnom svete. Rovnako ako na zemi podobné oslavy nepozostávajú len z jedenia a pitia, tak aj tu poskytujú tiež duchovný zážitok.

Verte, že aj duch neraz pociťuje potrebu jedla a tiež jedáva, aj keď naša

strava nemá také hrubé zloženie ako vaša. Mäsitá strava u nás nejestvuje. Len v najnižších sférach duchovia, pripútaní k zemi, si svoje zvieracie chút'ky uspokojujú pomocou tých, ktorí sú ešte v tele.

V tejto druhej úrovni sú však nádherné, skoro priehľadné plody, ktoré sa v ústach hneď rozplynú. Je tu tiež víno ako iskrivý nektár, nespôsobujúci však opilosť ani nestupňujúci žiadosť piť d'alsie. Okrem toho je tu chutný zákusok a druh ľahkého chleba. Pohostenie sa skladalo z týchto jedál a spomenutého vína. Ja som nejedol nič iné než chutné ovocie, ktoré som videl po prvýkrát. Poučili nás, že je to skutočne ovocie *našej vlastnej práce*, dozreté z našich snáh v službe druhým na duchovnej strane života.

Po ukončení slávnosti sme sa ešte určitý čas spolu zhovárali; bodku za slávnosťou dal chválospev d'akovného zboru za účasti nás všetkých. Potom sme sa rozišli a mnohí z nás odišli navštíviť svojich priateľov na zem, zvestovať im o prežití tejto šťastnej udalosti. Takisto viacerých z nás oplakávali na zemi ako stratené hriešne duše. Veľmi nás bolelo, že sme nemohli dať vedieť týmto pozemským priateľom, v akej radostnej nádeji teraz žijeme. Ja som sa ponáhlal priamo na zem k svojej milej, aby som jej priniesol radostnú zvesť o svojom vzostupe. Moju šepkanú správu počula a s úsmevom mi odpovedala: „Bola som si istá, že sa to tak musí stať.“ V tej chvíli som sa ohromne zaradoval a v tom dni som dosiahol vrchol šťastia.

Odteraz nastali pre mňa blažené chvíle - odpočinok a zotavenie, strávené väčšinou v blízkosti mojej milej. Nerozumela síce všetkému, ale predsa mnohému, čo som jej hovoril. Návštevy u nej mi zabrali toľko času, že som sa sotva dostal k preskúmaniu zázrakov zeme svitania, ktorej obyvateľom som sa teraz stal.

Čoskoro som zažil nové prekvapenie. Na svojich doterajších cestách som nestretol ani príbuzného, ani priateľa. Až jedného dňa mi moja milá povedala so záhadným úsmevom, že dostala správu, ktorú mi chce sama odovzdať. Oznamovala mi, že spomenutý odkaz pochádza od ducha, ktorý ju navštevuje a tvrdí, že je mojím otcom. Praje si, aby mi odovzdala jeho pranie. Tieto slová ma tak dojali, že som úplne stratil reč.

Svojho otca som mal na zemi veľmi rád, lebo moja matka zomrela tak skoro, že som sa na ňu pamätal len hmlisto. Otec mi bol všetkým. S hrdosťou a radosťou sledoval úspechy svojho syna a kládol tú najväčšiu nádej do jeho budúcnosti. Pri mojom životnom strokotaní mu moje nešťastie zlomilo srdce. Zrútenie svojich nádejí neprežil dlho. Od jeho smrti som vždy s bolesťou myslel na neho a veľmi som sa hanbil.

Len čo som začul, že môj otec opustil miesto svojho posmrtného pobytu, aby prehovoril s mojou milou, zmocnili sa ma obavy, že jeho slová budú preplnené žalobami na nepodareného syna.

Preto som túžil po správe, či v jeho odkaze nebolo aj odpúšťajúce slovo pre syna, ktorý toľko hrešil.

Nemôžem tu uviesť jeho slová a ani opísať dojem, ktorý vzbudili v mojej duši. Padali ako rosa na vysušenú zem, do môjho srdca. Otcove slová sa podobali slovám lásky a uvítania podľa podobenstva o márnotratnom synovi. Vzlykal som, keď mi moja milá tieto slová opakovala a túžil už len po tom, aby som uvidel svojho otca a spočinul na jeho hrudi.

Moje pranie sa splnilo. Len čo som sa obrátil, stál môj otec vedľa nás. Vyzeral ako na konci svojho pozemského života. Nad jeho hlavou žiarila gloriola, smrteľnému oku neviditeľná. Nenachádzali sme iných slov, než: „Otec môj!“ a „Syn môj!“ A objali sme sa s nevýslovnou radosťou.

Po upokojení našich citov plných dojatia, hovorili sme o mojej milej,

ktorej láska ma viedla po úzkej cestičke nahor. Až teraz som sa dozvedel, že môj milovaný otec nám obom pomáhal, nad nami bdel a oboch nás chránil.

Sledoval ma na mojich cestách duchovným svetom a taktiež ma povzbudzoval pri mojich zápasoch. Môjmu zraku neviditeľný, bol mi neustále nablízku so svojou pomáhajúcou láskou. Bol pri mne aj vtedy, keď som sa bál myšlienky na stretnutie s ním a čakal len na príležitosť, aby sa prejavil. Podarilo sa mu to zásluhou mojej milej, s ktorou som bol v úzkom duchovnom kontakte, takže sa mohlo vytvoriť spojenie, a tým ešte vrúcnejší vzťah nás troch.

Pri návrate z tejto pamätihodnej návštevy ma otec sprevádzal a pri rozhovore mi oznámil, že sa má podniknúť záchranná výprava do úrovne, ležiacej hlbšie, než všetky mnou doteraz navštívené ríše; ktorú cirkev nazýva *peklo*. Ako dlho výprava potrvá nám nebolo známe; vedeli sme iba toľko, že treba splniť určitú úlohu a ako invázne vojsko, musíme vydržať až do dosiahnutia nášho cieľa.

Môj vodca od Východu mi poradil, aby som sa pripojil k tejto výprave. Tiež môj otec si prial, aby som sa dal do boja pre Pravdu, Svetlo a Nádej. Ten kto chce tieto temné mocnosti úspešne zdolať, musí byť sám odolný voči nástrahám spomenutých hlbokých oblastí. Taktiež nesmie patriť do vyšších úrovní, ak chce týmto nešťastníkom priniesť viditeľnú pomoc.

Pokročilejších duchov, ako sú Bratia nádeje v tomto prvom kruhu druhej úrovne, by tí nešťastníci nevideli ani nepočuli. My sa musíme pri prekročení tejto najnižšej úrovne zahaliť hutnejšími prvkami, aby sme sa stali pre nich viditeľní, čo vyšším duchom nieje možné.

Pomocníci z čistých oblastí, sprevádzajúci a chrániaci výpravu, boli nám ako aj tým nešťastníkom neviditeľní.

Účastníci výpravy, čo do schopností, boli na rovnakej výške ako ja. Každý z nás vycítil, že osobným spoznaním nízkych podmienok, do ktorých by nás naše vášne boli aj tak priviedli, môžeme sa mnoho naučiť.

Zároveň budeme môcť zachrániť mnohé kajúcne duše z temných miest a doviest' ich tam, kde aj ja sám som prebýval po prechode z pozemského života a kde bolo pripravených mnoho príbytkov pre týchto duchov.

Výpravu viedli osobnosti, ktoré boli tiež zachránené z ríše *pekla*, a preto boli najvhodnejšie k prispeniu úbohým duchom na pomoc. Podobné výpravy boli vysielané do temných oblastí aj od iných Bratstiev zo zeme úsvitu. Sú súčasťou záchranného diela neustále prebiehajúceho v mene večného Boha k záchrane hriešnikov, lebo *Boh nezatratižiadne zo svojich detí k večným mukám*, pokiaľ sa v nich prebudí vrúcne pranie k polepšeniu.

Výprava podliehala vodcovi zachránenému z temných sfér, ktorý dobre poznal ich nástrahy a nebezpečia. Cestou sme mali prejsť zemským pásmom do nízkych oblastí nám ešte neznámych: Preto mi môj východný vodca sľúbil poslať

jedného svojho žiaka, aby ma odprevadil k najnižšej oblasti a zoznámil ma s tajomstvami astrálnej úrovne, ktorou sme tiež museli prejsť.

Hassein (tak sa žiak menoval) skúmal tieto tajomstvá prírody, ktoré na zemi patria do oblasti mágie a sú pokladané za škodlivé, zatiaľ čo škodlivé je iba zneužívanie týchto síl.

Lepšie duchovné poznanie by bolo službou ľuďom, aby dokázali odolávať mnohému zlu a zlým silám, škodlivým pre človeka pri jeho poľutovaniahodnej nevedomosti. Hassein i Ahrinziman boli v pozemskom živote Peržanmi. Obaja patrili k filozofickej škole založenej Zoroastrom.

„V duchovnom svete“, povedal Ahrinziman, „je mnoho škôl rôznych smerov, v ktorých sa vyučujú večné pravdy prírody. Odlíšujú sa od seba len v niektorých okrajových bodoch. Rozdielne názory majú predovšetkým v tom, čo sa týka pôsobenia týchto veľkých právd na vývoj duše. Tiež sa líšia v záveroch, keď chcú rozšíriť svoje určité vedenie na oblasti, o ktorých nemajú ešte jasnú predstavu ani znalosti.

Existuje mylná predstava, že v duchovnom svete nad našou planétou jestvuje absolútne poznanie, vysvetľujúce všetky veľké tajomstvá stvorenia, napríklad: ako sme vznikli a prečo sme tu, ďalej existencia zla v spojení s dobrom, pôvod duše a pod.

Vlny večnej Pravdy neustále prúdia z veľkých duchovných centráľ vesmíru a sú odovzdávané na zem reťazou duchovných bytostí. Duch však môže zlomky Pravdy odovzdávať len v tom rozsahu, v akom mu to jeho súčasný vývojový stupeň dovoľuje pochopiť.

Na druhej strane pozemšťan môže prijať len toľko duchovných vedomostí, koľko mu dovoľia duševné schopnosti v danej chvíli.

Tak ako duchovia záhrobia ani pozemskí pútnici nie sú vševedúci. Tí prví môžu odovzdávať len to, čo ich súčasné školy a ich pokročilí predstavitelia označujú ako svoje učenie. Nemôžu ísť ďalej, pretože čo je nad tým, nevedia.

Tí, ktorí tvrdia, že majú pravé vysvetlenie veľkých tajomstiev, môžu odovzdávať iba to, čo ich naučili pokročilejší duchovia. Oni sami a ani najpokročilejší učители ktorejkoľvek školy nie sú oprávnení hovoriť v *absolútnom* zmysle.

Na základe autority vodcu najpokročilejších duchov tvrdím, že je nemožné dať odpoveď na posledné otázky s konečnou platnosťou alebo chcieť vysvetliť veci nad sily najvyšších duchov a teda prekračujúce chápaivosť pozemských sfér.

Vysvetlenie takých vecí by vyžadovalo znalosť vesmíru, ktorý nemá hraníc. Okrem toho ešte znalosť povahy tej najvyššej Bytosti, o ktorej žiadnemu duchovi nieje známe nič, iba to, že jestvuje veľká Pravda, neobmedzená, nevyspytateľná

a neznáma, nazývaná súhrnným pojmom *Boh*.

Čokoľvek by chceli ľudia dokazovať a vysvetľovať, môžu tak činiť len v rámci svojho súčasného poznania a vedomostí. Nad nimi sú zase nedosiahnuteľné hranice. Ako môže niekto chcieť ukázať koniec toho, čo nemá nijaké zakončenie?

Alebo, ako je možné niekomu skúmať obrovské hlbiny nekonečného ducha, ktorý je nevyspytateľný? *Duch* je rovnako večný a nepochopiteľný, ako sám život; je nekonečný a všetkým prenikajúci. Boh je nad všetkým, ale nikto nepozná jeho podstatu ani druh jeho bytosti.

Vieme len, že je všadeprítomný. Ľudský rozum sa musí zastaviť v bázni a v pocite svojej ničotnosti práve na prahu toho, kam chcel vniknúť. Najlepšie, čo môže urobiť, je uskromniť sa a popremýšľať, či najbližší stupeň, na ktorý chce vystúpiť, je pevný.

Ani najvznešenejší duchovia nedokážu pochopiť všetko naraz. Môže si potom pozemský človek so svojím obmedzeným rozumom trúfať, že sa mu dostane úplného vysvetlenia tam, kde najpokročilejší v duchovnom svete bezmocne tápajú pri svojom hľadaní Pravdy?

Priateľ, poslaný mi Ahrinzimanom, aby ma sprevádzal a poučoval, vyzeral ako mladý, dvadsaťpäť až tridsaťročný muž. Povedal mi, že na zemi žil vyše osemdesiat rokov. Jeho terajší vzhľad predstavoval obraz duchovného vývoja, na ktorom sa nachádzal, čo je jediným smerodajným znakom pre posúdenie veku ducha. Čím vyššie niekto v duchovnom svete rozvíja svoje schopnosti, tým jeho zjav výraznejšie odzrkadľuje znaky duchovnej zrelosti, až nakoniec dospeje k zrelosti mudrca, čo sa však neprejaví vráskami ani neduhmi pozemskej staroby. Naopak, dosiahnutá zrelosť sa prejaví úctyhodnou mocou a skúsenosťou.

Pri dosiahnutí najvyššieho vývoja, aký je možný v okruhu pozemskej oblasti, má duch vzhľad starca a taký prechádza do rozľahlejších oblastí slnečného systému dotyčnej planéty.

Tam zaháji svoj životný beh opäť ako mladík, keďže stupeň jeho vývoja, v porovnaní s pokročilejšími duchmi na novej úrovni rovná sa stupňu vývoja mladíka. Hassein mi rozprával, že teraz študuje rôzne sily a formy prírody, a to v ríšach, ležiacich pod duchovnými úrovňami. Je vraj schopný vysvetliť mi mnoho podivuhodných vecí, ktoré uvidíme na našej ceste.

Povedal, že mnohí duchovia prejdú astrálnou úrovňou bez toho, aby si čo len všimli jej hrôzostrašných obyvateľov. Ich zmysly tam nie sú dostatočne vyvinuté, aby si uvedomovali okolie do všetkých podrobností.

Podobne je to i na zemi. Mnohí ľudia sú neschopní vidieť duchov vo svojej blízkosti, zatiaľ čo iní, s jemnejším vycit'ovaním, ich vidia dobre. No sú aj takí, ktorí vidia nielen ľudských duchov, ale aj bytosti astrálne a bytosti živlov.

Za duchov máme považovať iba tých, ktorí majú v sebe duchovný zárodok. Mnohé bytosti, ktoré cestou uvidíme, nemali nikdy dušu a iné sú len prázdne škrupiny, z ktorých už unikla duchovná iskra.

Pre rozoznávanie ducha od bezduchej astrálnej bytosti je treba mať dar jasnozrenia. Kto je len čiastočne jasnovidný, postrehne bytosti živlov i astrálne bytosti, ale nerozlíši ich od duchovných útvarov. Medzi jasnovidcami preto panuje nejasnosť ako o prírode, tak aj o povahe a vlastnostiach prírodných bytostí.

U ľudí na zemi jestvuje niekoľko stupňov jasnozrivosti. Táto schopnosť

sa na ďalšom stupni bytia ešte zvýši, len čo sa duchovné telo zbaví hmotných prvkov. Tak to pokračuje postupne, ako sa duša oslobodzuje od svojich obalov. Na úplné odlúčené ducha od hmoty je nám ťažko uveriť aspoň dovtedy, pokiaľ sme si vedomí svojej existencie v niektorej z našich slnečných sústav. O tom, čo je za týmito hranicami, nemáme žiadne presné vedomosti ani poznanie.

Podľa hustoty a druhu hmoty, ktorá zahaľuje dušu, možno usudzovať o stupni jej vývoja. Viac alebo menej jemná éterická hmota tela svedčí o vyššom alebo nižšom stupni zrelosti duše v ňom prebývajúcej.

Vo svojich opisovaniach o jasnozrivosti sa budem zaoberať najprv prvým stupňom vedomého bytia duše. Na zemi nájdeme osoby, hlavne ženy alebo mladých chlapcov, obdarených niekoľkými stupňami jasnozrenia. Prvé tri stupne sa vyskytujú dosť často, štvrtý a piaty už zriedkavejšie. Šiesty a siedmy nachádzame len u osôb k tomu zvlášť usposobených, čo je dané vplyvom hviezd, pod ktorými sa narodili.

Občas stretávame tiež ľudí s neúplným šiestym stupňom jasnozrenia, ktorý nikdy nedôjde k zdokonaleniu. Tento nedostatok sa prejaví podobne ako pri nevhodných okuliach: skomolené videnie záhrobných vecí. Ak sa tieto osoby zahľadia do šiestej úrovne, potom je kvôli tomuto nedostatočnému videniu znížená aj hodnota ich sprostredkovania.

Človek obdarený však šiestym stupňom dokonalého jasnozrenia môže byť v duchu pozdvihnutý až do siedmej úrovne, ako najvyššej od zemskej úrovne. Uvidí potom nevysloviteľné veci, podobne ako Ján v Novom zákone. Na to je potrebné, aby sa duša oslobodila od všetkých nitiek, pútajúcich ju s pozemským telom, až na tenké vlákienka, slúžiace jej ako spojenie, lebo keby sa aj tieto vlákienka pretrhli, znamenalo by to oddelenie oboch zložiek, to jest pozemskú smrť. Môžeme teda povedať, že jasnovidec sa v tejto chvíli nachádza mimo tela.

Vyslať dušu do siedmej úrovne je však veľmi ťažké a nebezpečné. Môže sa to stať len za určitých okolností u mimoriadne nadaných osôb, ak majú k tomu dostatočnú silu.

V starých dobách rozdeľovali jasnovidcov do rôznych tried, ako sa to deje ešte aj dnes v niektorých školách-východu. Dnes však už toto umenie nie je na tej výške ako vtedy, keď východné národy stáli na zemi na vrchole svojej moci.

Každá trieda bola osobitne vychovávaná s prihliadnutím na súčasnú zrelosť a druh nadania. V tom čase nejestvoval taký veľký rozdiel medzi vysokým nadaním a najväčšou nevedomosťou, ako je to dnes.

Neschopnosť používať tieto dary správne a múdro zaviňuje v mnohých prípadoch nepresnosti. Spôsobuje tiež mnohé nepríjemnosti samotnému médiu

a aj tým, ktorí ho navštevujú za účelom duchovného poznania. Po väčšom rozšírení duchovného poznania na zemi dostanú určití citliví a nadaní ľudia pokyny, ktoré ich uschopnia, aby pod múdрым vedením dokázali rozlišovať vysokých duchov od nízkych, čím sa postupne odstráni časť zmätkov a nebezpečenstiev.

V záhrobnom svete je mnoho učiteľov, zaoberajúcich sa štúdiom všetkých foriem života, stelesnených na zemi, a práve teraz hľadajú všade otvorené dvere, cez ktoré by ľuďom odovzdávali znalosti, pre nich tak potrebné: mnohé však ešte nemohlo byť zverejnené. Na druhej strane je veľa vecí, u ktorých by to bolo možné, ale do akej miery sa to podarí, od toho závisí vývoj duší na zemi.

Podakoval som svojmu novému priateľovi za jeho poučenie i prisľúbenú pomoc. Pretože sa blížil odchod výpravy, poponáhľal som sa ešte na zem rozlúčiť sa so svojou milou. Obaja sme hlboko pociťovali, ako veľmi nám budú chýbať naše stretávania. Aj keď sme boli oddelení priepasťou, predsa nám to prinášalo šťastie a radosť.

Po návrate ma vyzvali, aby som sa ešte rozlúčil s otcom i s priateľmi a prišiel do veľkej haly, kde každý z nás dostane požehnanie od nášho veľmajstra. Po tomto požehnaní sa naša výprava vydala na cestu.

K lepšiemu pochopeniu našej cesty je potrebné predstaviť si obrovskú špirálu, ktorá prebieha v kruhovitých závitoch nahor i nadol. V strede tejto špirály zem tvorí bod, nie väčší ako špendlíková hlavička, pričom počet týchto rovnomerných závitov je rovnaký ako nad, tak aj pod zemou, takže zem sa javí, ako by bola v prostriedku a na osi špirály.

Toto vysvetlenie umožní čitateľovi približnú predstavu o zemi a jej príslušných úrovniach a tiež o tom, ako sme z druhej sféry zostupovali do najnižšej a cestou sme museli preputovať aj pozemský kruh. Pri jeho prechode som videl, ako obyčajne, mnohých duchov, pobežujúcich sem i tam. Po prvýkrát som však u nich zbadal poletujúce strašidelné postavy, podobné tieňom, ako som ich už raz videl v „mrazivej zemi“ okolo ducha v ľadovej kletke.

Poniektoré sa pohybovali veľmi rýchlo a prejavovali značnú životaschopnosť, no pri bližšom skúmaní som zistil, že v ich očiach chýbalo svetlo inteligencie, iskra ducha. Ich odstrašujúci výzor pripomínal voskové figúry bez náplne. Lepšie prirovnanie ma nenapadlo.

Pri mojich predchádzajúcich cestách pozemským kruhom som nepozoroval tieto bytosti. Hassein mi to vysvetlil takto: „Jednak si bol príliš zaujatý svojou prácou, a jednak tvoja schopnosť videnia nebola ešte natoľko vyvinutá.“ Pritom ma upozornil na malú tančiacu skupinu, držiac sa za ruky ako deti.

„To sú výrony, to jest myšlienkové formy detinských duší a tiel. Zhustávajú sa do týchto smiešnych útvarov, len čo sa dostanú do styku s príslušným životným prúdom – centrárou okolo zeme a zhromažďujúcou vyžarované myšlienky mužov, žien a detí.

Tieto zvláštne malé útvary nemajú v sebe život, ktorý poskytuje duša, a sú také prchavé a éterické, že menia svoj tvar ako oblaky na nebi. Pozri, ako sa strácajú a znovu utvárajú.“ Bol som veľmi prekvapený týmto náhlym zmiznutím životného prírodného javu.

„Čo si práve videl, je éterická forma základného života, nie dostatočne hutná pre existenciu v zemskom okruhu. Jej život sa podobá vodnej pene, vznikajúcej vlnením čistého zmýšľania v pozemskom živote. Pozoruj, o čo trvanlivejšia je v astrálnom kruhu hustota vznikajúca z nečistých myšlienok“, povedal Hassein.

Teraz som si všimol, ako sa k nám približuje mnoho vzdušných tvorov - temných, znetvorených ľudských a opäť neľudských foriem. K tomu mi Hassein povedal: „Toto sú bytosti vznikajúce pri delíriu opilca. Zhlukujú sa okolo neho, prilákané jeho takmer úplne vyčerpaným magnetizmom. Sám sa ich zbaviť nevládze, pretože stratil silu vôle, potrebnú na sebaobranu. Tieto bytosti s ľudozrútskymi chůtkami sa na neho prisajú ako pijavice a vysávajú z neho fyzickú životnú silu.

Takému opilcovi by najúčinnjšiu pomoc poskytol niekto s pevnou vôľou a magnetickou silou. Len taká osobnosť dokáže usmrtiť tieto fantómy, lebo jej liečivý magnetizmus pôsobí na nich ako jed. Fantómy odpadávajú z opilca jeden po druhom a rozpúšťajú sa ako para. Ak nie sú zasiahnuté dostatočnou dávkou magnetizmu, potom odletia a poletujú často celé roky, odoberajúc ľudom životnú silu a časom dosiahnu určitý stupeň nezávislého zvieracieho života ... V takomto stave sa môžu používať k rôznym účelom. Tieto fantómy, živiace sa vysávaním životných síl ľudí, nemajú dušu. Niektorá trieda tzv. čiernych mágov ich používa pre svoje pokusy a hlavne v boji proti svojim odporcom. Tieto astrálne bytosti, podobne ako polypy na dne morskom, stiahnu k sebe každého, kto sa s nimi bez ochrany vyšších mocností zaoberá: roztrhajú ho svojimi bezcitnými pazúrami.“

„Povedz mi, priateľu, či tieto astrálne bytosti môžu nútiť alkoholika k ďalšiemu pitiu, keď sa na neho povešali, a ako keď k zemi pripútaný duch opilca ovplyvňuje iného opilca prebývajúceho ešte v tele?“

„Nie. Tieto bytosti nemajú pôžitok z nápoja, ktorý človek vypije, len z vysania jeho magnetizmu, lebo len tak sa môžu z neho živiť. Žiadajú si len jeho životnú silu, ktorá je pre nich životnou otázkou, ako voda pre rastlinu.

Svoju obeť zbavujú vitality, čím u opilca vzniká pocit vyčerpanosti, takže sa utieka k ďalším posilňujúcim prostriedkom. Inak nemajú nijaký vplyv na pokračovanie v pití. Tieto fantómy sú parazitmi bez vlastnej inteligencie.

Na formovanie myšlienok a ich prenášanie na druhých je potrebný duchovný zárodok alebo iskra božskej esencie. Ak sú takýmto bytostiam raz dané, potom získajú nezávislú individualitu, ktorá im nemôže byť nikdy odňatá. Jej duchovný život pretrváva, aj keď sa zbavujú postupne svojich obalov alebo klesajú do stále hrubšej hmoty. Podobne zostáva u nich aj zodpovednosť za ich správanie počas celého bytia.

Uvedené platí pre ľudskú dušu, u ktorej možno pozorovať, že jej konanie je výsledkom predbežnej úvahy, že je tam teda prítomný duch s vyššou alebo nižšou zrelosťou.

Zvieratá majú tiež dušu, ale celkom inej podstaty a táto sa smrťou zvieratá rozkladá, aby znovusformovaním vytvárala vnútra nových zvieracích tiel. Pokiaľ

sa v záhrobie, t.j. v duchovnom svete nachádzajú vtáky i zvieratá, tieto na zemi nežili. Môže sa tak stať iba vo výnimočných prípadoch, keď medzi majiteľom a zvieratkom na zemi existuje také silné puto lásky, že duch majiteľa vezme pod svoju ochranu i dušu svojho miláčika.

Bezduchý príživník nemôže ovplyvniť vedomie smrteľníka. Smrteľníka dokáže ovplyvniť len záhrobný duch, holdujúci kedysi na zemi svojim nízkym naruživosťami do takej miery, že sa dosiaľ nemôže zbaviť svojich astrálnych obalov.

Takíto duchovia navštevujú zem a nabádajú ľudí k pitiu a ku konaniu rôznych neprístojností. Dokážu človeka ovládnuť buď úplne alebo aspoň čiastočne. Deje sa to tak, že cudzí duch svojím duchovným telom čiastočne prekryje, teda vnikne do vrchnej časti dotyčného človeka a vychutnáva všetko, čo tento užíva. Núti ho k ďalšiemu pitiu, dokiaľ len vládze. Po ukončení pitia duch opustí nešťastníka a hľadá si ďalšiu obeť so slabou vôľou.

Stáva sa, že dvom takto spojeným duchom sa nepodarí od seba oslobodiť, obzvlášť vtedy, keď tento zväzok trvá príliš dlho. Otravovanie môže trvať i celé roky a ani jeden z nich nedokáže toto nerestami naviazané puto pretrhnúť, až pokiaľ im na ich prosbu nepomôže vyššia moc.

Ak duch pokračuje v ovplyvňovaní pozemských ľudí kvôli svojmu uspokojovaniu, klesá tak stále hlbšie, vlečúc pritom svoju obeť do priepasti. Ich eventuálny vzostup odtiaľ je potom veľmi ťažký a trpký, keď sa v nich napokon prebudí túžba po lepších podmienkach.

Len duch a duša majú schopnosť chcieť a myslieť. Útvary, nemajúce ducha alebo dušu, riadia sa len zákonom príťažlivosti a odpudzovania, ako sa to deje u atómov, z ktorých sa skladá vesmír.

Aj keď títo astrálni príživníci dosiahnu vysávaním ľudskej životnej sily určitý nezávislý život, sú neschopní vedome riadiť pohyby, či už svoje alebo druhých. Iba poletujú ako zárodky horúčky nad močiarom a sú príťahovaní niekým viac a niekým menej. Predstavujú veľmi nízku formu života.

Inú skupinu tvoria astrálne bytosti živlov: zeme, vzduchu, ohňa a vody; ich telo je utvorené z hmotných zárodkov života živlov.

Niektoré sa podobajú gnómom a elfom, žijúcim v podzemí a v jaskyniach. Tiež víly a morské panny, vídavané prírodnými národmi na opustených miestach a popisované v starých bájkach, sú skutočné bytosti.

Pozri, človeče, aké skutočné a nádherné bytosti poslali vaši vedci do ríše fantázie. Dialo sato od tých čias, keď človek uzavretý do úzkych medzí fyzických zmyslov začal pochybovať o existencii duše alebo iskry ducha.

Pozoruj tie rôznorodé tvory, nachádzajúce sa všade okolo teba a spýtaj sa sám seba, či by nebolo pre teba výhodnejšie získať také znalosti, ktoré by ťa

mohli ochrániť pred mnohým nebezpečím, ku ktorým kráčaš vo svojej slepej neznalosti.

V staroveku sa človek uspokojil s tým, že pozeral nahor k svojmu nebeskému Otcovi, prosiac o pomoc a silu. A Boh poslal svojich anjelov a duchovných služobníkov na ochranu svojich detí.

V novoveku nehľadá človek, podobný nezrelému mláďencovi, vo svojej namyslenosti pomoc od vyššej moci, ale *v sebe*. Zaslepený vlastnou pýchou a nevedomosťou vrhá sa do nebezpečenstva s otvorenými očami. Posmieva sa veciam, ktoré jeho obmedzený rozum nemôže chápať, a odvracia sa od tých, ktorí by ho mohli poučiť.

Ak nemôže svoju dušu vidieť, zväžiť a rozložiť, potom tvrdí: Človek nemá dušu a urobí najlepšie, ak užíva pozemský život do sýtosti. Lebo raz zomrie, jeho vedomie zhasne a on sa rozpadne na prach.

Iný človek sa vo svojej bojzlivej úzkosti pred neznámym osudom upína na rôzne povery a temné dogmy tých, ktorí sa vypínajú ako vodcovia na ceste do neznáma, ale pritom nemajú väčšie znalosti, než ktokoľvek iný.

Preto Boh v poslednej dobe otvoril vo svojom milosrdenstve blúdiacim ľudským deťom viac než predtým brány, spájajúce oba svety. Opäť vysielal svojich poslov, aby varovali ľudí. Vyslancov, ktorí majú ukázať cestu k pravému šťastiu a blaženosti vyššieho života, prinášajúci vedenie, ktoré ľudia mali už dávno vlastniť podľa svojho práva a daných zaslúbení.

Tak ako hovorili kedysi proroci staroveku, hovoria títo poslovia aj dnes. Vysvetľujú všetko zreteľnejšie, v menej zahalenej forme než prv. Človek totiž už dávno vyrástol z detského veku, a preto sa mu treba ukázať jasne a primeraným spôsobom, na čom si má zakladať svoje nádeje a svoju vieru."

„*Počúvajte hlas*“, zvolal Hassein, vzťahujúc ruky smerom k malej temnej guli, krúžiacej ďaleko na obzore, v ktorej sme spoznali strastiplnú planétu Zem.

„Počujte hlas, ktorý hovorí: „Príďte ku mne všetci unavení a zaťažení.“ A počúvajte aj nás, keď k vám hovoríme; nebuďte hluchí. Pochopte, kým nieje neskoro, že Boh nieje Bohom smrti, ale života! Život vládne všade a vo všetkom. I tvrdá skala a tiež zem vznikli zo zárodka života. Aj vzduch, ktorý dýchame, a éter vesmírneho priestoru sú plné života.

Niet ani jednej myšlienky, ktorá by nežila k dobru alebo zlu, niet činu, ktorého obraz by nezostal v duši k jej utrpeniu, alebo k úteche v deň odlúčenia sa od hmoty."

Hassein sa odmlčal a potom pokračoval: „Pozri sa tam, čo myslíš, že to je?“ Ukázal na niečo, čo sa podobalo zhľuku duchovných postáv približujúcich sa k nám, akoby ich poháňal vietor. Spoznal som, že sú to astrálne obaly bez duší. Mali pevný tvar a pripadali mi, akoby boli živé a plné zvieracej energie.

Predsa sa však podobali skôr automatom bez akejkol'vek inteligencie.

Naháňali sa a tancovali, vznášajúc sa nahor i nadol ako boje na mori. Pri ich priblížení zadržal Hasein jeden útvar, a ten zostal vo vzduchu stáť. „Pozri sa, toto sa podobá veľkej živej figúrke, pozostávajúcej z nesčíselného množstva malých zárodokov života. Z vnútra človeka vyžarujú cez fyzické telo rôzne útvary a tieto, čo teraz vidíme, pochádzajú výhradne z vyžarovania nízkych myšlienok. Sú natoľko hmotné, aby pri styku s magnetickými silami astrálnej úrovne dostali formu pozemských mužov a žien, ale nie sú zase až tak hmotné, aby boli viditeľné pozemskému oku, hoci by k tomu stačil iba nepatrný stupeň j esnozrenia.

Pri vyššom stupni jasnozrenia by si spozoroval, že to nie je duchovné telo, že duša v ňom chýba. Ešte vyšší stupeň by ti ukázal, že v tomto útvere duša nikdy neprebývala. (Pozn.: sú to útvary myšlienkových foriem.)

Na zemi jestvuje len málo jasnovidcov, ktorí rozoznajú tvar s dušou od tvaru, z ktorého duša odišla, alebo v ňom nikdy nebola. Ukážem ti pokus s touto astrálnou formou:

Pozoruj túto bytosť. Je čulá, plná pozemsky zvieracieho života. Nečiní dojem schátralosti ako tie predchádzajúce, čo sa tak rýchlo rozpadli.

Táto sviežo vyzerajúca astrálna bytosť však zanikne skôr než tie druhé. Neobsahuje v sebe totiž nič z toho vyššieho životného stupňa, aký sa nachádza u astrálnych bytostí, obsahujúci dušu, ktorá takú formu často dosť dlho oživuje a chráni pred úplným rozpadom. Astrálne formy musia svoju životnú energiu čerpať z vyššieho prameňa, inak rýchlo zanikajú."

„A ako berú na seba podoby mužov alebo žien?" spýtal som sa.

„To sa deje pôsobením preduchovnených magnetických prúdov, neustále sa vlniacich po celom éterickom priestore ako vlny oceánu. Tieto magnetické životné prúdy sú éterickejšie, ako tie, čo pozná veda. Skutočne predstavujú duchovnú časť vesmírnych prúdení a na zhluky ľudských atómov pôsobia práve tak, ako elektrina na mrznúcu vlhkosť okenného skla. V prvom prípade sa vytvárajú formy, podobné mužom a ženám a v druhom sa mrznúca vlhkosť pôsobením elektriny mení na formy stromov, rastlín a pod.

Je známou skutočnosťou, že v rastlinnom živote pri tvorbe semien, listov, stromov atď. hrá elektrina dôležitú úlohu. Len málokto však vie, že tento jemnučký magnetizmus má podobnú účasť na vzniku ľudských bytostí a zvieracieho života. Pojmom „zvierací život" označujem všetky formy, stojace nižšie než človek.

„Existujú tiež astrálne formy zvierat?"

„Samozrejme. Ich tvary sú niekedy dosť čudné a zvláštne. Nemôžem ti ich teraz ukázať, pretože tvoje videnie nieje ešte dostatočne vyvinuté a k tomu ešte cestujeme príliš rýchlo nato, aby som ti ich mohol opísať. Raz ich uvidíš a

ešte aj iné podivné veci, súvisiace s astrálnou úrovňou. Teraz ti môžem povedať len toľko, že atómy sú rozdelené do rôznych hlavných tried a tie zase do oddelení. Každé oddelenie má v sebe prítlačivosť k inej vrstve rovnakého druhu. Tak rozdielne atómy vytvárajú vzájomným prítahovaním astrálne stromy a rastliny; zvieracie atómy tvoria formy zvierat, ľudské atómy postavy mužov a žien.

V mnohých prípadoch, keď ľudia stoja na veľmi nízkom, zvieratám príbuznom stupni, zlučujú sa ich atómy s atómami nízkych životných foriem. Tieto zlúčeniny plodia potom strašné útvary, podobajúce sa ľudom a zároveň i zvieratám. Jasnovidci ich v polotranze vidia ako diablov.

V pozemských sférach sa neprestajne oddeľuje ohromné množstvo týchto živých atómov z nízkej alebo skoro zvieracej povahy ľudí a tieto udržiujú a obnovujú astrálne formy.

Keby sme tento prázdny obal preniesli na planétu, povznesenú nad hmotný život, alebo keby sme my boli zbavení nízkych vlastností, potom by tie astrálne bytosti nemohli jestvovať, rozplynuli by sa ako škodlivé výpary a boli odviaté.

Ako som už povedal, tieto astrálne útvary nie sú z oblačnej masy ľudských atómov, nikdy neslúžili ako obal duše dlhšie než ľadové kvety na okne, len s tou výnimkou, že na ne pôsobí ľudské chcenie, aby ich bytie predĺžilo.

Sú bezvýrazné ako figúry z vosku a ľahko sa dajú ovplyvniť individuálnymi požiadavkami. Tým možno vysvetliť, prečo ich v starých dobách používali mágovia.

Astrálne atómy, pochádzajúce z rastlín, zvierat alebo z ľudí sa nesmú zamieňať s atómami, obsahujúcimi dušu, z ktorých pozostáva pravý duchovný svet a jeho obyvatelia. Astrálne bytosti všetkých druhov sa svojou hutnosťou nachádzajú medzi hrubou hmotnosťou Zeme ajemnou hmotnosťou duchovného sveta.

Ak hovoríme o duši, zahalenej astrálnym obalom, mienime tým určitý stupeň pripútanosti k Zemi. Pre pobyt na zemi je duša príliš nehmotná, ale súčasne príliš hutná, aby vystúpila do vyšších sfér."

„Myslíš teda, že duša v najvyššej úrovni je jemnejšia ako duša pripútaná k zemi?"

„Áno je to tak. Astrálna úroveň sa rozprestiera v kruhu okolo každej planéty a jej hmota je príliš jemná, aby ju mohla vsať do seba: zároveň ale príliš hutná, aby mohla vystúpiť do duchovných oblastí a taktiež vzdorovať prítlačivosti planéty.

Z ľudských astrálnych foriem, teda z obalu duší, majúciich individuálnu životnosť, vsali do seba astrálne atómy viac alebo menej duševného magnetizmu. Podľa toho, či pozemské bytie duše bolo dobré alebo zlé, oživuje tento vsatý magnetizmus potom obal po dlhší alebo kratší čas. Spomenutý magnetizmus

vytvára spojenie medzi astrálnym obalom a dušou, ktorá mu prepožičala život.

Duša, prechováajúca v sebe len dobré priania, uvoľní od seba čoskoro astrálny obal, ktorý sa potom rýchlo rozpadne. Pri zlých prianiach môže spojenie trvať celé stáročia, a tým je duša skutočne k zemi pripútaná.

Astrálna hmota čerpá z duše toľko životnej schopnosti, že jej prázdny obal sa vznáša nad zemou ako vyblednutý obraz svojho majiteľa, zatiaľ čo zlá duša už bez astrálneho obalu klesla do najnižšej oblasti. Jasnovidci pozorujú niekedy také obaly na miestach, kde kedysi žili. Sú to vlastne strašidlá bez duševnej náplne, ktoré nemôžu vplývať na médium ani hýbať stolíkom.

Astrálna bytosť, nachádzajúca sa pred nami, nemá a nikdy nemala duševný magnetizmus. Preto sa čoskoro rozpadne a jej atómy budú vstrebané ostatnými. Pozoruj teraz, k čomu sa dá použiť ak na ňu zapôsobím svojou vôľou, čím ju dočasne oduševním."

Uvidel som astrálny útvar, ktorý zrazu ožil a spozornel. Potom akoby na rozkaz zletel k jednému členovi Bratstva, ktorého si Hassein vybral, poklepal ho po pleci a zdalo sa, že mu hovorí:

„Priateľu, môj pán Hassein ťa pozdravuje." Poklonil sa pred prekvapeným bratom a priletel k nám späť.

„Teraz si videl, že tieto astrálne bytosti môžem ľubovoľne použiť ako poslov, ak potrebujem niečo vykonať na vzdialenom mieste. Z tohto si poznal jeden prostriedok, používaný starými mágmi, keď chceli vykonať vo vzdialenosti nejaký čin a neboli pri tom osobne zúčastnení.

Tieto astrálne bytosti sa však dajú použiť len v astrálnej úrovni. Nemôžu hýbať hmotnými vecami, aj keď môžu byť fyzickému oku viditeľné, ak si to praje smrteľník, ktorý ich používa. Okrem toho existujú ešte iné astrálne bytosti, hutnejšej hmotnosti, ktoré je možné poslať do hĺbín zeme, aby vyniesli na denné svetlo drahé kovy a kamene.

Nebolo by ti to na úžitok a ani správne, keby som ti vysvetlil silu, pomocou ktorej by to bolo možné vykonať. Mágovia, ktorí tieto sily objavili, padli im časom za obeť, lebo ich nemohli trvalé strážiť a ovládať."

„Znamená táto astrálna bytosť, oživená zlým zmýšľaním, nebezpečenstvo pre ľudí?"

„Áno, určite. Ja napríklad, by som mohol bez obavy vziať na seba túto astrálnu formu, ale pre ducha menej vedačského než ja, znamenalo by to veľké nebezpečenstvo. Pre neho by bolo síce ľahšie urobiť sa v tejto hutnejšej podobe viditeľným, ale vystavil by sa nebezpečeniu, že nadviaže spojenie medzi sebou a týmto obalom, čo by ho mohlo potom pútať na dlhý čas v astrálnej úrovni.

Z toho vidíš, ako pozemskí ľudia, túžiaci vidieť svojich zomrelých, prišli na to, ako ich privolať späť do pozemských podmienok, čím sa voči nim často

previňujú.

Nejeden dobrý a čistý, ale nevedomý duch sa dopustil chyby tým, že sa obliekol do tejto čerstvej nebezpečnej astrálnej formy, zatiaľ čo za iných okolností by sa bol zdráhal použiť nebezpečný obal už opustený iným duchom. Len keď už bolo príliš neskoro, dozvedel sa ku svojej škode, že sa uväznil v zemskej úrovni, až pokiaľ mu neprišiel na pomoc vyšší a svetlejší pomocník a oslobodil ho.

Podobným spôsobom sa môžu obliekať do prázdnych astrálnych obalov tiež duše nízkych úrovní. V takomto prípade ochráni dušu pred trvalým spojením hutnosť jej tela, spôsobená nízkym stupňom vývoja. Lebo magnetizmus, prúdiaci z nízkej duše, pôsobí na astrálne obaly ako jed a roztriešti ich na tisíce kusov.

Duchu, nachádzajúcemu sa nad astrálnou úrovňou, javí sa astrálne telo skoro také pevné ako železo, avšak duchu pod ňou zdajú sa tieto obaly také krehké ako oblak alebo para."

„Myslíš si teda, že duchovia používajú tieto astrálne obaly pre svoje účely rovnakým spôsobom ako pozemské média a buď ich riadia svojou vôľou, alebo sa skutočne zahalujú do ich foriem?"

„Zaiste. Duch zo záhrobia, chcúci sa ukázať jasnovidcovi najnižšieho stupňa, oblečie si taký obal a vtláči mu svoju podobu. Takého ho môže jasnovidec potom vidieť a popísať. Nebezpečie pre tohto dobrého ale nevediaceho ducha však spočíva v tom, že nemôže opustiť tento astrálny obal. Oživil ho a jeho životná sila ho drží uväzneného. Potom sa stane, že je len veľmi ťažké ho z toho oslobodiť. Tiež je známe, že príliš silné a dlhotrvajúce ovplyvňovanie ducha médium, vytvára medzi nimi vzájomné spojenie, ktoré sa stane putom.

Pre ducha najnižších oblastí je astrálny obal pohodlným a priliehavým plášťom, zakrývajúcim jeho znetvorené duchovné telo pred jasnovidcom. Naopak, pre čistého ducha je taký astrálny obal ako železný pancier, ktorý ho môže uväzniť."

„Používa záhrobný duch pri špiritistických schôdkach na zemi za účelom napodobenia niekoho iného tiež tieto astrálne obaly?"

„To sa stáva v prípade, keď je záhrobný duch veľmi nízkeho druhu, takže nemôže prísť do styku s médium. Nesmieme zabúdať, že myšlienky pozemských ľudí sa zázračne zrkadlia v atmosfére astrálnej úrovne ako obrazy a tamojší duchovia ich môžu dobre čítať a dávať na ne aj odpoveď.

Každý duch to však nedokáže: je k tomu potrebný určitý stupeň inteligencie a prax. V tomto ohľade sa netreba báť nevediacich alebo len napolo zreých duchov, zato sa však treba obávať zlých inteligencií, silných na tele i na duchu, používajúcich svoje sily na zlé účely.

Tie sú pre ľudí nebezpečné a treba sa pred nimi chrániť. To môže mať

úspech len vtedy, keď budú média lepšie poučené. Potom budú aj záhrobní duchovia, vtelení do astrálnych obalov dobre spolupracovať, aby uchránili špiritistické krúžky od klamov a chýb nepoučených ľudí a duchov. Ľudia upozorňujú davu na tento odbor a škodia tým sebe i iným. Sú ako nevedomí chemici, ktorí v honbe za vedením spôsobujú svojimi pokusmi smrť sebe aj iným."

„Ty teda nesúhlasíš s pestovaním mediálnych schopností u všetkých pozemšťanov bez rozdielu?"

„Samozrejme nie. Prial by som si, aby všetci ľudia používali sily iba takých médií, ktoré boli vyškolené pod múdрым a starostlivým vedením, aby prinášali druhým len dobro.

Ak si všimneš tie rozdielne a sebecké motívy mediálne nadaných ľudí, potom uznáš, že ich možno len ťažko chrániť. Prial by som si, aby medialitu používali len tí, ktorí sú ochotní prinášať jej veľké osobné obete.

Najmilšie by mi boli média, ktoré by sa nepodieľali na ctižiadostivých snahách ľudstva. Ale už dosť o tom. Pustím tento astrálny obal a obrátim tvoju pozornosť na iný druh rovnakej triedy. "

Zatiaľ čo takto hovoril, mávol nad astrálnym obalom rukami rýchlo nahor a prehodil niekoľko slov v cudzej reči. Nato obal ustal v pohyboch, na niekoľko sekúnd sa zakýval sem i tam a už ho magnetický prúd odniesol ako pierko.

Keď som od toho odvrátil pohľad, zbadal som malú skupinu temných, strašne vyzerajúcich postáv, blížiacich sa k nám. Boli to astrálne obaly, nemajúce ani poňatia o duševnom živote. Boli pravým opakom smiešneho voskového astrálu, ktorý od nás práve uletel. Vzbudzovali odpor v každom smere.

Hassein povedal:

„To sú výrony mužov a žien najnižšieho druhu s neusporiadaným sexuálnym životom. Pochádzajú z močiarov pozemského bytia - nielen zo sociálnej spodiny, ale aj z vyšších kruhov, kde sú tiež morálne zvrhnutí jednotlivci.

Takéto bytosti môžu byť použité k tým najhorším účelom. Sú dostatočne hutné, aby sa nimi mohlo zapôsobiť i na fyzickú hmotu zeme. Preto ich občas používajú čierni mágovia alebo vyššie inteligencie v seansách na vykonávanie fyzických úkonov.

Ak ich používajú dobré a múdre inteligencie, nevznikne nikdy škoda. Pod vedením zlých alebo neznalých duchov sú neopísateľným nebezpečím.

Od takéhoto a ešte ďalších podobných druhov astrálnych obalov pochádzajú drsné a nebezpečné správy v špiritistických krúžkoch. Vyskytuje sa to zvlášť vtedy, ak účastníci sami vedú nerestný život a sú neskúsení v tom, ako sa majú ochrániť; tiež vtedy, ak seansy konajú pre zábavu alebo zo zvedavosti."

„Do ktorej triedy duchov zaraďuješ démonov a vampírov, v ktorých pevne

veria v tak mnohých kraj inách?"

„Vampíri sú ľudskí duchovia, ktorí pozemský život tak premrhali, že ich duše sú ešte uväznené v astrálnych obaloch. Vysávajú mužom a ženám životnú silu, aby sa tak udržali pri živote a uchránili sa pred klesnutím do hlbokých sfér. Lipnú celou silou na astrálnom obale a snažia sa jeho život predĺžiť; podobne ako ľudia so zlým svedomím sa boja zomrieť, aby potom nepadli do neznámej temnoty. Stála obnova zvieracieho a astrálneho života umožňuje vampírom preháňať sa po zemi často po celé stáročia."

„Je možné, aby vampír získal na určitú dobu taký stupeň hutnosti, že by sa ukázal vo fyzickej podobe, ako je to v rozprávkach?"

„Ak tým myslíš, či dokáže sám vytvoriť vlastné telo, potom odpoviem, že nie. Lenže niekedy sa stane, že si úplne privlastní telo smrteľníka a ono sa potom správa podľa jeho vôle. Takto je možné, že vampír odetý do tela pozemšťana, zmení výzor obalu natoľko, že pozemské telo dostane podobu vampíra.

Mocou, získanou posadnutím fyzického tela, môže vampír skutočne viesť dvojaký život, ako mu je to pripisované v strašidelných rozprávkach. Takí vampíri sa však vyskytujú len veľmi zriedkavo. Ostatní sa potulujú po zemi vo vlastných astrálnych obaloch, vysávajú silu mediálnym osobám bez toho, že by tieto o tom tušili. Takí úbohí smrteľníci pociťujú stálu slabosť a únavu a nevedia, čomu to pripísať."

„Nemôžu strážni duchovia chrániť ľudí pred takýmito tvormi?"

„Nie vždy. Oni ochraňujú ľudí takým spôsobom, ako chránime niekoho pred nákazlivou chorobou. Ukazujú ľuďom nebezpečia a vystríhajú ich, aby nechodili na miesta, kam sú priťahovaní vampíri, vďaka ich prehýrenému pozemskému životu.

Strážni duchovia vzbudzujú vo vedomí ľudí inštinktívny strach pred takými miestami, kde bol spáchaný zločin alebo sa viedol neusporiadaný život. Človeku sa však musí ponechať slobodná vôľa, a preto nie je možné urobiť pre neho viac. Nemôže sa viesť ako dieťa za ručičku, lebo musí zbierať svoje vlastné skúsenosti, nech sú ich plody akokoľvek trpké. Poučenie, ochrana a pomoc sa ihneď dostavia, len čo sám o ne požiada; z duchovného sveta sa mu nič nevnutí nasilu."

Ešte mnoho otázok o astrálnej úrovni a jej pestrých a divných životných formách bol by som rád položil svojmu priateľovi. Rýchlo sme však opustili túto úroveň a naša cesta viedla do hlbších oblastí, ktoré som predtým už čiastočne sám preskúmal.

Leteli sme priestorom rýchlosťou vymykajúcou sa predstavám ľudského rozumu. Stále viac sme sa vzdalovali od svetlých sfér. Počas tohto klesania zmocnil sa našich duší taký pocit úzkostlivého očakávania, že sme sa úplne prestali rozprávať. Ako by sme už vopred cítili hrôzy tejto úrovne a múky jej obyvateľov.

Vo veľkej vzdialenosti som spozoroval ohromné mračná čierneho dymu, visiace ako čierny plášť nad zemou. Keď sme sa priblížili k nim, pôsobili tieto obrovské mraky dojmom presýtených sírnatých plameňov nespočetných sopečných kráterov. Vzduch bol taký ťažký, že sme sotva stačili dýchať a všetky moje údy ochromil pocit vyčerpanosti.

Konečne dal náš vodca rozkaz zastaviť a preto sme sa zniesli na vrchol veľkej čiernej hory, ktorá čnela akoby z atramentového jazera. Z tohto vrcholu sme uvideli strašnú temnú zem.

Tu sme si odpočinuli a museli sme sa tiež rozlúčiť s priateľmi, ktorí nás sprevádzali až sem. Po skromnom obede z prinesených výživných duchovných plodov náš vodca sa krátko pomodlil a poprosil o ochranu a silu. Potom sme sa všetci uložili k odpočinku.

Po zobudení sa z príjemného spánku boli už aj ostatní sveži. Rozdelili nás do skupín po dvoch alebo troch, aby sme pri vstupe do zeme nepriateľov nebudili podozrenie. V tejto zemi sme sa museli rozptýliť ako misionári, prinášajúci pomoc a záchranu všetkým, ochotným ju prijať.

Na moje prekvapenie som spoznal, že počas môjho odpočinku sa so mnou stala zmena. V značnej miere som sa prispôbil tunajšej atmosfére i okoliu. Cítil som, že som bol odetý do obleku z hmoty tejto úrovne. Moje telo bolo ťažšie, dokázal som sa zdvihnúť a lietať iba s veľkou námahou. Vzduch ma už nezadúšal a ochrnutie údov zmizlo.

Každý z nás dostal primeranú dávku posilňujúcich esencií a náš vodca nám dal posledné pokyny správania sa, spojené s výstrahou.

Hassein sa prišiel so mnou rozlúčiť a oznámil mi posledné pokyny Ahrinzimana. „Prídem občas.“ povedal, „aby som ti priniesol správy od tvojej milovanej a od tvojich priateľov. Pri tej príležitosti môžeš jej po mne poslať odkaz. Buď si vedomý toho, že v tejto úrovni budeš stále obklopený všetkými možnými spôsobmi podvodov a falošnosti. Never nikomu, kto príde k tebe ako posol, iba ak by mal znamenie tvojho rádu.

Obyvatelia tejto sféry môžu tvoje myšlienky spoznať, uhádnuť, ale nemôžu ich zreteľne čítať, lebo si vo vývoji nad nimi. Okolnosť, že si pri vstupe do ich oblasti prijal čiastočne aj ich vlastné životné podmienky, umožní im pochopiť len nedokonale časť tvojich myšlienok, a to zvlášť tam, kde tvoje vlastné nízke vášne tvoria ešte určité spojenie medzi tebou a nimi. S vypätím všetkých síl a veľkou obratnosťou budú kuť plány, aby ťa zviedli a polapili.

V týchto krajoch sa nachádzajú muži, ktorí kedysi patrili k najvyššej inteligencii, ale ich nekalá životná dráha ich priviedla až do týchto nízkych oblastí, v ktorých ovládajú celé svoje okolie. Sú horšími duchmi a despotickejšími tyranmi, než kedysi na zemi.

Maj sa teda na pozore a pamätaj na všetky výstrahy, ktoré si od nás dostal. Časom sa ti dostane pomoci a povzbudenia aj od verných priateľov, kým tvoja úloha skončí a my dúfame, že sa vrátiš z boja za dobrú vec ako víťaz. Nažívaj v pokoji, milý priateľu, nech požehnanie Otca je s tebou."

Diel tretí

Ríša pekla.

Duch, pridelený mi ako sprievodca v našej výprave, kedysi sa zdržiaval v tejto úrovni, a preto bol vhodný za sprievodcu v tejto ríši hrôzy. Povedal mi, že sa zakrátko musíme rozdeliť a každý pôjde vlastnou cestou. V prípade nutnosti môžeme kedykoľvek jeden druhého privolať.

Ako sme sa blížili k veľkej, dymom a ohňom naplnenej nížine, upozornil ma môj sprievodca na prekvapujúcu hustotu dymu. Zo skúsenosti som poznal hutnosť všetkého, čo nás obklopovalo v zemi duchov a čo bolo pre smrteľné oko neviditeľné.

Tieto husté mraky dymu a jazyky plameňov sa však nijako nezhodovali s mojimi predstavami o pekle. Ponuré a pusté kraje som už videl, avšak plamene a oheň v takej hmatateľnej forme som nepokladal za možné.

Pekelný oheň som si predstavoval len obrazne ako označenie duševného stavu. Pekelné múky pre mňa existovali len v predstavách, nie v skutočnosti. Predniesol som tieto myšlienky svojmu sprievodcovi a on mi odvetil:

„Obidva výklady sú v určitom zmysle správne. Tento dym a plamene sú spôsobené duchovnými výronmi nešťastných tvorov, prebývajúcich v týchto plamenných hradbách. Tebe pripadajú hmotné, ale pre smrteľníka, ktorý by mohol nejakým zázrakom navštíviť tieto miesta, boli by neviditeľné. Plamene neobsahujú nijaké pozemské látky; hmotné sú preto, že všetky pozemské veci i veci záhrobného sveta su obalené hmotnosťou určitého druhu a týchto druhov je takmer neobmedzené množstvo.

Duchovné stavby i telá by bez obalu zjemnej hmoty neboli viditeľné. Tak i tieto plamene, ako hrubé vyžarovania zvrhlých duchov sa tvojim očiam zdajú hutnejšie a pevnejšie než tunajším obyvateľom.“

Duchovné meno môjho sprievodcu bolo „Treufreund“ (verný priateľ). Dostal ho za vernosť k priateľovi, ktorý jeho vernosť zneužil a zradil ho. On zradcovi odpustil a ešte mu prispel na pomoc, keď ho zasiahla hanba a potupa.

Tento šľachetný duch sa na zemi nesprával charakterne, a preto sa po smrti dostal do nízkych úrovní v oblasti zeme. Z ríše pekla sa dosť skoro pozdvihol a teraz patril k Bratstvu druhej sféry, ku ktorému som bol nedávno prijatý aj ja. Blížili sme sa ku kráteru obrovskej sopky, vyzerajúcej ako vyše tisíc Vezuvov dohromady. Nebo nad nami bolo čierne ako noc a nebyť matného

svetla plameňov, boli by sme v úplnej tme. Spozoroval som, že celú oblasť obklopovala ohnivá hradba a kto chcel von alebo dnu, musel ňou prejsť.

„Franchezzo, pozri,“ poučil ma Treufreund, „teraz prejdeme touto ohnivou hradbou. Neboj sa, pokiaľ máš odvahu a použiješ silu svojej vôle na odpudzovanie plameňov, neuškodia ti. Oheň sa rozdelí ako kedysi vlny Červeného mora pred Židmi a prepustí nás bez úhony. Keby sa o to pokúsil niekto bojazlivý, so slabou vôľou, žiara plameňov by ho odohnala. Tieto plamene šíľahajú zvnútra, živené silou zlostných a mocných bytostí, ktoré tu vládnu pomocou prúdu nesmiernej sily ich vôle. Veria, že tým zabránia prenikaniu vyšších duchov k nim.

Pre nás, s našimi duchovnejšími telami, sú tieto plamene a steny v tejto oblasti rovnako priestupné ako aj pevné múry na zemi. Tunajšie hradby sú dostatočne hutné, aby zabránili úniku duchov, obývajúcich túto krajinu.

Čím je duch šľachetnejší, tým menej mu hmota prekáža, ale aj o to menej dokáže na ňu pôsobiť. Naše vyššie duchovné sily sú akoby zahalené, lebo sa musíme prispôbiť tunajším pomerom, aby sme sem mohli vstúpiť a tunajší obyvatelia nás mohli vidieť. Tým sa zase staneme prístupní ich zvodom a oni sa budú všemožne snažiť ovplyvniť to, čo je z nízkych vlastností ešte v nás. Preto musíme byť stále ostražití, aby nezískali nad nami prevahu.”

Môj priateľ ma uchopil za ruku a s použitím všetkej sily svojej vôle sme prešli ohnivou hradbou bez úrazu.

Priznám sa, že pri vniknutí do ohňa sa ma zmocnil pocit strachu, ale sústredil som všetku odvahu, a tak sme hradbou doslova preleteli. V plameňoch sa vytvoril ohnivý oblúk a ním sme preleteli ako tunelom. Podľa mojej terajšej predstavy bola hradba široká asi pol míle (osemsto metrov).

Po vynorení sa z plameňov našli sme sa uprostred tmavej noci. Keby sme necítili pod nohami pevnú pôdu, bol by sa nás zmocnil pocit, že sa nachádzame v bezodnej priepasti zúfalstva. Nad nami sa rozprestieralo nebo, plné čierneho dymu. Ťažká atmosféra akoby z olova uzatvárala rozhľad na všetky strany. Potom som sa dozvedel, že je to vlastne celá obrovská strašná úroveň.

Miestami sa tiahli veľké strmé pohoria z čiernych brál, inde rozsiahle smutné púšte bez života. Boli tam tiež hlboké močiare s čiernym bahnom, kde sa zdržiavali bahenné zvieratá, veľké netopiere a jedovaté červy. Naokolo sa rozprestierali husté čierne lesy s obrovskými pokrútenými stromami, majúcimi skoro ľudské vlastnosti, ktoré zadržali každého, kto sa k nim priblížil. V tejto strašnej sfére som navštívil mnoho rôznych miest, ale nikto nebude schopný ich popísať v celej ich ohavnosti a hrôze.

Po zastavení sme sa snažili zorientovať a vtedy i moje oči začali privykať na túto temnotu. Zreteľne som rozoznával predmety vo svojej blízkosti. Pred

nami bola cesta často používaná, súdiac podľa mnohých stôp. Čierna pôda, na ktorej sme stáli, bola pokrytá prachom a popolom, *symbolmi* pominuteľnosti premárneného pozemského života, ktorého zničené nádeje a nesplnené túžby boli roztrúsené ako prach a popol.

Kráčali sme po tejto ceste a došli k veľkej bráne z čierneho kameňa. Pred vchodom visel veľký záves, ktorého látku som spočiatku považoval za riedky závoj. Keď som sa priblížil k nemu, so zdesením som zistil, že je utkaný z vlasov duchov a na ňom visia oči ako šnúry perál. A čo bolo najpríšernejšie, tie oči mali život a zdalo sa, že nás pozorne sledujú, ako by chceli uhádnuť účel našej prítomnosti.

„Majú tieto oči naozaj život?“ spýtal som sa.

„Ak máš na mysli duševný život - nie. Majú však astrálny život a udržia si ho tak dlho, pokiaľ duše, ktorým boli tieto oči vypichnuté, sídlia ešte v telách. Toto je jedna z pekelných brán. Ich strážca ma mániu ozdobovať ich očami svojich obetí. Na tomto mieste sú len takí, ktorí sa v pozemskom živote dopúšťali krutostí a nepoznali pri tom zákon zľutovania ani spravodlivosti. Tým sa vystavovali nebezpečenstvu, že podľahnú za obeť bytostiam, ktoré nie sú krutejšie, ale majú silnejšiu vôľu a väčšiu inteligenciu.

Toto je mesto *krutosti*. Tu vládne ten, kto je naskrze preniknutý ukrutnosťou. Nešťastní duchovia, ktorým tieto oči patria, sú so svojimi znetvorenými dušami uväznení vo svojich zhanobených telách a putujú z času na čas touto bezútešnou krajinou; pracujú tiež ako otroci bez najmenej schopnosti videnia a bez pomoci pre svojich duchovných utláčateľov. Pritom medzi majiteľmi a ich očami existuje magnetické spojenie, udržiavajúce oči pri živote až do tej chvíle, keď duša odloží terajší obal a vystúpi do vyššej sféry.“

Zatiaľ čo sme pozorovali túto príšernú bránu, odhrnul sa záves so živými očami a von vyšli dve zvláštne temné postavy - napoly človek, napoly zviera. Využili sme túto príležitosť a vstúpili sme nepozorovaní strážcom dovnútra. Strážca bol odporným netvorom s pokrivenými údmi. Najhorší vlkodlak z bájok nedá človeku ani približnú predstavu o jeho výzore. Vyskočil so strašným rehotom a nadávkami za trasúcimi sa duchmi, ktorí rýchlo prešli bránou a utekali. Nikto z nich nás nespozoroval.

„Sú tie tvory bez duše? Žili niekedy na zemi?“

„Áno, samozrejme, žili. Boli príslušníkmi divého kmeňa, ktorý bol krutý a stál len málo nad zvieratami. Preto sú tu. Pravdepodobne sa pre nich naskytne možnosť pokroku v tom, že sa vtelia do trochu vyššej formy ľudského života na zemi. Tunajšie prežitia, ktoré budú trvať asi len krátko, im dajú vytušiť, že kdesi panuje odvetná spravodlivosť. Z hmlistých spomienok na tunajšie mocné bytosti si preto dokážu vytvoriť predstavu o jednom Bohu.“

„Ty teda veríš na náuku o prevteľovaní?“

„U všetkých duchov je prevteľovanie nutnosťou pre ich pokrok. Všetky duše, vtelené do planetárneho života, majú duchovných vodcov, ochraňujúcich ich život z vyšších sfér, ktorí ich súčasne vychovávajú prostriedkami, ktoré vo svojej múdrosti pokladajú za najlepšie. Títo strážni duchovia majú rôzne výchovné metódy, lebo nikdy nieje predpísaná jednotná cesta pre všetkých.

Každá duchovná škola má v nebeských sférach k dispozícii dokonalejší systém a najvyšších učiteľov. Podobná škola na zemi má často skalené a nepochopiteľné učenie. Od spomenutých najvyšších učiteľov sa ich učenie dostane na zem prostredníctvom duchov nižších úrovní. Cieľ všetkých škôl je ten istý, lenže každý systém má inú cestu. Duchovní pomocníci bdejú nad dušou od detstva až do staroby, v ktorej dosiahne ten istý duchovný a morálny stupeň ako jej pomocník a môže sa potom stať aj ona duchovným pomocníkom novonarodenej duše.

Bolo povedané, že duchovný zárodok je spočiatku iba semeno, podobné obyčajnému pozemskému semenu. V skutočnosti je to však duchovná iskra, skrývajúca v sebe všetko, čím sa má zrelá ľudská duša stať v budúcnosti.

Vo svojej podstate je duša nesmrteľná. Ako semeno potrebuje k rastu pôdu, tak aj duchovná iskra musí prísť do styku s hmotou iného druhu (telo). Jadrom každého zvierat'a je *zvieracia* duša, naproti tomu človek má v sebe iskru ducha a je zo všetkých bytostí na zemi najvyšším. Každý druh sa vo sférach musí postupne vyvíjať skúsenosťami k najvyššiemu možnému stupňu.

Niektoré školy veria, že duša dozrieva rýchlejšie návratmi do hmotného života, kde sa rodí stále v novej ľudskej forme a znovu prežíva a získava nové skúsenosti, alebo má aspoň príležitosť odpykávať si hriechy z predchádzajúcich životov. Príslušníkov tejto školy skutočne privádzajú späť do pozemského života, kde musia riešiť dané úlohy v rôznych podmienkach opakovaného pozemského života.

Niektoré iné školy zase tvrdia, že v duchovných sférach jestvujú tiež užitočné a prospešné prostriedky k výchove duší. Mnoho duší je posielaných do nižších sfér za účelom získania nových skúseností. Tam v duchu opäť prežijú spáchané chyby z minulých životov a musia sa z nich kajať.

Každá duša musí byť vychovávaná individuálne, lebo každá má iný charakter. V opačnom prípade by vznikla jednotvárnosť, znemožňujúca pôvabnú rozličnosť foriem a vzťahov. Preto ma vždy vystríhali, aby som sa pri styku s rôznymi skupinami duchov neriadil iba všeobecným pravidlom.

Pri terajšej návšteve uvidíme len nepatrný zlomok tejto obrovskej úrovne zlých duchov. Napriek tomu prejdeme omnoho väčším priestorom, ako keby sme cestovali okolo našej planéty. Podľa vesmírneho zákona príťažlivosti sa

príťahuje rovnorodé. Duše rôznorodých druhov sa od seba odpudzujú, nikdy sa nestretávajú ani neprekročia hranice dané ich druhu. My na našej ceste navštevujeme len tie duše, s ktorými máme niečo spoločné, či už národnosť alebo temperament a podobne."

Kráčali sme širokou cestou z čierneho mramoru; po jej jednej strane sa nachádzali hlboké jamy, z ktorých unikali ťažké výpary tmavých mračien, takže sa do nich nedalo ani nazrieť. Cestou sme stretali množstvo temných duchov. Niektorí niesli na chrbte ťažké bremená, iní zase liezli po štyroch ako zvieratá. Videli sme tiež veľké skupiny otrokov, spútaných reťazami a majúcich na krku železné jarmo. Prichádzali od druhej vnútornej brány. Táto zrejme tvorila vchod k veľkému opevnenému mestu, ktorého temné budovy sa vynorili pred nami v čiernej hmle.

Ulice, stavby a výzor obyvateľov robili dojem, akoby sme vstúpili do starého mesta v rímskom cisárstve. Napriek krásnej architektúre a nádherným budovám s nezretelnými obrysami, všetko bolo špinavé a odporné. Druhá brána bola krajšia ako tá prvá a keďže bola otvorená, vstúpili sme do nej nepozorovaní, zároveň s prúdom duchov.

„Uvidíš, že tunajší život sa nelíši od zhonu v pozemskom meste, ktorého obraz teraz vidíš taký, aký bol v dobe vrcholu jeho slávy“, vysvetľoval Treufreund. „Atómy, z ktorých pozostáva toto mesto a budovy, boli sem stiahnuté príťažlivou silou z vtedajšieho hmotného, t.j. skutočného mesta, aby tu vytvorili vhodné obydlie pre obyvateľov zosnulých na zemi. Podľa modernejšieho vzhľadu niektorých budov a obyvateľov môžeš pozorovať, ako sa mesto zväčšovalo.

Väčšina duchov tu i naďalej podlieha vášni žiť predchádzajúcim životom, ako si navykli v pozemskom prostredí, len je im divné, že sú všetci takí temní a nečistí. Predobraz tohto istého mesta je aj vo vyšších sférach, kde bolo pritiahnuté všetko, čo v ňom bolo krásne a ušľachtilé. Tam sa usadili len dobrí a čestní duchovia, lebo zo života mesta smerujú duchovné vyžarovania ľudí nahor alebo nadol, podľa toho, či je v nich obsiahnuté dobro alebo zlo. Pretože zlé činy, spáchané v tomto meste ďaleko prevažujú tie dobré, je mesto v tejto úrovni väčšie a hustejšie obývané, než to v horných sférach. V budúcnosti, až tunajší duchovia budú zrelší a pokročilejší, dobuduje sa aj jemnohmotne svetlejší predobraz tohto mesta a bude tiež bohatšie obývaný, zatiaľ čo toto mesto sa rozpadne na prach a zmizne z tejto sféry."

Teraz sme sa nachádzali v úzkej uličke, ktorá musela byť verným obrazom

niekdajšieho pozemského vzoru. Z nej sme sa dostali na veľké námestie, obklopené nádhernými palácmi. Pred nami sa týčila zvlášť impozantná stavba. Široké mramorové schodište viedlo k masívnemu portálu, ktorý sme si mohli v tmavej hmlistej atmosfére podrobne prehliadnuť. Stavba bola postavená v nádhernom slohu, ale mal som dojem, že všetko je postriekané krvou a pokryté hubovitým, sliznatým porastom. Vinul sa hadovité zo stĺpov a hlavíc.

Čierne bahno prenikalo trhlinami mramorovej dlažby, akoby mesto ležalo na čiernej bažine. Zo zeme vystupovali jedovaté výpary a vytvárali okolo nás fantastické prišerné dymové útvary ako ohromné obrazy spáchaných zločinov.

Po námestí liezli temní duchovia a silnejší ich poháňali bičmi a kopijami ku dverám paláca, dovnútra aj von. Aké len strašné zlorečenia a kliatby sa tu ozývali! Bolo to zhromaždenie stratených duší v ríši pekla, nad ktorým viseli čierne mohutné mraky starostí, utrpenia a zločinov.

Moje myšlienky zalietli ďaleko späť k zemi v dobe vlády rímskeho cisárstva. Ako v zrkadle sa mi ukázalo mesto na vrchole moci s tvrdou tyraniou a zločinnosťou. Videl som, ako riadením osudu vzniklo tu dolu toto miesto odplaty pre všetkých mužov a ženy, ktorí svoju krásu poškvrnili hriechom a nerestou. Stalo sa im postupne veľkým väzením.

Vystupovali sme po schodoch mramorového schodišťa a prešli sme do vnútorného dvora cisárskeho paláca. Nikto nespozoroval našu prítomnosť. Prešli sme niekoľkými halami a zastavili sme sa pri dverách prijímacej miestnosti. Môj sprievodcami povedal:

„Nemôžem s tebou vstúpiť, priateľu, lebo len nedávno som navštívil temného ducha, ktorý tu vládne. Moja prítomnosť by vzbudila podozrenie a zmarila by cieľ tvojej návštevy.

Máš oslobodiť nešťastného ducha, ktorého modlitby, plné ľútosti, dosiahli vyššie sféry a tvojou úlohou je mu pomôcť. Nájdeš ho bez ťažkostí. Jeho túžba po pomoci nás sem doslova pritiahla a teba privedie k nemu ešte bližšie.

Na určitý čas sa musím teraz s tebou rozlúčiť, aby som si vybavil svoju úlohu, ale čoskoro sa opäť stretneme. Ak máš odvážne srdce a pevnú vôľu a ak dodržíš dané ti pravidlá správania sa, nemôže ťa postihnúť nijaké nešťastie. Ostaň v pokoji, priateľu a vedz, že aj ja potrebujem všetky svoje sily."

Rozlúčil som sa s priateľom a vstúpil som sám do prijímacej miestnosti. Bola preplnená duchmi - mužmi i ženami a odzrkadľovala surový lesk vlády cisárstva. Pre mňa samého to všetko nieslo známky odporného hnusu, ktorý mi bol už vonku nápadný. Ženy i muži, bezpochyby kedysi pyšní patriciovia, zdali sa trpieť chorobou, podobnou malomocenstvu a bol na nich strašný pohľad. Podlaha bola pokrytá kalužami krvi a na stenách miesto ozdôb viseli ohavné myšlienkové formy. Obrazy pyšných duchov, kedysi nádherné a teraz zničené,

boli nasiaknuté chorobou týchto porušených tiel.

Na vysokom tróne sedel cisár - odporný a odstrašujúci príklad spustnutého ľudstva, ktorého obklopovala svorka nízkych duchov.

Do jeho tváre bola vtlačená taká krutosť a nerosť, že rysy ostatných boli oproti jeho vlastným bezvýznamné. Napriek tomu som musel obdivovať jeho veľký vplyv, vychádzajúci z jeho vôle. Pociť kráľovskej moci a vedomie, že aj v pekle vládne, akoby oprávnené živili jeho pýchu a vladársku vášeň i v tomto hrôzyplnom prostredí.

Napriek mnohým storočiam, uplynulým od jeho smrti, cisár si nevedomoval svoje postavenie a svoje pravé „ja“. Pri zahľadnutí sa na neho dostal som na chvíľu videnie, v ktorom mi jeho osoba bola ukázaná tak, ako sa dosiaľ javí sám sebe. Zjavil sa mi starý muž s ostro rezanými črtami a s očami šupa. Mal krásnu postavu a schopnosť očariť. Všetko, čo bolo na ňom hrubé a odpudzujúce, skrývala vtedy jeho pozemská schránka; teda nebolo to zjavné tak ako teraz, v celej nahote duše.

Videl som dvor a dvoranov, akí boli v pozemskom živote, a spoznal som, že každý z nich je vo vlastných očiach rovnaký ako vtedy. Ani jeden z nich si nevedomoval zmenu vlastnej osoby, ale zmenu u druhých každý z nich pozoroval.

V takomto stave vedomia sa nachádzali všetci, okrem jedného muža schúleného v kúte a zakrývajúceho si plášťom znetvorenú tvár. Akiste si bol vedomý svojho morálneho stavu i stavu svojho okolia. V jeho duši vyšľahla túžba po návrate. Aj keď sa mu jej splnenie zdalo beznádejné, predsa vrúcne túžil po ceste, hoci tvrdej a trnistej, ktorá by ho vyviedla z tohto pekelného prostredia a poskytla mu nádej na život, mimo hrôzy tohto miesta.

Hneď som spoznal, že je to muž, ktorého sa týkalo moje poslanie. Ako mu mám pomôcť, to som zatiaľ nevedel. Len som cítil, že moc, ktorá ma sem priviedla, aj naďalej mi ukáže cestu.

Ako som tu stál a pozoroval okolie, náhle zbadali moju prítomnosť. Na tvári panovníka sa objavil výraz zlosti a zúrivosti, a preto na mňa spustil hrubým hlasom:

„Kto si a ako si sa mohol odvážiť až ku mne?“

Odpovedal som: „Som cudzinec a som prekvapený, že som v duchovnom svete našiel také miesto.“

Duch sa divo zachechtal, že mi rýchlo vysvetlí aj iné veci v duchovnom svete. Potom pokračoval: „Pretože si však cudzinec a my tu cudzincov vítame kráľovský, pozývame ťa, aby si sa posadil s nami a zajedol si.“

Ukázal mi voľné miesto pri dlhom stole, kde sedelo mnoho duchov. Podľa mnohých vecí, pokrývajúcich stôl, som usúdil, že ide o hostinu, aká bola zvykom

v dňoch jeho pozemskej nádhery. Všetko sa zdalo byť skutočné. Mňa však upozornili zhora, že to všetko je viac-menej iluzórne; jedlá nikdy neutišia hrozný hlad, ktorý pociťujú títo pôžitkári a víno vysuší hrdlo ako ohnivý nápoj a tisíckrát ešte zvýši smäd. Napomenuli ma, aby som v tejto ríši nič nejedol ani nepil, ani sa na prípadné vyzvanie neposadil. Podriadil by som tým svoje vyššie sily nadvláde zmyslov a klesol by som na úroveň temných bytostí a upadol tak do ich moci.

Moja odpoveď preto znela: „Viem si oceniť dôvody, ktoré ťa vedú k tvojmu pozvaniu, ale musím odmietnuť, lebo si neprajem ani jesť, ani piť.“ Pri mojom odmietnutí sršali z jeho očí na mňa blesky živého ohňa a cez čelo mu preletel hlboký tieň nevraživosti. Napriek tomu sa pokúsil ostať vládny a pokynul mi, aby som sa priblížil. Medzitým sa muž, ku ktorého pomoci som bol vyslaný, prebral z trápneho snenia a udivený mojou smelosťou, akou som oslovil cisára, sa pritlačil ku mne, v obave o moju bezpečnosť.

Myslel, že som nešťastný novopríchodiaci, nepoznajúci dosiaľ nástrahy tohto miesta. Jeho obava o mňa a istý súcit utvorili medzi nami puto. Urobil som niekoľko krokov k cisárskemu trónu a vtedy mi tento muž ticho povedal: „Nedaj sa ním oklamať. Obráť sa a ujdí z tohto miesta, dokiaľ je čas. Ja na chvíľu odvediem ich pozornosť od teba.“

Poďakoval som mu a povedal: „Neutekám pred nikým, nech je to ktokoľvek a budem ostrážitý, aby som nepadol do pasce.“

Cisár spozoroval tento náš krátky rozhovor. Netrepezlivo udieral mečom do zeme a kričal: „Pristúp bližšie, cudzinec, nemáš slušné správanie, keď necháš cisára čakať! Pozri sa na môj trón, sadni si na chvíľu naň a vyskúšaj, ako sa budeš cítiť na mieste cisára!“

Pri pohľade na trón videl som nad ním nebesá a za ním stáť dve veľké bronzové figúry. Každá mala šesť dlhých ramien tvoriacich operadlo a boky; na hlavách figúr spočívali nebesá. Nemal som ani trošku chuti sa tam posadiť a jeho doterajší majiteľ mi bol príliš odporný, aby som sa chcel k nemu čo i len priblížiť. Ale keby som bol aj chcel kreslo podrobnejšie preskúmať len zo zvedavosti, bolo by ma určite zadržalo videnie, ktoré som opäť dostal. Kreslo náhle ožilo a nešťastný duch, ktorý sa zjavil mojim očiam, bol ramenami figúr uchopený a strašným objatím rozdrvený na beztvárú masu.

Spoznal som, že taký bol osud všetkých, ktorých cisár vyzval, aby vyskúšali pohodlie jeho kresla.

Videnie trvalo len okamih, nato som sa cisárovi uklonil a povedal:

„Nemám chuť zaujať vaše postavenie a musím opäť odmietnuť vašu poptu.“

V tom v ňom prepukla búrka zlosti a nariadil strážam, aby ma uchopili,

v tlačili do kresla a aj jedlo i nápoj mi vliali do hrdla, až sa udusím. Vrhli sa na mňa a muž, ktorého som prišiel zachrániť, vrhol sa medzi nich na moju ochranu. Vo chvíli sme boli obklopení zúrivým davom duchov. Priznám sa, že v tejto chvíli sa mi srdce zachvelo a odvaha sa začala strácať. Zlomyselné strieľali po mne očami ako svorka vypustených divých zvierat. Moje váhanie však trvalo len chvíľku; boj prebudil všetky moje vojenské schopnosti, ktoré mi ešte ostali. Použil som všetku silu vôle na odohnanie duchov a volal všetky dobré mocnosti na pomoc. Medzitým som pevnou rukou uchopil ducha, ktorý mi chcel pomôcť.

Krok za krokom som cúval k dverám. Celý dav nás sledoval s divým revom a nadávkami, ale nedokázal sa nás dotknúť, dokiaľ som napínal svoju vôľu, aby som ho zadržal. Konečne sme prešli dverami, ktoré sa pevne zavreli a oddelili nás od prenasledovateľov. V tom nás oboch vyzdvihli silné ramená a odniesli na bezpečné miesto.

Môj vyslobodený druh sa nachádzal v bezvedomí. Štyria vysokí duchovia ho magnetizovali. Tu som zažil naj zázračnejšie videnie; z temného znetvoreného tela, ležiaceho v smrteľnom spánku, vystúpila hmlistá para, stále sa zhusťujúc, až nakoniec vytvorila podobu ducha. Bola to očistená duša, oslobodená od temnej schránky.

Videl som, ako títo duchovia vzali bezvedomú dušu a niesli ju na rukách ako dieťa nahor, pokiaľ nezmizli môjmu zraku. Po mojom boku stál iný žiarivý duch, ktorý mi povedal:

„Buď dobrej mysle, syn zo Zeme nádeje, lebo v tejto temnej ríši máš pomôcť mnohým a veľká je radosť anjelov v nebi nad hriešnikmi, činiacimi pokánie.“ Potom zmizol a ostal som sám na pustej pláni pekla.

Predomnou sa tiahla úzka cestička, po ktorej som sa vydal, lebo som si bol istý, že ma privedie tam, kde je potrebná moja pomoc. Po krátkom putovaní došiel som k úpätiu čiernych hôr, kde sa náhle objavil vchod do obrovskej jaskyne. Ohavné plazy sa krútili po stenách a začali mi liezť k nohám. Zo stropu viseli veľké huby a ohyzdné sliznaté popínavé rastliny ako potrhané laná a dno jaskyne pokrývala tmavá bažina stojatej vody. Už som chcel toto miesto opustiť, keď ku mne doľahol prosiaci hlas, aby som neodchádzal. Po niekoľkých krokoch som zbadal pred sebou červené svetlo na konci chodby, vedúcej dovnútra.

Svetlo vychádzalo z ohňa a temné postavy sa okolo neho pohybovali ako strašidlá, sem i tam. Bleskové som sa prehupol na druhý koniec chodby.

Predomnou sa nachádzal priestor, podobný väzeniu, ktorého skalnatý strop bol striedavo osvetlený a zakrytý hustým dymom alebo jasnými plameňmi, šľahajúcimi z veľkého ohňa uprostred jaskyne. Okolo ohňa tancovala skupina démonických postáv, ktoré mohli dobre slúžiť ako modely čertov. Za vrieskavého rehotu pichali dlhými kopijami do ohňa a divo tancujúc, bodali i sami seba.

V kúte sa chúlilo asi tucet úbohých tmavých duší. Proti nim podnikali občas zúrivé výpady, ako by ich chceli chytiť a hodiť do ohňa. Vždy však cúvli za zlostného revú.

Zbadal som, že pre tieto postavy som neviditeľný. Preto som sa odvážil pristúpiť až k nim. K svojmu úžasu som zistil, že v ohni sú živé telá mužov a žien. Krútili sa v plameňoch a odporní démoni št'uchali do nich kopijami. Týmto zjavom som bol taký vystrašený, že som až vykrikol, či je to skutočnosť alebo strašný príznak tohto hrozného miesta. V tom mi tajomný hlas, ktorý na mojich cestách ku mne často hovoril, odpovedal: „Syn môj, to sú živé duše, ktoré v pozemskom živote odsúdili stovky blížnych k tejto hroznej smrti bez zľutovania. Tieto neslýchané krutosti zapálili horúce plamene nenávisti a zúfaleho hnevu v hrudiach nesčíselných obetí.

V duchovnom svete sa takéto iskry rozhoria na všetko spaľujúce plamene, majúce pohltiť utláčateľov. Ohne sú živé a udržiavané zase hrôzami pohlcovaných utláčateľov. Avšak múky a útrapy, vytrpené mnohými bezmocnými obeťami týchto duchov boli viacnásobne vyššie.

Až sa títo duchovia dostanú von z plameňov, po prvýkrát sa v nich prebudí

súciť, a to práve na základe prežitého utrpenia v ohni. Potom im bude podaná pomocná ruka k pokroku tým, že sa im poskytne príležitosť ku konaniu milosrdenstva v tom istom pomere, ako kruto a bezcitne sa oni správali v minulosti.

Neuvedomujú si, a preto sa ani neboja, že jestvuje takáto odplata. Ich srdcia boli tak ukrutne zatvrdnuté, že len prežité utrpenia ich môžu pohnúť k súcitu s druhými. Aj po skončení ich pozemského života uchovali si jedinú snahu, nechať bezmocných ďalej trpieť, až strašná nenávisť, ktorú tým vzbudili proti sebe, konečne sa premenila na prúd, ktorý ich strhol do priepasti.

Tieto plamene nie sú skutočne hmotné, aj keď sa tak tvojim i mojim očiam zdajú. V záhrobnom svete sú myšlienky sformovanou *skutočnosťou* a zúrivá nenávisť alebo zožierajúca vášeň sa javí ako planúci oheň.

Teraz budeš sledovať jedného z týchto duchov a uvidíš, že to, čo sa ti javí ako tvrdá spravodlivosť, nieje nič iné než skryté milosrdenstvo. Vášne pohasnú samé od seba a duše potom môžu prejsť do temnoty najbližšej oblasti."

Po doznení hlasu zhasli plamene a celá jaskyňa otmavela, až na matné modravé svetielko. Z popola sa dvíhali postavy duchov a opúšťali jaskyňu. Išiel som za nimi, pokiaľ sa jeden z duchov neoddelil, a kráčal okolo mňa do ulíc blízkeho mesta. Vyzeralo ako staré španielske mesto vo východnej Indii alebo v Južnej Amerike. Na jeho uliciach sa pohybovali Indiáni, Španieli i muži iných národností.

Sledoval som ducha niekoľkými ulicami, až sme prišli k veľkej budove, vyzerajúcej ako jezuitský kláštor. Patrila rádu, pomáhajúcemu kolonizovať krajinu a nešťastným domorodcom vnucovať rímskokatolícke náboženstvo v dobe, keď sa náboženské prenasledovanie rávalo u mnohých vyznaní ako dôkaz náboženskej horlivosti.

Zastavil som sa, aby som tohto ducha pozoroval, a medzitým sa mi odvíjal beh jeho života.

Objavil sa mi ako vedúci rádu vo funkcii sudcu. Privádzali pred neho úbohých Indiánov a kacírov a on ich po stovkách odsudzoval k mučeniu a k smrti ohňom, keď sa zdráhali prijať jeho učenie. Deptal všetkých, ktorí neboli dostatočne mocní, aby sa mu postavili na odpor a donucoval ich k vydaniu zlata a drahokamov. Ak sa niekto proti tomu bránil, dal ho bez súdu zavrieť do väzenia, mučiť a upáliť.

V jeho srdci som čítal neukojiteľnú túžbu po moci i bohatstve a veľkú záľubu kochať sa na utrpení svojich obetí. Pohľad dovnútra jeho duše mi povedal, že svoje náboženstvo využíval iba ako vhodnú zámienku na vykorisťovanie a uspokojovanie panovačnej vášne.

Potom som uvidel na tržnici mesta vzplanúť stovky ohňov, čo sa podobalo

žeravej peci. Množstvo bezmocných domorodcov, zviazaných na nohách i na rukách, hádzali do plameňov.

Hrôzostrašné výkriky domorodcov, plné bolesti, stúpali k nebu, zatiaľ čo tento krutý muž a jeho spoluvinníci odriekali falošné modlitby a vyzdvihovali svätý kríž, znesvätený rukami, poškvrnými krutosťou, nerestou a chamtivosťou.

Tieto odporné skutky páchali v mene Toho, ktorý učil láske a добрote a prišiel zvestovať, že Boh je dokonalá *láska*. Tento muž si hovoril, že je sluha Kristov, a pritom nemal v sebe ani iskru súcitu čo len s jedinou nešťastnou obeťou. Týmto strašným divadlom chcel zastrašiť aj ostatné kmene, aby priniesli čím viacej zlata na upokojenie jeho chamtivosti.

Potom mi moje videnie ukázalo tohto muža po jeho návrate do Španielska, kde už ako mocné cirkevné knieža hýril svojím nečestne získaným bohatstvom. Nevedomý národ ho uctieval ako svätca, ktorý odišiel cez more do západného sveta, aby tam kázal evanjelium lásky a mieru a zatiaľ jeho cesta bola poznačená krvou a plameňmi ohňa.

Napokon som ho videl mŕtveho, ako mnísi a kňazi slúžili omše, aby sa jeho duša dostala do neba. Namiesto toho však, reťazami, ktoré si sám ukoval vlastným bezbožným životom, bol ťahaný stále hlbšie do pekla.

Tam už na neho čakali mnohé obeť, privedené na to miesto žiadosťou po pomste a odplate za pretrpené múky.

Aj v pekle som uvidel tohto muža, obklopeného jeho obeťami a prázdnyimi obalmi tých, ktorí boli príliš dobrí a čistí na to, aby si žiadali pomstu na svojom vrahovi. Odohrávalo sa tu niečo podobné ako v krajine mrazu s mužom v ľadovej kletke.

Tiež v pekle ovládal tohto muža jediný pocit, zlosť, že jeho moc na zemi skončila a živil v sebe myšlienku, ako sa spojiť s rovnako krutými duchmi, aby mohol i naďalej holdovať svojej vášni trýzniť a mučiť. Keby mu bolo umožnené odsúdiť svoje obeť po druhý raz, bol by tak urobil. V jeho srdci nebolo ani trochu súcitu, ani ľútosti, len zlosť, že sa stal bezmocným.

Keby bol mal v sebe len jediná láskavú myšlienku pre druhého, bola by tu vznikla ochranná hradba medzi ním a pomstychtivými duchmi a bol by tak našiel pomoc. Jeho krutosť sa stala takou vášnivou, že zapalovala neustále duchovné plamene k novému životu, pokiaľ sa konečne nevyčerpali vlastnou prudkosťou a zhasli.

Démoni, ktorých som videl, boli posledné a najzúrivejšie obeť, u ktorých žiadosť po pomste nebola ešte uspokojená. Ostatní duchovia, schúlení v kúte, už nemali snahu ho trápiť, ale nemohli si odprieť aspoň potešenie z pohľadu na jeho utrpenie a utrpenie jeho spoluvinníkov.

Teraz som spoznal, že sa u tohto muža začala pomaly prebúdzat' ľútosť. Vracal sa do mesta, aby svojich bratov jezuitov varoval a pokúsil sa ich odviešť z nesprávnej cesty.

Doteraz si nevedomoval čas, ktorý uplynul od jeho pozemskej smrti. Nepoznal tiež, že mesto je iba jemnohmotný obraz miesta, kde žil na zemi. Bolo mi povedané, že časom bude opäť poslaný na zem, aby tam pôsobil ako slúžiaci duch a učil pozemšťanov súcitu a milosrdenstvu, teda cnostiam, ktoré mu v minulom živote chýbali.

Predbežne však musí na tomto tmavom mieste zostať a oslobodiť duše tých, ktoré sem pritiahol svojimi zločinmi. Opustil som ho pri dverách budovy, ktorá bola jemnohmotným zrkadlom jeho pozemského obydľia a sám som sa dal na cestu mestom.

Ako rímske mesto na zemi, tak aj toto bolo zošyzené a jeho krásy stemneli zločinmi, ktoré sa odohrávali v jeho múroch. Vzduch sahemžil temnými fantómami, ktoré plačúc a nariekajúc vliekli ťažké reťaze. Mesto sa zdalo byť vystavené na živých hrobch a pokryté slzami i červenými výparmi z krvi. Podobalo sa skôr obrovskému väzeniu, ktorého múry tvorili činy násilia, lúpeží a ukrutností.

Kráčajúc ulicami, premietol sa mi v duchu nasledovný obraz. Videl som mesto na zemi, ako vyzeralo predtým, než biely muž, to jest Európan, vstúpil na jeho pôdu. Žil tam mierumilovný jednoduchý prírodný národ, živiaci sa plodmi a obilím a žijúci v detskej nevinnosti. Najvyššieho uctieval pod svojím vlastným menom v Duchu a Pravde. Jednoduchá viera a znášateľnosť pochádzali z inšpirácie vnuknutej mu Veľkým Duchom, ktorý je univerzálny a nie je majetkom cirkvi. Potom som videl prichádzať mužov chtivých a žiadostivých po jeho majetku a zlate.

Detsky úprimný národ ich privítal ako bratov a vo svojej nevinnosti im ukázal svoje poklady: zlato, striebro a drahé kamene. A vtedy sa bieli ukázali v pravej podobe. Začali zabíjať a mučiť domorodcov a nútiť ich do prác v baniach ako otrokov, kde po tisícoch umierali.

Biely muž nedodržel dané sľuby a v kedysi miernej a šťastnej krajine tiekli potoky slz a krvi.

Potom som uvidel v diaľke, v Španielsku, niekoľko príjemných a čestných mužov s čistou dušou. Domnievali sa, že len oni majú pravú vieru, ktorou môže byť človek spasený a žiť večne. Skutočne verili, že Boh daroval toto Svetlo ich malému kúsku zeme. Ostatných potom ponechal v temnote, a tak ich odsúdil na zánik. Títo dobrí ľudia sa obávali o blaho tých, ktorí podľa ich mienky žili v blude falošného náboženstva a vydali sa cez oceán do vzdialenej a neznámej zeme. Chudobnému a jednoduchému národu, ktorý vlastným vyznaním

bol dobrý, šľachetný a duchovne prístupný, chceli vnútiť vlastnú náboženskú vierouku.

Videl som, ako sa títo dobrí, naivní kňazi vylodili na cudzom brehu a začali pracovať medzi domorodcami. Šírili svoju vieru, a tak nielenže vykynožili pôvodnú vieru národa, ale aj zničili všetky jej stopy. V zásade to boli dobrí ľudia, ktorí sa snažili pozdvihnúť nielen duchovné blaho, ale aj pozemský osud domorodcov. Tak vznikli misie, kostoly a školy.

Potom som videl mnoho mužov, kňazov aj iných ľudí, prichádzajúcich sem zo Španielska. Neprišli sem už za účelom šírenia pravdy svojho náboženstva, ale zo žiadostivosti po zlate tejto novej krajiny a všetkého, čo by mohlo poslúžiť ich chamtivosti. Ich život v starej vlasti bol preplnený zlými skutkami, až boli konečne prinútení ujsť pred následkami svojich zločinov. Hordy týchto mužov sa zmiešali s tými, ktorých pohnútky boli čisté: odstránili ich v mene „svätej cirkvi“ Kristovej a uchvátili moc nad nešťastnými domorodcami.

Ako posledný článok otroctva a utlačania vtiahla do krajiny *inkvizícia*. Úbohý národ tak ujarmila, že skoro úplne zmizol z povrchu zeme. Všade panovala žiadostivosť po zlate, spaľujúca všetkých ako pekelný oheň. Boli slepí ku krásam zeme a hluchí pre každú inú myšlienku okrem tej, ako sa obohatiť pokladmi.

Táto šialená vášeň po bohatstve vytvorila v tej dobe verný jemnohmotný obraz tohto pozemského mesta v pekle. Atóm k atómu, kameň ku kameňu sa vybudovalo a s mestom na zemi vytvorilo magnetické spojenie, ktoré postupne sťahovalo nadol každého jeho bezbožného obyvateľa.

Svojím životom na zemi si všetci ľudia skutočne určujú svoje miesto pobytu na druhom svete.

Tak sa zišli v pekle pohromade všetci títo kňazi, mnísi, jemné dámy, vojaci i obchodníci a tiež nešťastní domorodci, ktorých spaľovala vášeň a nenávisť a tiež silný pocit bezprávia s túžbou po odplate a po pomste.

Vedľa dverí mohutnej budovy, budiacou svojimi zamrežovanými oknami dojem väzenia, zastavil som sa upútaný ku mne doliehajúcim krikom. Vedený tajomným hlasom svojho neviditeľného vodcu som vstúpil do budovy a došiel až k väzenskej cele.

Nachádzalo sa tam množstvo duchov, obklopujúcich muža, prikovaného ku stene železným kruhom okolo tela. Jeho divo sršiace oči, rozstrapatené vlasy a rozodratý odev svedčili, že tu musí byť už veľmi dlho. Vpadnutá tvár a kostra potiahnutá iba kožou vzbudzovali dojem, že umiera hladom. Ale v takom utrpení niet žiadneho vyslobodenia smrťou. Vedľa neho stál muž so skríženými rukami a sklonenou hlavou, so strhaným obličajom a na kosť vychudnutým telom, pokrytým ranami. Tento budil ešte väčší súcit, aj keď bol bez pút.

Okolo týchto dvoch tancovali a revali iní duchovia - surová, divá a schátralá spoločnosť. Väčšinou to boli Indiáni, niekoľko Španielov a asi jeden alebo dvaja Angličania. Všetci sa zamestnávali tým, že na spútaného muža hádzali ostré nože, ktoré ho ale nikdy nezasiahli. Za preklínania a nadávok ho bili päšťami po tvári, napodiv bez toho, že by sa im podarilo ho dosiahnuť. Celú dobu bol muž pripútaný ku stene, neschopný pohybu. Druhý stál pri ňom a pozoroval ho.

Pri sledovaní tejto scény mi bola predvedená minulosť obidvoch týchto mužov. V tom ku stene pripútanom som spoznal jedného zo sudcov vyslaných zo Španielska. Mal predsedáť súdnym konaniam, ktoré sa však zmenili na prostriedok, ako vydierať zlato od domorodcov a potláčať všetkých, ktorí sa stavali mocným na odpor.

Ten druhý muž bol obchodník a býval s krásnou ženou a malým dieťaťom v nádhernej vile. Jeho manželka upútala pozornosť sudcu, ktorý k nej vzplanul nečistou vášňou.

Pretože sa trvalé bránila sudcovmu naliehaniu, dal jej manžela pod vymysleným obvinením zatknúť inkvizíciou a uvrhnúť do väzenia. Potom úbohú ženu uniesol a zachádzal s ňou tak hanebne, že z toho zomrela. Jej malé dieťa bolo na sudcov rozkaz zamordované.

Medzi tým sa nešťastný muž trápil vo väzení. Nevedel o osude svojej manželky ani dieťaťa a nevedel ani z čoho bol obvinený. Nedostatočná strava a hrôzy väzenia vyčerpali jeho sily a bol stále zúfalejší. Konečne ho predviedli pred senát inkvizície. Obvinili ho z kacírstva a spiknutia proti korune. Mučili ho, aby ho prinútili k priznaniu a prezradeniu mien spoluvinníkov. Úbožiak trval na tom, že je nevinný, a preto ho vrátili do väzenia, aby tam očakával pomalú smrť.

Tak zomrel tento nešťastík, bez toho, že by sa stretol so svojou ženou, ktorá zneuctená prešla so svojím dieťaťom ihneď do vyššej sféry. Bola taká dobrá a šľachetná, že odpustila i svojmu vrahovi. Medzi ňou a manželom, ktorého nežne milovala, vytvorili jeho pomstychtivé myšlienky prekážku.

Duša poníženého manžela nemohla opustiť zem. Bola k nej pútaná nenávisťou k sudcovi. Bezprávie, ktoré sám pretrpel, bol by mohol odpustiť, ale osud jeho ženy a dieťaťa bol príliš krutý. Vznikla tým u neho nenávisť, dokonca silnejšia než jeho láska k žene. Deň i noc sa jeho duch zdržiaval pri sudcovi, sliediac po príležitosti k pomste, ktorá sa nakoniec vyskytla. Záhrobné ľudské duše, slúžiace temnú a zlu, ktoré i mňa už neraz pokúšali, ho opantali. Poučili ho, ako môže viesť dýku rukou pozemšťana do srdca sudcu a po smrti stiahnuť jeho dušu k sebe do pekla.

Roky trvajúcim čakaním v opustenosti žalára a záhrobného sveta vzrástla

jeho *žiadosť* po pomste tak silne, že sa úbohej žene i napriek opakovaným pokusom nepodarilo k nemu priblížiť a obmäkčiť jeho srdce ušľachtilejšími myšlienkami. Hradba zla, obklopujúca tohto úbožiaka, vždy zadržala jej jemnú dušu. On však už nedúfal, že ju vôbec ešte niekedy uvidí. Veril, že je v nebi a pre neho navždy stratená. Ako veriaci rímskokatolíckej cirkvi bol zaťažený jej obmedzenými názormi a nakoľko mu po smrti boli odopreté cirkevné obrady, predpokladal, že je navždy zatratený.

Preto niet sa čomu diviť, že tento úbohý duch sústredil všetky svoje myšlienky do *žiadosti* po pomste a tiež do toho, aby svojmu trýzniteľovi spôsobil rovnaké utrpenie, aké musel prežiť sám.

Tak sa stalo, že jednému človeku vnukol myšlienku, aby zabil sudcu. Svojou vlastnou rukou viedol ruku tohto človeka so smrtiacou istotou na sudcu: tento zasiahnutý do falošnosťou naplneného krutého srdca sa zrútil mŕtvy.

Jeho pozemské telo odumrelo, nesmrteľná duša však žila ďalej a prebudila sa v pekle, prikovaná k väzenskej stene, ako kedysi jej obeť.

Sudca aj voči iným páchal bezprávie a odsudzoval ich k mučenickej smrti, aby uspokojil svoju zlosť, alebo sa obohatil. Všetci títo ľudia sa zhromaždili a po jeho prebudení mu pripravili ozajstné pekle. Lenže vôľa tohto muža bola taká silná a neporaziteľná, že sa ho nijaký úder nedotkol, ani žiadna zbraň ho nezasiahla.

Tak stáli proti sebe nepriatelia na život a na smrť po celé tie roky a vysielali na seba nenávisť i opovrhnutie. Prichádzali aj iní duchovia a vymýšľali stále nové prostriedky, ako mučiť prikovaného muža, ale jeho silná vôľa ich vždy držala na uzde.

Vysoko vo svetlejšej úrovni trúchlila úbohá žena a dúfala, že príde čas, keď jej láska a vrúcna modlitba dosiahne dušu jej muža a obmäkčí ju natoľko, aby sa vzdal pomsty.

Jej modlitba ma priviedla do tohto väzenia. Jej duša ma prosila, aby som nešťastnému manželovi priniesol správu, že na neho stále myslí a prechováva nádej, že jej láska ho privedie nahor, aby sa opäť stretli a žili spolu v šťastnej blaženosti. Pod silným dojmom tohto videnia pristúpil som k temnému mužovi už unavenému *žiadosťou* po pomste. Jeho srdce prahlo stále viac po milovanej žene.

Dotkol som sa jeho pleca a povedal: „Milý priateľ, viem, prečo si tu a poznám aj smutnú históriu tvojho utrpenia. Tá, ktorú miluješ, ma poslala, aby som ti povedal, že čaká na teba hore v nádhernej krajine. Smúti, že nie ste spolu a okrem toho aj preto, že pomsta ti je prednejšia než jej láska. Prosila ma, aby som ťa upozornil, že ty sa sám viažeš na toto hrozné miesto.“

Duch sa pri mojom oslovení vzpriamil, uchopil ma za ruku a hľadel mi

dlho a vážne do očí, ako by z nich chcel vyčítať, či hovorím pravdu. Potom odstúpil a so vzdychom mi povedal: „Kto si a prečo si sem prišiel? Iste nie si z tých, ktorí patria na toto miesto a tvoje slová sú pre mňa nádejou. Ale môže mať nádej duša v pekle?”

„Môže. Nádej je totiž večná a Boh vo svojej milosti ju nikomu neodoprie. Bol som sem poslaný, aby som tebe aj iným, trpiacim pre minulosť, priniesol nádej. Ak chceš ísť so mnou, môžem ti ukázať, ako dosiahneš svetlejšiu úroveň.”

Váhal a v jeho srdci sa odohrával prudký zápas. Uvedomil si, že len svojou prítomnosťou drží nepriateľa uväzneného. Len čo odíde, bude tento voľný a bude sa môcť potulovať temnou zemou. Nebolo mu ľahko nechať ho takto odísť. Znova som mu pripomenul ženu a dieťa a tento muž, zdržiavaný na tomto mieste svojou žiadosťou po pomste sa naraz zrútil.

Pri pomyslení na svojich milých si skryl tvár do dlaní, ktoré kropil horúcimi slzami. Chytil som ho za ruku a vyviedol bez odporu z väzenia do mesta.

Tam úbohého muža už očakávali duchovní priatelia, ktorým som ho odovzdal, aby ho odprevadili do krajšej úrovne, kde by svoju ženu občas smel vidieť, kým sa očistí natoľko, aby s ňou mohol vytvoriť blažený zväzok v jej úrovni.

Cítil som, že moja práca v meste sa skončila. Nevrátil som sa tam, ale vydal som sa hľadať nové uplatnenie. Uprostred temnej roviny stála osamelá chatrč, kde som našiel muža, ležiaceho na oteпоч špinavej slamy. Nebol schopný sa ani pohnúť a zdalo sa, akoby mal smrť na jazyku.

Rozprával mi, ako zradil chorého kamaráta a vydal ho na smrť, keď ho predtým ešte obral o zlato, kvôli ktorému obaja nasadili životy. Teraz, keď aj sám zomrel, nachádzal sa v takom istom bezmocnom stave.

Spýtal som sa ho, či nechce vstať a prispieť na pomoc druhým, aby si odpykal vraždu priateľa. On bol tej mienky, že ochorel z tohto nezdravého obydľia, a že je slabý; neuznáva však, prečo by sa mal plahočiť pre iných. Radšej vraj vyhľadá peniaze, ktoré zahrabal a rozdá ich. Pritom sa mu zabľyslo v jeho chytráckych očiach, akoby chcel vyslídiť, či by som sa nechcel pokúsiť nájsť jeho peniaze.

Poradil som mu, aby radšej vyhľadal zavraždeného priateľa a uzavrel s ním mier. O tom nechcel ani počuť, ba nahnevane mi odvrkol, že ho nemrzí, že zabil priateľa, ale to, že musí byť tu.

Môj pokus, vysvetliť mu, ako by mohol svoj stav zlepšiť a spáchané bezprávie odčiniť, ostal bez úspechu. Utkvela v ňom jediná myšlienka - zase niekoho okradnúť a zavraždiť. Tak som ho nechal ležať. Ako som vychádzal, zdvihla jeho ruka kameň a hodila ním po mne.

„Čo sa stane s tým mužom?“ spýtal som sa v duchu.

Odpoved' znela: „Prišiel sem nedávno po násilnej smrti zo zeme. Jeho duch je slabý, ale čoskoro zosilnie. Potom sa spojí s inými lúpežníkmi a tá banda bude postrachom tohto miesta. Po mnohých rokoch, možno stáročiach sa v ňom prebudí pranie polepšiť sa a začne robiť pokroky. Lenže veľmi pomaly, pretože tak úboho vyvinutá duša potrebuje veľmi mnoho času na rozvitie svojich schopností.“

Na tejto ceste pustou a bezútešnou krajinou zmocnila sa ma náhle únava. Srdce mi tak oťaželo, že som sa posadil a začal premýšľať o svojich zážitkoch v tejto hroznej úrovni. Poznanie toľkého zla, toľkého utrpenia ma premhlo. Strašná temnota a ťažké mraky vnášali tieseň do mojej duše, ktorá mala rada slnko a svetlo. Bol som z toho nesvoj.

Ach, ako som len túžil dozvedieť sa niečo o tej, ktorú som zanechal na zemi! Ani slova som nepočul od svojich priateľov, ani známku života od mojej milovanej. Nevedel som ani to, ako dlho sa už nachádzam na tomto mieste, kde nad všetkým panuje večná mlčanlivá noc.

Vrúčne som sa pomodlil, aby sa mojej milej na zemi dobre viedlo, a aby sme mali radosť zo stretnutia, keď uplynie čas mojej tunajšej skúšobnej doby.

Naraz sa okolo mňa vytvorila jemná žiara, vychádzajúca akoby zo svietiacej hviezdy. Žiara sa stávala silnejšou a z nej sa vyvinul nádherný obraz, v prostriedku ktorého som uvidel svoju milovanú. Jej oči sa dívali do mojich, na ústach jej pohrával úsmev a pootvorené pery akoby chceli vysloviť moje meno. Potom si priložila prsty na pery a poslala mi tak pôvabne bozk. Hneď som vyskočil od radosti, že sa jej priblížim. Žiaľ, obraz zmizol a zase som ostal sám. Jej tvár ma však potešila. Dodala mi odvahu ísť ďalej a prinášať nádej iným.

Preto som sa vydal na ďalšiu cestu. Čochvíľa ma dobehla skupina odporných duchov. Boli oblečení do čiernych plášťov a na tvárach mali čierne masky ako strašidelní zbojníci na cestách. Obyvatelia tejto úrovne sú duchovne tak nízko, že nevidia nikoho z vyššej sféry, pokiaľ s nimi nepríde do priameho styku.

Zvedavo som ustúpil na okraj cesty a sledoval ich obďaleč. Za chvíľu sa sem blížila ďalšia skupina temných duchov, nesúcich vrecia s pokladmi. Tí prví ich ihneď napadli. Pretože nemali zbrane, bili sa zubami a pazúrmí ako divá zver. Nechty ich prstov boli skutočne pazúrmí dravého zvieraťa alebo šupa. Skočili si na krk a ruvali sa ako tigre alebo vlci. Hrýzli a škriabali jeden druhého, až z nich polovička ležala bezmocne na zemi a ostatní ušli s pokladom, ktorý nebol ničím iným, než kusmi kameňov. Po odchode všetkých, ktorí boli schopní sa hýbať, priblížil som sa k úbožiakom, ležiacim a nariekajúcim na zemi.

Nestáli vôbec o pomoc. Aj keď boli zranení, snažili sa ma premôcť a roztrhať. Podobali sa viacej divým zvieratám než ľuďom; telá mali zhrbené,

ruky dlhé ako u opíc, prsty tvrdé, s nechťami ako pazúry. Chodili zhrbení a občas liezli aj po štyroch. Tváre nebolo možné nazvať ľudskými. Tí, čo tu ležali, vrčali a cerili zuby ako vlci, podobajúc sa šelmám.

Spomenul som si na zvláštne zmienky o ľuďoch, ktorí sa premenili na zvieratá; títo duchovia boli pravdepodobne takými tvormi. Ich hrozné sršiace oči mali zákerný výraz, ktorý bol ľudský. Tiež pohyby rúk boli ľudské. Dohovárali sa surovou rečou, vydávajúc zo seba náreky a preklínania, čo zvieratá nerobia.

„Sú tu aj ich duše?“ spýtal som sa a zase som dostal odpoveď:

„Áno, ale sú také schátrané a potlačené, že sa sotva nájde po nich stopa. Títo muži boli španielskymi námornými pirátmi, zloďejmi a otrokármi; sú takí zdivočení, že skoro všetky stopy ľudskosti podľahli zverskosti. Majú v sebe inštinkty divých zvierat a bojujú ako ony.“

„Je tu i pre nich nádej? Môžem niektorým pomôcť?“, spýtal som sa. „Aj pre nich je ešte nádej, hoci pre väčšinu z nich to bude k úžitku až v priebehu vekov. Ale sú tu tiež niekoľkí, ktorým sa už dá pomôcť.“

Obrátil som sa. Pri mojich nohách ležal muž, ktorý sa ku mne priplazil s veľkou námahou, takže ho to úplne vyčerpalo. Nebudil už taký hrozný dojem a v jeho odpornej tvári bolo vidieť i stopy vl'údnejšieho výzoru. Naklonil som sa k nemu a on ticho zašepkal:

„Vodu! Vodu za každú cenu! Daj mi vodu, spaľuje ma živý oheň!“

Nemal som vodu a ani som nevedel, kde ju mám vziať. Dal som mu niekoľko kvapiek esencie, prinesenej z krajiny súmraku. Účinok bol zázračný. Pôsoobil na neho ako životný elixír. Narovnal sa a povedal:

„Ty musíš byť mágom! Nápoj ma občerstvil a uhasil oheň, ktorý horel vo mne celé roky. Mučil ma páľčivý smäd od doby, kedy som prišiel do pekla.“

Odtiahol som ho nabok a začal vykonávať magnetické ťahy nad jeho telom. Tým zmizli jeho bolesti a upokojil sa. Premýšľal som, čo by som mohol ešte pre neho urobiť, keď uchoпил moju ruku a vášnivo ju pobožkal.

„Priateľu, ako ti mám poďakovať, ako ťa mám volať, teba, ktorý si prišiel, aby si mi priniesol útechu po rokoch utrpenia?“

„Ak si mi taký vďačný, nechcel by si sám získať vďačnosť druhých tým, že im pomôžeš? Mám ti ukázať, ako to môžeš urobiť?“

„Áno, ó, áno! Veľmi rád, len ak ma vezmeš so sebou, dobrý priateľu!“

„Dobre teda, pomôžem ti, a ak môžeš, opustíme čo najskôr toto miesto a uvidíme, čo sa tu dá robiť.“ Tak sme ďalej kráčali spoločne.

Môj spoločník mi rozprával, že bol námorným pirátom a otrokárom. Ako kormidelník na lodi bol v jednom boji zabitý. Po prebudení sa on i ostatní námorníci nachádzali na tomto temnom mieste. Nevedel, ako dlho je už tu, ale

pripadalo mu to ako večnosť. On aj s tými druhými chodili stále v húfe a bojovali. Ak nenašli inú bandu, aby ju prepadli, bili sa medzi sebou. Boj bol jediným vzrušením, ktoré si na tomto mieste mohli nájsť. Nebol tu žiaden nápoj, ktorým by uhasili páľčivý smäd, ktorým všetci trpeli. To, čo pili, stupňovalo tisíckrát ich smäd a stekalo do hrdla ako živý oheň.

Povedal som mu: „Nemôžeš nikdy zomrieť. Čím si trpel, bolo prekliatie zlých činov, spáchaných pred príchodom do záhrobného sveta. Tvoje pokusy zabiť sa alebo dať sa zabiť nemajú nijaký význam. Takým spôsobom nemôžeš ujsť utrpeniu.“

„Sme ako svorka hladných vlkov“, povedal. „Keď tu nebol nikto, koho by sme napadli, bojovali sme medzi sebou až do vyčerpania. Potom sme ležali, nariekali a trpeli: nato sme sa vzchopili znova bojovať. Túžil som po úniku z tohto stavu a nakoniec som sa o to napretržite modlil. Cítil som, že by som vykonal čokoľvek, keby mi Boh odpustil a dal novú možnosť.“

Keď som ťa zbadal, myslel som si, že si anjel, ktorý mi bol poslaný, ale ty nemáš krídla. Obrazy však nedávajú správnu predstavu o tomto mieste, a teda klamú. Prečo by nemali byť nesprávne aj v inom ohľade?”

Na tomto mieste som sa musel dokonca zasmiať, tak sa mi srdce potešilo, že som mohol byť užitočný. Rozprával som mu, kto som, a čo ma sem priviedlo. Odpovedal mi, že je tu mnoho príležitostí, ak chcem niekomu pomôcť. Neďaleko sú vraj strašné bažiny, v ktorých sú zakliati mnohí nešťastní duchovia. Môže ma k nim doviest' a môže mi aj trochu pomôcť. Akiste mal obavu, aby ma nestratil z očí, aby som mu nezmlizol a nenechal ho osamote.

Tento muž sa prejavoval tak vďačne, že som sa cítil k nemu priťahovaný a dokonca som sa tiež tešil z jeho spoločnosti, lebo väčšina tunajších obyvateľov boli odporní tvorovia a ja som sa cítil osamelý a skrúšený v tejto smutnej krajine.

V tejto temnote a hustej hmle nebolo nič vidieť. Znenazdajky sme sa však našli pri močiaroch. Ich blízkosť signalizoval vlhký, nezdravý vzduch, ktorý nás ovanul.

Pred nami sa rozprestieralo veľké jazero čierneho a zapáchajúceho bahna, pokryté vrstvou čierneho oleja. V ňom sa prevažovali ohromné plazy s nafúknutými telami a vypuklými očami. Nadjazerom sa trepotali veľké netopiere s ľudskými tvármi, podobné vampírom. Z hnilobného povrchu stúpali stĺpy jedovatých výparov a vytvárali strašidelné útvary mrakov, ktoré sa stále menili v nové škaredé formy. Čoskoro sa tieto dymové mraky zhlukli do postáv s hroziacimi päťami. Kymácali sa a potriasajúc hlavami, hundrali si čosi akoby mali cit a reč. Vo chvíli sa rozplynuli ako hmla a hneď zase utvorili nové odstrašujúce útvary.

Po brehu tohto špinavého jazera liezli nesčíselní slizkí tvorovia odpudz-

júceho výzoru a ohromnej veľkosti. Ležali na chrbte, alebo sa vrhali do odpornej vody. Zdesil som sa nad tým a chcel som sa práve opýtať, či sa v tomto špinavom bahne môžu naozaj zdržiavať stratené duše.

Vtom okamihu prenikol z bažiny k môjmu sluchu bolestný nárek a vo lanie o pomoc, plné smútku a beznádeje. Môj zrak privykol teraz temnote a rozoznával tu a tam namáhajúce sa postavy, trčiace až po plecia v bahne.

Volal som na nich, že stojím na brehu, aby som zistil, či sa môžu ku mne priblížiť. Nevenovali mi však nijakú pozornosť a môj spoločník bol tej mienky, že sú slepí a hluchí, vidia len svoje bezprostredné okolie. On sám sa určitý čas nachádzal v bahnistom jazere, ale potom sa z neho dostal.

Pochopil som, že väčšina z nich sa nedokáže dostať z jazera bez vonkajšej pomoci: mnohí sa nachádzali v jazere už dlhé roky. Znovu sme počuli srdcervúce volanie. Jedno sa ozvalo tak blízko, že som už chcel skočiť do bahna a pokúsiť sa nešťastného ducha z neho vytiahnuť. Jazero bolo však také odporne, že som sa zdesene striasol pred touto myšlienkou. Ale opätovný zúfalý výkrik ma prinútil k tomu, aby som sa toho odvážil. Vošiel som teda do bahna a zo všetkých síl som sa snažil potlačiť svoj odpor k nemu. Priblížil som sa k mužovi a vtedy tie obrovské hmlisté útvary nad jeho hlavou zmizli. Stál po krk v bahne a zdalo sa, že stále klesá ešte hlbšie. Pripadalo mi nemožné, aby som ho dokázal vytiahnuť sám, a preto som volal na pomoc svojho nového priateľa. Nebolo ho však nikde vidieť.

Mal som dojem, že ma len vlákal do pasce a ušiel. Namáhal som sa dostať von, ale nešťastný duch prosil tak úpenlivo, aby som ho neopúšťal, že som urobil druhý pokus s vypätím všetkých svojich síl. Podarilo sa mi vyslobodiť jeho nohy z objatia rastlín a ťahať ho niekoľko metrov. Chvíľu som ho niesol a chvíľu ťahal, pokiaľ sme nedosiahli breh, kde nešťastník klesol v bezvedomí. Aj ja som bol vyčerpaný a chcel som si vydýchnuť.

Medzitým som sa obzeral po svojom priateľovi, bývalom pirátovi, a zbadal som ho neďaleko v jazere, kde sa zrejme s niekým trápil.

Vynakladal až prehnané úsilie a robil pri tom taký krik, že tú úbohú bojzlivú dušu musel nastrašiť. Prosila ho, aby nebol taký energický a doprial jej čas, aby stačila za ním ísť. Šiel som im oproti, pomohol im na breh a položil zachráneného vedľa prvého.

Pirátsky duch sa veľmi tešil zo svojho úspechu a bol naň pyšný. Bol ochotný pokračovať v záchranných prácach, a preto som ho poslal pre ďalšieho volajúceho, zatiaľ čo ja som chcel ošetriť oboch zachránených. Opäť sa však ozval bolestný nárek, ale spočiatku som nikoho nevidel. Potom nad bažinou zasvietilo malinké svetielko ako bludička a vtedy som videl, že sa tam niekto hýbe a volá o pomoc. Tak som znova a priznám sa, že nerád vkročil do bažiny.

Pri priblížení sa k mužovi som zistil, že vedľa neho je žena, dodávajúca mu odvahu. S veľkou mámahou som ich oboch vytiahol na breh, kde medzitým prišiel i pirátsky duch so svojím zachráneným.

Vtedy sme na brehu bahnitého j ezera museli poskytovať asi zvláštny obraz! Neskôr som sa dozvedel, že jazero je duchovným výtvorom zlých myšlienok a nečistých prianí, ktorým holdovali ľudia v pozemskom živote. Duchovia v ňom sa nachádzajúci, sa v pozemskom živote vyžívali v nízkych žiadostivostiach a pokračovali vo vychutnávaní týchto nerestí i po smrti pomocou mediality pozemských mužov a žien; takže nakoniec i zemská úroveň bola pre nich príliš dobrá. Pôsobením príťažlivej sily rovnorodosti klesli potom do tohto hnilobného kalu, až hnus pred sebou samými ich z toho vyliečil.

Duch, ktorého som zachránil, bol kedysi jedným z najslávnejších mužov na dvore Karia II. Po smrti sa potuloval dlho v pozemskej úrovni. Klesal však stále hlbšie, až sa dostal k tomuto jazeru, kde mu temné riasy jeho pýchy spútali nohy tak, že sa nemohol oslobodiť.

Druhý duch bol slávny dramatik za vlády Juraja I. a ten muž so ženou predtým, než došli na toto miesto patrili k dvoru Ludovíta IV. Pirátom zachránení mali približne rovnaký osud.

Zo začiatku som nevedel, ako by som sa mohol zbaviť špiny z tohoto strašného jazera. V tom akoby zázrakom vytryskol blízko nás jasný prúd čistej vody, v ktorom sme si rýchlo zmyli všetky stopy nečistoty.

Potom som všetkých zachránených poučil, ako teraz môžu za poskytnutú pomoc prispieť v tejto zemi k záchrane iných, a vydal som sa znovu na cestu. Bývalý pirát sa nechcel odo mňa odlúčiť, a tak sme vykročili spolu ďalej.

Keby som sa chcel zmeniť o všetkom, čo nás postretalo na našej ceste, dali by sa o tom napísať celé zväzky. Preto prejdem cez dobu mnohých týždňov podľa pozemských pojmov len v krátkosti a opíšem náš príchod k veľkému hrebeňu hôr, ktorých mrazivé končiare sa dvíhali k nočnému nebu. S výsledkami námahy, ktorú sme vynaložili na pomoc tunajším obyvateľom, boli sme obaja trochu sklamaní. Tu a tam sme našli niekoho, kto bol ochotný nás vypočuť a nechať si pomôcť. Ale väčšinou sa naše pokusy stretli s posmechom. Niektorí nás dokonca napadli a dalo dosť práce, aby sme sa ubránili.

Posledný pokus sme spravili pri dverách biednej chatrče, kde sa muž a žena urputne medzi sebou hádali. Obaja vyzerali veľmi odporne. Muž bil ženu tak hrozne, že som vstúpil medzi nich, aby som mu v tom zabránil. Na to sa obaja obrátili proti mne. Ženský duch sa snažil vyškriabať mi oči a bol som rád, že mi pirátsky duch prišiel na pomoc. Pri tomto spojenom útoku mi totiž vzkypela žiž, čím som sa na okamih dostal na ich úroveň a musel sa obísť bez ochrany, ktorá by mi bola inak vzhľadom na môj vyšší vývoj poskytnutá.

Títo dvaja sa previnili krutou a surovou vraždou starého muža, jej manžela, pre peniaze. Boli za tento zločin obesení. Obojstranná vina utvorila medzi nimi také silné puto, že boli spoločne stiahnutí a aj napriek vzájomnej nenávisti nedokázali sa od seba odtrhnúť. Každý z nich hľadal príčinu núteného pobytu na tomto mieste v tom druhom. Horlivosť, s ktorou sa pred súdom navzájom obviňovali, prispela k tomu, že ich oboch obesili. Teraz to vyzeralo tak, že žijú len preto, aby sa navzájom urážali. Nepoznám hroznejší trest, než byť spútaný s nenávidenou osobou. Pri ich súčasnom duševnom stave sa im nedalo pomôcť.

Chvíľu po opustení tohto páru sme došli k úpätiu veľkých temných hôr. V pološere zvláštne fosforeskujúcej žiary sme začali skúmať, ako sa dostať na samotný vrch. Neboli tu nikde chodníky a kopce boli príkre. Vystupovali sme teda, ako sa len dalo. Tu som si uvedomil, že čiastočným prispôbením sa tunajším životným podmienkam stratil som schopnosť vzniesť sa silou vôle a lietať. To bolo výhodou tých, ktorí už dosiahli krajinu svitania. Po výstupe na najnižší kopec sme kráčali po hrebene, osvetlenom spomenutou fosforeskujúcou žiarou. Po stranách sa nachádzali hlboké trhliny, temné priepasti a čierne jamy.

Zdola k nám doliehali bolestné výkriky, plač a tiež prosby o pomoc. Mráz mi prešiel po chrbte pri pomyslení, že duchovia môžu žiť v takých hĺbinách a bolelo ma, že im nemôžem pomôcť.

Môj spoločník, ktorý mi bol pri záchranných pokusoch nápomocný, navrhol uplietť povraz z trávy a buriny, rastúcich v puklinách inak holých skál. Na ňom som ho mal spustiť nadol, pretože je zbehlý v šplhaní. Možno takto by sa dali aspoň niektorí duchovia vytiahnuť nahor.

Pustili sme sa ihneď do práce a uplietli povraz, ktorý mohol udržať môjho priateľa. Váha je v duchovnom ako aj v hmotnom svete porovnávajúcim pojmom a hutnosť nízkych úrovní dáva predmetom väčšiu pevnosť a váhu, než majú vo svetlejších duchovných sférach.

Vaše pozemské zmysly by nevideli postavu môjho priateľa, ale už pri celkom nepatrnom duchovnom vývoji by ste to dokázali.

Duch najbližšej vyššej úrovne by vám však zostal neviditeľný. Nedopúšťam sa teda omylu, ak hovorím o váhe svojho priateľa. Predstavoval rovnaké zaťaženie pre povraz z duchovnej trávy a buriny, akým by pôsobil pozemský človek na lano z hmotného materiálu.

Uviazal som jeden koniec lana okolo skaly a duch sa po ňom spúšťal nadol s istotou námorníka. Dolu okrútil lano okolo tela nariekajúceho nešťastníka, ležiaceho na zemi. Ja som potom vytiahol lano s telom ducha a podobne opäť i svojho priateľa.

Ošetrili sme zachráneného podľa našich možností a išli ďalej pomáhať rovnako i ďalším. Po vytiahnutí všetkých nájdených sa stalo niečo zvláštne.

Fosforeskujúce svetlo zhaslo a my sme ostali v úplnej tme. Zhora zaznel tajomný hlas, ktorý povedal:

„Chod'te teraz ďalej, tu ste svoju prácu skončili. Tí, ktorých ste zachránili, zaplietli sa do vlastných osídíel a spadli do jamy, ktorú kopali iným. Zostali v nej, pokiaľ ľútosť a túžba po odpykaní privolali záchrancov, aby ich oslobodili z väzenia, ktoré si sami vystavali. V týchto horách je mnoho zajatých duchov, ktorým sa nesmie pomôcť, lebo keby boli voľní, stali by sa nebezpečím pre ostatných.

Zlo, ktoré by okolo seba rozsievali, vyžadovalo by si ďalšie väzenia. Tie sú ich vlastnými výtvormi. Tieto veľké hory bied sú zase produktom ich ľudského života na zemi; a tieto priepasti sú duchovnými obrazmi pozemských zúfalstiev, ku ktorým dohnali v pozemskom živote svoje obete.

Ich väzenia sa otvoria, až ich srdce zmäkne a budú túžiť po slobode, aby konali dobro namiesto zla. Potom sa prebudia z tohto smrteľného prežívania, do ktorého sa dostali vlastnými hroznými krutosťami."

Hlas zmĺkol a my sami sme hľadali v tme cestu nadol po úbočí hory, až sme prišli na rovinu. Strašné tajomné údolia večnej noci, týčiace sa hory sebeckta a násilia tak schladili moje srdce, že som bol naozaj rád, že už tu nemám žiadnu ďalšiu povinnosť.

Na svojej ceste sme prišli k obrovskému lesu, ktorého obludné stromy sa podobali príšerám. Konáre bez lístia sa naťahovali ako živé ramená, aby nešťastného pútnika uchopili a zadržali. Skrútené hadovité korene na zemi mu hrozili pádom. Kmene boli čierne a holé, akoby ohorené ničivým dychom ohňa. Z kôry vytekala hustá slizovitá tekutina a ako lepidlo zadržala každú ruku, ktorá s ňou prišla do styku. Chumáče zvláštneho machu na konároch hrozili každému, kto chcel týmto strašným lesom preniknúť, že ho zahalia a zvedú z cesty.

Z lesa bolo počuť tlmené výkriky o pomoc vyčerpaných alebo polozadusených ľudských duchov. V objatí týchto čudných stromov sme sem-tam videli uväznené duše, namáhajúce sa uvoľniť, avšak márne.

Zhrozený týmto strašným výjavom položil som si otázku, ako máme týmto duchom pomôcť. Niektorí boli nohami zapletení do koreňov, ktoré ich držali ako vo zveráku, iní mali ruku prilepenú na kmeni stromu. Ďalší zase boli zachytení do chumáčov machu a konármi prichytení za hlavu a plecيا. Divé zvieratá sa o nich otierali a šupy nad nimi bili krídlami, no dotknúť sa ich nemohli.

„Kto sú títo muži a ženy?" spýtal som sa.

„To sú tí, ktorí mali potešenie z utrpenia druhých. Hádzali svojich blízkych dravej zveri, ktorá ich roztrhala na kusy a pásli sa na bolesti svojich obetí. Sú to ľudia, ktorí zo škodoradostnej krutosti mučili a zabíjali slabších a bezmocných.

Doba vyslobodenia príde pre týchto duchov len vtedy, keď pochopia učenie o zľutovaní sa nad blížnym a budú si priat' ochrániť druhých pred utrpením i za cenu vlastného života. Potom budú uvoľnení z pút a budú smieť odísť, aby činili pokánie prácou. Do tej doby im nemôže nikto pomôcť. Oslobodia sa iba vlastným šľachetným prianím a snahou.

Ak prelistuješ dejiny vašej zeme a zamyslíš sa, ako ľudia v každej dobe a vo všetkých krajinách tyranizovali, utláčali a mučili, nebudeš sa diviť, že tento veľký les je tak husto obývaný. Bolo rozhodnuté, aby si toto strašné miesto videl k svojmu poučeniu.

Žiadna z týchto bytostí, ktoré vidíš a ľutuješ, nepolepšila sa ešte natoľko, aby si im mohol pomôcť. Budeš poslaný do iného kraja, kde sa ti naskytne príležitosť konať dobro."

Opustili sme „les bezútešnosti" a o chvíľu, k mojej veľkej radosti, videl som prichádzať priateľa Hasseina. Pamätajúc však varovanie Ahrinzimana, dal som dohovorené znamenie a ako odpoveď som dostal podobné. Prišiel so správami od môjho otca a mojej milovanej, ktorí mi poslali srdečné slová lásky a povzbudení.

Hassein mi oznámil, že teraz pôjdem medzi duchov, ktorých zlé sklony sú ešte umocnené zákernou a vypočítavou chytrosťou, ako aj dôvtipom pri vymýšľaní zlých skutkov.

„Sú to tí, ktorí boli kedysi vodcami ľudstva a duchovnými kniežatami, ale svoje dary zneužili a priniesli ľudstvu prekliatie namiesto požehnaní. V každom ohľade musíš byť pred ich návrhmi a zradami veľmi opatrný; budú ťa chcieť zväzdať. Medzi nimi je niekoľko duchov, ktorým si poslaný na pomoc.

Tvoj cit ťa podľa okolností dovedie k tým, ktorým bude tvoja pomoc užitočná. Pamätaj stále na to, že ku každému, kto ti nebude môcť dať dohovorené znamenie, musíš pristupovať s krajinou nedôverou. Vstúpiš teraz do nepriateľskej oblasti. Spoznáš, že jej obyvatelia vedia o tvojej úlohe a preto ti budú kadečo predstierať. Chráň sa pred falošnými sľubmi! Čím budú vľúdnejší, tým menej im dôveruj!"

Sľúbil som Hasseinovi, že jeho výstrahu si zoberiem k srdcu. Napokon ešte dodal, že sa musím rozlúčiť aj so svojim verným priateľom pirátom, lebo na tomto novom mieste by bola ohrozená jeho bezpečnosť. Sľúbil, že ho zverí do ochrany ducha, aby mohol čoskoro opustiť túto temnú úroveň. Odovzdal som Hasseinovi povzbudivé správy pre moju milovanú a môjho otca a rozišli sme sa. Spokojne som sa potom vydal označeným smerom na cestu.

O chvíľu som *zazrel* Treufreunda, čakajúceho neďaleko na mňa. Mal som veľkú radosť, že ho opäť vidím a môžem sa zveriť jeho vedeniu. Pozdravili sme sa veľmi srdečne. Ako sám povedal, mal ma odprevadiť na časti mojej cesty a počas toho mi porozprával niektoré zo svojich zaujímavých zážitkov.

Na to ma vyviedol na vysokú vežu, z vrcholu ktorej bolo vidieť celé mesto, ktoré sme mali navštíviť. Povedal, že táto prehliadka je pre mňa nielen zaujímavá, ale aj užitočná. Hoci nás stále obklopovala nočná tma a vzduch bol ťažký a čierny ako dym, tu i tam prebleskovali fosforeskujúce plamienky, opísané mnou už predtým, živé zúrivými vášňami obyvateľov mesta.

Samotné mesto, charakterizované zmesou nádhery i schátalosti zároveň, rozprestieralo sa na temnej zemi. Všade naokolo bola samá pustatina a nad týmto „mestom trápenia a zločinov“ viseli obrovské masy krvavo sfarbených výparov. Mocné hrady, pyšné paláce a veľké budovy niesli pečať rozkladu a skazy. Všetky tieto stavby boli poznačené temnými, hanebnými škvrnami hriešneho života, ktorý v nich prebiehal.

Boli to rozpadávajúce sa budovy, držané pohromade len magnetizmom obyvateľov. Budú stáť tak dlho, pokiaľ ich na tomto mieste udrží spojenie, nadviazané pozemským životom ich obyvateľov. Rozpadnú sa však na prach, len čo ľútosť týchto duší spojenie preruší a duše budú slobodné.

Opätovnú výstavbu začne potom nová hriešna duša, ktorá im svojim požívateľným životom určí vzhlad i formu. Tu stojí palác, hneď vedľa neho chatrč. Presne tak, ako na zemi žijú dobrí a zlí obyvatelia vedľa seba, tak aj tu vznikajú rozdielne obydlia jedno vedľa druhého.

Uvažovali ste niekedy o tom, vy, ktorí teraz prebývate na zemi, že druhovia vášho pozemského života budú s vami spojení i v duchovnom svete? Že spojenia, naviazané na zemi, vás aj v duchovnom svete magneticky osudovo spútavajú, a že také zväzky môžete rozviazať a uvoľniť len s námahou a bolesťou?

Tak som pred sebou videl palác pyšného šľachtica, vybudovaný a znetvorený jeho zločinmi, ako je spojený s nízkymi chatrčami jeho bývalých otrokov, príživníkov a kupliarov.

Tieto obydlia vznikli rovnakým spôsobom; chcením svojich obyvateľov. Medzi chatrčami a palácom bolo v záhrobí rovnaké magnetické spojenie, ako

na zemi medzi šľachticom a tými, ktorí boli nástrojmi jeho nízkych vášní. On sa teraz už nemôže oslobodiť od ich vtieravosti a oni sa zasa nemôžu zbaviť jeho tyranie tak dlho, dokiaľ sa v jednej alebo druhej duši neprebudí čisté chcenie a nepozdvihne ju nad terajšiu úroveň. Tým sa stalo, že svoj pozemský život prežívali vždy znovu ako hrozný sen, vyvolaný spomienkou, ktorá im ako pohyblivá panoráma stavala pred oči ich správanie sa v pozemskom živote. Ani pri naj hriechnejších výstrednostiach nedokážu prehlušiť hľadajúce svedomie, pokiaľ v ich duši nezhasne posledná iskierka bezbožnosti a hriechu.

Cierňava nad týmto temným mestom, vytvorená vyžarovaním zlých vlastností pozemšťanov, bola miestami zjasnená zvláštnou matnou žiarou, podobajúcou sa oceľovo sivému mračnu. Bol som poučený, že táto matná žiara vychádza z mocnej duchovnej sily obyvateľov, ktorých duše boli zvrhlé, ale nie nezrelé, a ktorých vysoká inteligencia (rozum) smerovala k nízkym cieľom. To nakoniec zatienilo u obyvateľov pravé svetlo duše a zostal im len tento zvláštny odlesk intelektuálnych schopností. V iných častiach mesta bola atmosféra naplnená ohňom. Plamene akoby viseli vo vzduchu a poletovali z miesta na miesto ako strašidelné ohne a všetko menili na popol. Poletujúce plamenné útvary prenášal prúd vzduchu sem i tam a pritom som videl temné postavy chodiť po skupinách ulicami hore-dolu. Plameňom nevenovali vôbec pozornosť; pravdepodobne si neuvedomovali, že ich sami vytvárajú svojimi silnými vášňami.

Pri pohľade na toto mesto „stratených duší“ zmocnil sa ma zvláštny pocit. V jeho rozpadnutých múroch a budovách našiel som podobnosť s mestom drahým môjmu srdcu, lebo som bol tiež jedným z jeho synov.

Prekvapene som zvolal, čo je to predo mnou za videnie? Týka sa to minulosti, prítomnosti alebo budúcnosti môjho milovaného mesta?

Môj sprievodca povedal: „Znamená všetko dohromady. Čo vidíš pred sebou, sú budovy a duchovia jeho minulosti, pokiaľ boli zlí. Medzi tým vidíš rozostavané domy, ktoré budujú pre seba terajší obyvatelia. Aké sú teraz obydlia minulosti, také budú aj tieto nedokončené budovy v budúcnosti, ak každý, kto teraz stavia, dokončí svoje dielo životného hriechu a útlaku.

Dobre ich pozoruj a vtlač si to hlboko do pamäti. Potom sa vráť ako varujúci posol na zem a oznám svojim krajanom, aký osud tu mnohých z nich čaká. Ak tvoja výstraha nájde ohlas čo len v jedinej duši, a tak sa zastaví čo len jedna z týchto nedokončených stavieb, vykonáš dobré dielo a tvoja návšteva tu nebude márna.

Lenže to nie je jediný účel tunajšieho pobytu. Sú tu duše, ktoré môžeme vyslobodiť z temnej úrovne, a ktoré sa potom vrátia na zem, aby ľuďom podali správu o hroznej odplate, ktorú sami prežili, a pred ktorou by chceli druhých ochrániť.

Predstav si, koľko vekov prešlo od stvorenia sveta, a aké zušľachtenie dosiahol ľudský život i myslenie od tej doby! Nestalo sa to aj preto, že na tomto vývoji majú podiel aj tí, ktorí sa vrátili na zem, aby druhých varovali pred priepasťou pýchy a hriechu?

Neznamená poznanie, že Boh posielal svoje deti ako slúžiacich duchov, aby pomáhali bližným v boji a posilňovali ich k vyšším ideálom, než viera, že niekto je navždy zavrhnutý k beznádejným mukám večného trestu?

Aj my sme boli hriešnikmi a predsa sme našli milosť u nášho Boha ešte v poslednej hodine. Nemala by tu byť nádej i pre tieto duše? Ak klesli hlbšie ako my, či potom my, s našim krátkym rozumom, smieme im stanoviť hranice, na ktoré môžu vystúpiť?

Nie! Nie je mysliteľné, že by také hrôzy, ako sme videli v týchto oblastiach pekla, mohli trvať večne. Boh je dobrý a jeho milosť presahuje všetko ľudské chápanie."

Zostúpili sme z veže a vošli do mesta. Vo veľkej štvrti, ktorej pozemský náprotivok mi bol dobre známy, našli sme zhromaždenie temných duchov, načúvajúcich akémusi oznamu. Zrejme sa týkal predmetu, ktorý vzbudil u nich zlosť a výsmech, lebo zo všetkých strán sa ozývali hlasité výkriky.

Ako som pristúpil bližšie, pochopil som, že ide o prehlásenie, nedávno čítané v pozemskom meste, týkajúce sa oslobodenia národa. V tomto hrade tyranie to vzbudilo pranie, zmariť toto úsilie. Všetci duchovia okolo mňa si zaumienili, že budú robiť všetky možné prekážky, aby sa neuskutočnil tento úmysel.

Čím viac budú ľudia na zemi utláčaní, čím viac budú bojovať proti násiliu, tým schopnejšie budú tunajšie bytosti miešať sa do ich záležitostí a podnecovať rozbroje a zápasy. Čím voľnejší, osvietenejší a ušľachtilejší sú ľudia na zemi, tým menšie vyhliadky byť svojimi vášňami pritiahnutí k zemi majú temní duchovia a taktiež budú mať menšiu možnosť využívať ľudí pre svoje zlé úmysly.

Tieto temné bytosti sa radujú z vojen, biedy a krviprelievania; preto sa radi vracajú k zemi na rozniecovanie nízkych vášní ľudí.

V dobách veľkého národného útlaku a povstání sa ľudské vášne horúčkovo vystupňujú, a preto sú obyvatelia hlbín priťahovaní silou týchto rovnorodých žiadostivostí na povrch zeme. Podnecujú tu revolúcie, ktoré spočiatku majú čisté a šľachetné motívy, no potom vplyvom temných bytostí z najnižších sfér a vlastných vášní zvrhnú sa na divé bitky a ruvačky.

Po týchto výtrznostiach sa dostavia reakcie, pri ktorých temní duchovia, démoni a tiež tí, ktorých ovládajú, sú zapudení za prispenia vyšších moci. Lenže cestu, kadiaľ sa prehnali títo duchovia, poznamenáva široká stopa ničenia a utrpenia. Tak dozrieva pre najnižšie peklo bohatá žatva, lebo so zlými duchmi

sú potom stiahnuté nadol i našťastné duše tých, ktorí ich pokušeniu podľahli.

Pri pozorovaní tohto davu upozornil ma Treufreund na skupinu duchov, ktorí na nás ukazovali a zrejme mali v úmysle oslovit' nás.

„Ja na chvíľku odídem a nechám ťa s nimi hovoriť“, povedal. „To bude múdrejšie, lebo ja som tu bol už predtým a mohli by ma poznať. Tiež chcem, aby si si sám urobil o nich úsudok. Budem neďaleko a prídem, len čo uvidím, že ti môžem byť užitočný. Teraz ma niečo nabáda, aby som ťa na krátky čas opustil.“

Hneď ustúpil stranou, lebo sa ku mne blížili temní duchovia s tým najvládnejším výrazom. Preto som sa i ja zatváril zdvorilo, hoci som v duši cítil prudký odpor voči ich spoločnosti. Vyzerali totiž strašne a desivo vo svojej bezbožnosti.

Jeden z nich sa dotkol môjho pleca. Obrátil som sa k nemu s neistým pocitom, akoby som ho už predtým niekde videl. On sa v tom divo zarehotal a zvolal:

„Zdravím ťa, priateľu. Zrejme sa na mňa nepamätáš tak dobre ako ja na teba. Bolo to ešte na zemi, keď sme sa stretli. Chceli sme ti vtedy pomôcť, ale ty si našu pomoc odmietol a ešte si nám vyviedol „pekný“ kúsok. Napriek tomu sme ti odpustili, lebo sme trpezliví ako baránkovia.“

Na to pristúpil ku mne tiež druhý a povedal s diabolským úsmevom: „Tak, tak priateľu. Ty si sa zrejme dostal tiež medzi nás, do tejto peknej zeme. Čo si urobil, že si si vyslúžil toto vyznamenanie?“

Tu niet nikoho, kto by nemal na svedomí aspoň jednu vraždu; lenže mnohí z nás sa môžu pochváliť celým radom vražedných činov. Naši najväznejši občania ich majú celé stovky. Ha, ha, ha.!”

Vyrazil zo seba taký desivý rehot, že som sa dal na útek. Medzi týmito bytosťami som spoznal tých hrozných duchov, ktorí ma svojho času obklúčili a ukazovali, ako môžem uskutočniť svoju pomstu, aj keď som už nemal pozemské telo.

Zľakol som sa ich, lebo mi bránili v odchode. Mysleli, že som tu natrvalo a chceli ma zadržať, aby si zahnali dlhú chvíľu a pomstili sa mi za svoju vtedajšiu porážku.

Vyčítal som tento úmysel v ich dušiach, aj keď saku mne správali slušne. Len na okamih som bol v rozpakoch čo urobiť. Potom som sa rozhodol, že pôjdem s nimi a uvidím, čo zamýšľajú, ale prvú príležitosť využijem k tomu, aby som sa ich zbavil. Preto som mlčky strpel, keď ma vzali za rameno. Tak sme kráčali k veľkému osamelému domu, údajne k ich priateľom.

V tom prišiel Treufreund tesne ku mne a dal mi nasledovnú výstrahu:

„Choď s nimi, ale daj si pozor a nezúčastňuj sa na ich zábavách ani sa nedaj strhnúť na ich úroveň.“

Po príchode k domu sme vystupovali širokým schodišťom zo sivého

kameňa. Všetko tu bolo poškrvnené hanbou a zločinom. Jednotlivé schody boli polámané a neúplné. Tu a tam boli také diery, že nimi mohol prepadnúť človek do hlbiny. Práve pri prechode cez tieto diery som pocítil, ako ma jeden z mojich sprievodcov postrčil. Keby som na to nebol pripravený, bol by som spadol nadol. Preto som jednoducho uhol stranou a môj ochotný druh by tam bol skoro spadol sám. Všetci ostatní sa z neho smiali, ale on na mňa vrhol temný pohľad. Spoznal som v ňom muža, ktorého ruka sa scvrkla v ohnivom ochrannom kruhu, obklopujúcom moju milovanú, keď ma jej láska zachránila pred pokušením týchto temných nepriateľov. Tento duch si scvrknutú ruku držal schovanú pod plášťom. Napriek tomu som ju mohol vidieť. Teraz som vedel, že si musím dať pozor.

Zo schodišťa sme vošli do nádhernej miestnosti, osvetlenej ohnivou žiarou a ovešanej temnými záclonami. Tieto boli však úplne roztrhané a postriekané škvrnami čerstvej krvi, ako by sa tu práve boli odohrali viaceré vraždy. V miestnosti boli rozostavané duchovné obrazy starého nábytku, celkom špinavé a zničené. V miestnosti bolo plno duchov. Ale akí to boli muži a ženy! Boli zbavení všetkého, čo im predtým dávalo nárok na ľudstvo. Vyzerali hnusnejšie než najvykričanejšie exempláre z pozemských brlohov.

Len v pekle môžu ženy klesnúť k takej odstrašujúcej spustlosti. Muži boli možno ešte horší a ani nemám slov na to, aby som ich popísal. Jedli, pili, kričali, tancovali, hrali karty, hádali sa a len najnižšie scény pozemských zábav nám môžu dať o tom slabú predstavu.

U jedného z nich som spozoroval slabé zrkadlenie jeho pozemského života a vedel som, že všetci bez výnimky viedli nerestný život a previnili sa vraždami. Po mojej ľavici sedela žena, ktorá v šestnástom storočí bola kňažnou a v priebehu života otrávilila zo žiarlivosti a nenávisťi najmenej šesť osôb. Muž vedľa nej dal popraviť v rovnakom období mnoho ľudí, ktorí sa mu znepáčili.

Druhá žena zabila nemanželské dieťa, ktoré jej prekážalo pri získavaní bohatstva. Nebola ešte dlho na tomto mieste a cítila ľútosť ako aj výčitky svedomia. Preto som sa rozhodol, že sa podľa možnosti k nej priblížim. Môj vstup pozdravili hlasným smiechom a divým potleskom. Poltucta rúk sa natiahlo, aby ma pritiahli k stolu a nahlas volali: „Napime sa na zatratenie nášho nového brata! Pokrstíme ho týmto chladným jemným vínom.“

Prv než som spoznal ich úmysel, vyhodili za ohromného rehotu poháre do vzduchu a jeden z nich sa pokúsil vyliat' na mňa plný pohár ohnivého nápoja. Bol som však pohotový a uhol som stranou, a tak skoro všetok nápoj vytekol na zem. Len niekoľko kvapiek padlo na môj odev, ktorý bol tým ihneď prepálený, ako by to bol vytriol. Víno sa premenilo na modrastý plameň, ktorý zmizol s treskotom, podobným výbuchu pušného prachu.

Potom mi predložili tanier s jedlom, podobajúcim sa pozemským pochúťkam. Pri bližšom pohľade som zistil, že je v ňom plno červov a odporných lariev.

Len čo som sa s hnusom odvrátil, objala ma okolo krku akási čarodejnica, ktorej slziace oči a zlomyseľný pohľad ma priamo vydesili. Bola staršia a škaredšia než najodpornejšia podoba j ej pozemského druhu.

Ach pomínelosť pozemská! Kedysi bola táto žena veľkou kráskou a teraz sa ma pokúšala úsmevom získať pre hru v karty.

„Vklad, o ktorý hráme“, povedala, „znamená stratu slobody pre toho, kto prehrá. Krátíme si takto naše chvíle, aby sme si pripomínali zábavy našej minulosti. Tu sa nedajú získať peniaze. Tiež by nám neboli nič platné, lebo sa nám pod rukami zmenia v špinu.

Preto sme zaviedli nasledujúci spôsob: Kto prehrá, ten musí robiť otroka výhercovi tak dlho, kým opäť nevyhrá. Môžeš sa sám presvedčiť, aká rozkošná je to zábava, ak sa chceš pripojiť k našej spoločnosti.“

„Títo ostatní tu“, dodala s nádychom nehanebnej namyslenosti a opovrhnutia, „sú iba zberba a čvarga ulice a robíš dobre, keď sa vyhýbaš ich zábavám. Ja som však kráľovská žena, kňažná a moji priatelia sú všetci zo šľachtického rodu. Radi ťa prijmeme medzi nás, lebo ty tiež patríš k lepšej spoločnosti.“

S výrazom kráľovnej mi ukázala na miesto vedľa seba. Keby bola bývala iba o trošku menej škaredá, bol by som býval v pokušení jej vyhovieť, aj keď len zo zvedavosti, spoznať jej hru. Môj odpor bol však príliš veľký, a tak som povedal pravdu, že karty ma nikdy nevábili. Mojou snahou bolo priblížiť sa k žene, s ktorou som chcel hovoriť a príležitosť sa mi k tomu naskytla.

Tichým hlasom som sa jej opýtal, či chce opustiť toto miesto, aj keď to bude dlhá a smutná cesta, plná utrpenia. Pri týchto mojich slovách sa jej tvár rozžiarila! Túžobne zvolala:

„Ako to myslíš?“

„Uisťujem ťa, že to s tebou myslím dobre. Ak ma chceš nasledovať, nájdem pre teba cestu, aby si mohla opustiť toto hrozné miesto.“

Na znak súhlasu mi podala ruku, ale neodvážila sa povedať ani slovo, lebo druhí duchovia sa na nás tlačili čím ďalej tým drzejšie, aj keď ešte naoko budili dojem slušnosti.

Kňažná aj ej spoločnosť sa vášnivo oddali hre v karty, ale ihneď sa dostali do sporu a navzájom sa obviňovali z podvodu; väčšinou to skončilo zápasom, čím si spestrili jednotvárnosť tunajšieho života.

Sporoval som tiež, že aj ostatní duchovia vytvárali skupinky, zrejme s úmyslom zabrániť nám v odchode. Môj nepriateľ so sevrknutou rukou si niečo

šuškal s veľmi nízkymi duchmi, ktorí boli v predchádzajúcom živote asi jeho otrokmi.

Pol tucta mužov a žien dobiedzalo do mňa, aby som išiel s nimi do tanca. Ich tanec sa spájal s takými ohavnosťami, aké sa opisujú pri sviatkoch bosoriek zo zašlých čias, keď predvádzali svoje čary. Ja sa vzdávam ich podrobného opisovania.

Pri pohľade na tieto scény mi napadlo, či predsa nie je niečo pravdy v týchto starých bájkach. Či sa to nedá vysvetliť tým, že nešťastné bytosti, obvinené z čarodejníctva, dali sa ovládnuť zlými duchmi, čím ich duše boli občas stiahnuté do týchto oblastí, a tak sa skutočne zúčastňovali týchto strašných orgií.

Medzi dejom, ktorého som bol teraz svedkom, čo hovorili tzv. čarodejnice, bola totiž pozoruhodná zhoda. Títo napolo nepričetní duchovia zasluhovali skôr poľutovanie než zatratenie.

Náhle som uvidel, že tieto netvory vytvárajú kruh okolo nás a snažia sa nás obkľúčiť. Inštinktívne som vycítil, že to nesmiem dovoliť. Cúval som ku stene, uchopil pevne ruku ženy a prikázal jej, aby sa odo mňa ani nepohla.

Duchovia dorážali na nás; surovosť v ich tvárach a krutosť v očiach boli v strašnom protiklade voči veselej pretvárke. Približovali sa stále viac ako valiaca sa masa stelesneného zla.

Na chvíľu ustúpili ich šarvátky do pozadia a všetkých sa zmocnilo prianie zhodiť ma na zem, na mne tancovať a potom ma roztrhať na kusy. Ich zúrivé slová nenávisti a hrozieb zneli ako dunenie hromu. Zatiaľ, čo títo démoni ešte stále pred nami tancovali a vytvárali odporné pózy, strhol sa odrazu zúrivý pokrik:

„Špión, zradca, nepriateľ je medzi nami! To je jeden z prekliatych bratov zhora, chce nám odviesť naše obeť! Dolu s ním! Roztrhajte ho na kusy! Zhod'te ho do jamy!"

Rútili sa na nás ako lavína. Súc bezradný, veľmi som ľutoval, že som sem vôbec vkročil. V domnení, že som už stratený, keď tí najbližší sa už chceli na nás vrhnúť, práve v tom okamihu sa náhle otvorila stena a Treufreund s iným priateľom nás ňou cez otvor vytiahli. Stena sa opäť zavrela tak rýchlo, že kričiaci dav ani nezbadal, ako sme zmizli.

Súc už v bezpečí, dopravili nás na miesto, odkiaľ sme mohli pozorovať cez steny, ktoré sa stali pre nás priehľadnými, ako sa celá tá čertovská spoločnosť hádala a bila, lebo jeden druhému vytýkali, že nás nechali ujsť.

„Vidíš," povedal Teufreund, „keby si len na chvíľu bol pristúpil na ich návrhy, neboli by sme ti mohli pomôcť. Bol by si sa tým prechodne zahalil do ich magnetizmu a steny by ťa uväznili. Bol by si sa stal príliš hmotným, aby si mohol cez stenu prejsť."

Títo duchovia ti doteraz nemohli uškodiť, ale musíš sa mať na pozore pri ďalšom stretnutí s nimi, lebo i krátka chvíľa na zemi, keď si podľahol ich vplyvu a bol ochotný poslúchať ich rady, vytvorila medzi nimi a tebou spojenie, ktoré sa teraz pretrháva, aby si dosiahol vyšší stupeň vývoja. Až po dosiahnutí tohto stupňa vznikne medzi vami priepasť.

Bolo mi oznámené, že si ešte neprekonal úplne svoje vášne. Naučil si sa síce ich krotiť, ale ešte v tebe úplne neodumrela žiadosť po pomste voči tým, ktorí ti ublížili.

Pokiaľ toto existuje, nepodari sa ti úplne oslobodiť od týchto bytostí, zvlášť teraz, keď sa zdržiavaš v ich sfére, kde sú naozaj silní. I ja som bojoval podobný boj ako ty a nikto nevie lepšie, ako ťažko je odpúšťať, keď nás niekto veľmi urazil. Tiež viem, že jedného dňa to urobíš dobrovoľne, z vnútorného popudu. Potom ti už títo temní duchovia nebudú môcť skrížiť cestu.

Podľa rozkazu mám ťa teraz zaviesť do paláca jedného ducha a budeš veľmi prekvapený, až ho uvidíš. Jeho meno je známe, aj keď žil dávno pred tvojou dobou. Divíš sa, že duchovia tu nevidia rozdiel medzi tvojím a svojim stavom. Uvedom si teda, že za schopnosť vidieť jasnejšie máš byť vďačný tej, ktorej čistá láska ti priteká ako nepretržitý prúd krištáľovej vody. Ona ťa uschopňuje postrehnúť deje a prehliadnúť týchto nízkych duchov v celej ich skazenosti.

Medzi tebou a tvojou milovanou je teraz také silné puto, že sa nevedome podieľaš na daroch jej vyššieho ducha; a ona tiež od teba prijíma silu. Pri tvom terajšom stupni vývoja by tunajšie bytosti ľahko mohli zakryť ľst'ou hnilobu tohto miesta. Lenže pomocou poskytnutej ti čistejšej schopnosti rozlišovania, máš možnosť vidieť veci, aké skutočne sú a ako ich vidí aj čistý duch. Preto je márne klamať tvoje zmysly. Veľká je teda moc jej lásky, ktorá ťa chráni. Je to štít, chrániaci ťa pri tvojich skúškach.

Skôr než túto úroveň opustíme, musím ti ukázať ešte jeden obraz, ktorý ťa zarmúti, ale bude pre teba veľmi poučný. Týka sa muža, ktorý je tým, čím by si sa aj ty bol stal bez jej lásky; sám v beznádejnom boji s bremenom svojich hriechov a vášní, zbavený všetkého dobrodenia čistoty a lásky, prúdiacej od nej k tebe.

Po skončení tvojho pobytu na tomto mieste pôjdeš so mnou tam, kde tento obraz uvidíš. Predpokladáme, že pohľad naň ťa učíni dvojnásobne zhovievavým voči nešťastným mužom, ktorým môžeš pomôcť lepšie, než ktokoľvek iný. Potom sa budeš snažiť z vďačnosti uhradiť iným to, čo bolo učené pre teba."

Bez slova sme opustili toto miesto, lebo moje srdce bolo príliš preplnené dojmami, aby mohlo odpovedať. Úbohú ženu sme nechali na starosti žiariacemu duchovi z vyšších sfér v presvedčení, že jej bude poskytnutá všestranná pomoc.

Na okraji mesta sme uzreli nádherný palác, ktorý mi pripadal akýsi známy a predsa už cudzí. Aj pri pochôdzke mestom som si náhle spomenul na jeho pozemskú podobu a pripadalo mi to ako ťažký sen, že to krásne známe mesto vidím v hroznom rozklade.

V mladosti som často pozeral na túto budovu a bol som pyšný na to, že pochádzam z rodiny, ktorej patrila budova i s rozsiahlymi pozemkami. Zmocnilo sa ma zdesenie, keď som ju videl v takomto stave. Jej krása úplne zmizla, mramor bol špinavý a poškvrněný, terasa a sochy rozpadnuté. Krásne priečelie bolo zanešvárené čiernymi pavučinami - znameniami zločinov, spáchaných za jeho múrmi - nádherné záhrady boli akoby morovým dychom premenené v smutnú pustatinu. S ťažkým srdcom som nasledoval svojho priateľa dovnútra.

Vystupovali sme po širokom schodišti a prechádzali krištáľovými dverami, ktoré sa samé otvárali pred nami. Stretávali sme pritom mnoho temných duchov, chodiacich sem i tam. Všetci nás pozdravovali ako očakávaných hostí. Pri posledných dverách ma Treufreund opustil so sľubom, že sa opäť stretneme na inom mieste.

Len čo sa posledné dvere otvorili, oslnila ma jasná žiara červeného svetla. Myslel som si, že niekto otvoril dvere do pece, tak tam bolo dusno a horúco. Spočiatku sa mi zdalo, že miestnosť je v plameňoch. Potom žiara zoslabla. Sálou prebehla vlna hmly, sivej ako olovo a ľadový vietor ma ovial mrazivým chladom. Tieto striedavé vlny horúčavy a chladu boli spôsobené silným ohňom vášní a studeným sebestvom dvojakej povahy muža, ktorý tu panoval.

Ako na zemi zotročoval všetkých ľudí, spadajúcich do okruhu jeho moci, tak teraz ovládal duchovné bytosti vo svojom okolí a seabedome im prikazoval, ako kedysi pozemským poddaným.

Uvidel som ho, ako v pozadí sály sedí na tróne, ozdobenom kráľovskými znakmi. Na stenách viseli duchovné formy starých tapiet, ale ako vyzerali! Nielenže boli vyblednuté a roztrhané, ale vyzerali, akoby boli do nich zatkané myšlienky tohto muža a ich hnilobou zničené. Namiesto obrazov poľovníckych scén, nýmfa a morských bohov, odzrkadľovali neustále sa meniace panorámy minulého života tohto vladára, premietnuté v celej nahote a oškľivosti na tieto zdrapy, kedysi nádherných drapérií.

Na širokých oknách viseli duchovné podoby kedysi krásnych zamatových záclon. Teraz robili dojem mŕtvolných rubášov, lebo sa v nich skrývali strašidelné postavy, vyzerajúce ako hrozivé duchovné pomsty.

To boli duchovné obrazy tých, čo tento panovník obetoval svojej ctižiadostivosti a rozkoši. Stôl zdobili drahocenné vázy a strieborné poháre, vyzerajúce, akoby boli žeravé. Ako všade v tejto úrovni, tak aj tu naskytol sa mi obraz slávnostnej hostiny, ako vždy rovnaký prelud pozemskej radosti a zmyselného potešenia.

Pri mojom vstupe zdvihol sa vládca tohto strašného miesta a pozdravil ma vľúdnymi slovami. S hrôzou som v ňom spoznal ducha jedného z našich predkov, na ktorého sme boli my potomkovia pyšní, a ako mi bolo povedané, veľmi som sa na neho podobal. Nepochybne bol to ten istý muž krásnych a pyšných ťahov v tvári. Ale aká hrozná bola jeho premena!

Každá čiara jeho tváre niesla pečať hanby a necnosti a zvýrazňovala jeho skazenosť i napriek maske kráľovského správania, ktorou sa snažil zakryť svoju zvrhlosť.

Tu v pekle sa všetci prej avujú takí, akí sú. Niet tej moci, ktorá by zakryla čo i len časť ich zvrhlosti. Aj v období veľkej zmyselnosti bol tento muž nápadný svojou nerest'ou. Nepoznal súciti ani milosrdenstvo. To všetko som videl v obrazoch jeho okolia ako v zrkadle a obával som sa myšlienky, že by v našich charakteroch mohla byť podobnosť. Desila ma samol'úba pýcha tých, ktorí sa pýšili príbuzenstvom s takým mužom za to, že vo svojej dobe mal kráľovskú moc.

Pretože som patril k jeho rodu, mal o mňa záujem a oslovil ma. Privítal ma a prial si, aby som u neho býval. Tajný zväzok nášho pozemského príbuzenstva mu umožnil ovplyvňovať občas môj život na zemi. Mojim pyšným prianím, podobať sa veľkým mužom sveta, akými boli kedysi moji predkovia, bol mnou priťahovaný a povzbudzoval môjho namysleného ducha, ktorý sa v istom zmysle podobal jemu. Bol to on, ako mi sám povedal, kto ma prinútil k správaniu, za ktoré som sa najviac hanbil a dal som celý život za to, keby sa neboli stali. On chcel, aby som to vo svete dosiahol ďaleko; pričom dúfal, že s mojou pomocou získa opäť moc nad ľuďmi, čo ho malo odškodniť za zaklätie na tomto temnom mieste.

„Fuj,“ zvolal. „Toto je dom plný práchnivejúcich kostí a mŕtvych kostlivcov! Ale teraz, keď si prišiel, aby si sa so mnou spojil, podnikneme niečo aby obyvatelia zeme dostali pred nami strach, a aby sme ich prinútili k poslušnosti. Zažil som s tebou veľa sklamaní, synu nášho šľachtického rodu, a už som sa obával, že mi nakoniec vyklzneš. Už pred rokmi som sa pokúšal stiahnuť ťa nadol, ale môj úmysel bol vždy prekazený neviditeľnou mocou. Striasol si ma,

keď som myslel, že ťa mám bezpečne v rukách. Boj ma síce unavil, ale ja sa nevzdávam tak ľahko. Pretože som sám nemohol byť pri tebe, poslal som vždy niekoho zo svojej družiny, a tak si konečne tu a nesmieš ma už opustiť. Pozri, aké nádherné radosti som ti pripravil."

Uchopil ma za ruku a pocítil som, že páli ako v horúčke. Tak ma viedol k sedadlu vedľa seba. Váhajúc rozhodol som sa sadnúť si a vyčekať, čo sa bude diať ďalej. V duši som sa modlil, aby som bol ochránený pred pokušením. Neponúkol mi pokrm ani nápoj, ale zato dal zaznieť krásnej hudbe.

Ako dlho som už postrádal toto nebeské umenie, ktoré vždy veľmi pôsobilo na moje city! Zaznela divá, zmysly omamujúca melódia, akú asi spievali sirény, keď lákali svoje obeť. Chvilčkami silnela a opäť odumierala. Žiadna hudba na zemi nemohla byť taká krásna a zároveň taká strašná, aby dokázala omámiť hlavu i srdce a napriek tomu naplniť pocitom strachu i odporu.

Potom sa pred nami objavilo čierne zrkadlo, v ktorom bolo vidieť obrazy z pozemského života a tiež môj vlastný obraz. Podľa premietaných obrazov usmerňoval som mysle tisícov ľudí omamujúcim kúzlom hudby a prebúdzať v nich najnižšie anajsilnejšie vášne.

Ďalej sa objavili v zrkadle národy a vojská, ktoré boli vplyvom môjho predka naplnené ctižiadostivými plánmi. Ovládal ich ako despota. Povedal, že aj v tom sa mám s ním deliť o jeho moc.

Na to som videl, ako ovládam vedu a literatúru a pomocou nej môžem ovplyvňovať obrazotvornosť pišúcich smrteľníkov. Pod mojim vplyvom písali také knihy, ktoré podporujú rozum a zmyselné žiadosti ľudí. Títo, zvedení falošnými predstavami, schvaľovali potom poburujúce myšlienky a najodpornejšie náuky.

Ukázal mi obraz za obrazom, ako sa dá pozemský človek použiť duchom dostatočnej sily vôle ako nástroj k uspokojeniu žiadostivosti po moci a zmyselných pôžitkoch. Mnohé z toho mi bolo už predtým známe, ale neuvedomoval som si rozsah pohromy niekomu tým spôsobenej, ak ho nezadrží vyššia moc - ako tohoto predomnou. Taký duch spoznáva vyššiu moc len ako neviditeľnú silu, pôsobiacu proti nemu ahatiacujeho úsilie pri každej príležitosti. Napríklad, keď nájde duchovne príbuzného človeka ako médium, pomocou ktorého potom môže pôsobiť, akoby obaja boli jednou bytosťou.

Z takého spojenia vznikne potom mnoho strastí a biedy. Máme potom pred sebou obludy triumfujúceho zla, hanobiace ľudské dejiny. Tieto zjavy sú našťastie stále zriedkavejšie, čím viac je ľudstvo a duchovný svet očisťovaný učením anjelov z nebeských sfér.

Nakoniec sa ukázala ženská postava takej krásy a zvodného pôvabu, že som na okamih vstal, aby som sa presvedčil, či je to skutočnosť. Vtom sa

položila medzi mňa a zrkadlo jemná hmla, v ktorej bolo vidieť postavu anjela s tvárou mojej milovanej. Vedľa nej bola táto žena hrubá a nepríjemná. Chvilkové zatemnenie mojich zmyslov zmizlo a v tej žene som spoznal všetky ženy jej podobné - Sirény, ktoré srdcia mužov zradia, rozzúria a stiahnu do pekla, zatiaľ čo samé sú iba tvory bez duše.

Tento obraz odviedol z môjho citu vlny magnetického žiarenia prinášajúceho nám hudbu a obrazy a nechal ich zmiznúť. Ešte raz som bol sám so svojím zvodcom, ktorého hlas mi šiekral do uší. Maľoval mi, ako by som mohol všetky tie radosti užívať, keby som u neho zostal a stal sa jeho žiakom.

Ale jeho slová padli na neúrodnú pôdu, jeho sľuby sa ma nedotkli. V mojom srdci som cítil len odpor a túžbu zbaviť sa prítomnosti tohto muža.

Vstal som a chcel odísť, ale nemohol som urobiť ani krok. Neviditeľná reťaz ma držala a za potupného smiechu reval na mňa víťazne tento strašný muž:

„Len choď, keď odmietaš moju priazeň a sľuby! Uvidíš, čo ťa čaká.“

Nevládal som spraviť ani krok. Zmocnil sa ma znepokojujúci pocit a dostavilo sa omámenie mozgu i údov. Ako by ma zahalila hmla a zovrela do chladného objatia. Obrovské fantómy hrozného výzoru sa blížili ku mne.

Ach hrôza! Boli to moje predchádzajúce zlé činy, moje vlastné zlé myšlienky a priania našepkávané mi kedysi mužom stojacim vedľa mňa. Pretože sa v mojom srdci usadili, vytvorili spojenie, ktoré ma teraz pútało.

Pri tejto mojej porážke sa ozval divý, krutý smiech. Bývalý kráľ ukázal na tie hrozné postavy a nariadil mi, aby som pozoroval, akým som, ak sa považujem za príliš dobrého pre jeho spoločnosť. V sále sa stmievalo. Ako vlna za vlnou sa približovali zúrivé fantómy, ktoré boli stále temnejšie a hroznejšie a vrhali sa na mňa zo všetkých strán.

Pod mojimi nohami sa otvorilo podzemie podobné hrobke, v ktorej - zdalo sa mi - že vidím rozžeravenú masu zápasiacich ľudí. Môj strašný predok sa rozplýval v najodpornejších výrazoch zlosti a potom sa dal do zlomyseľného rehotu. Ukázal na blížiaci sa fantómy a nariadil im, aby ma zhodili do tmavej jamy.

Odrazu nadomnou zažiarila v tme hviezda, z ktorej ma zasiahol svetelný lúč. Chytil som sa ho oboma rukami ako lana a zatiaľ čo sa okolo mňa rozlialo svetlo, vytiahli ma do výšky z tohto temného miesta a hrozného paláca.

Po spamätaní sa z prekvapenia nad poskytnutou pomocou, stál pri mne Treufreund a nikto menší než sám môj východný vodca. Nachádzali sme sa v otvorenej krajine. Môj vodca ma magnetizoval, lebo prežitým zápasom som bol úplne vyčerpaný. Hovoril ku mne najláskavejši m spôsobom a oznámil mi, že túto skúšku dovolil za účelom poznania pravej povahy toho muža, čo mi v

budúcnosti bude dobrou ochranou proti jeho útokom a záhadnostiam.

„Tak dlho," povedal, „dokiaľ si myslel s pýchou a úctou na tohto muža ako svojho predka, mohla ťa jeho moc ovplyvňovať. Teraz však bude pôsobiť tvoj vlastný pocit odporu ako odpudzujúca sila a jeho vplyv bude zdržiavať.

Tvoja vôľa je práve taká silná ako jeho. Keby si to bol vedel, nebol by si potreboval inú ochranu. Pri poslednom stretnutí si si nechal omámiť svoje zmysly, čím bola tvoja vôľa ochromená tou temnou bytosťou skôr, než si to spozoroval. Keby som ťa nebol oslobodil, bol by ťa na čas podrobil svojej vôli a vážne by ti tým uškodil. Daj si teda pozor, aby si v tejto sfére nestratil ešte raz sebaovládanie! Vláda nad sebou samým je tvojím najvyšším majetkom, ktorý ti nemôže nikto odňať, ak k tomu nedáš sám zvolenie kolísajúcou vôľou. Teraz ťa opustím, aby som ďalej sledoval v duchu tvoju púť. Buď dobrej mysle, odmenu dostaneš od tej, ktorú miluješ, a ktorá k tebe neustále vysielá nežné myšlienky."

Zmizol tak tajomne, ako prišiel. Treufreund a ja sme si sadli a čakali na to, čo nás asi stretne. Práve som o tom premýšľal, keď sa k nám priblížili dvaja duchovia a pýtali sa, či sme členmi Bratstva nádeje. Ak je to tak, majú jednému z nás odovzdať správu od milého priateľa na zemi. Sú vraj tým poverení jedným z našich vedúcich. Spočiatku som sa zaradoval, lebo som myslel na svoju milú a dúfal, že boli poslaní od nej, pretože nemali taký temný zovňajšok ako tunajší duchovia. Ich obleky svietili zvláštnym modro sivým svetlom, zahalujúcim ich skoro ako mrak, a preto nebolo možné rozoznať ich tváre; keď sa mi to podarilo, naľakané som v nich ihneď spoznal dvoch odporných duchov. Treufreund mi na výstrahu tajne stisol ruku, a tak som sa ich opatrne opýtal, ako znie ich správa.

„V mene proroka", začal jeden. „Máme ti povedať, že tvoja milovaná je veľmi chorá. Prosí, aby si sa bez meškania vrátil na zem a navštívil ju, inak prejde jej duch do ríše, kde ju nemôžeš nasledovať. Máme ti ukázať najkratšiu cestu k nej." Ich slová mi spočiatku spôsobili úzkosť.

„Ako je to dlho, čo ste ju opustili?" spýtal som sa náhle.

„Necelé dva dni. Máme ťa k nej ihneď priviesť. Tvoj východný vodca je pri nej a poslal nás."

Teraz som vedel, že klamú, lebo môj východný vodca nás práve opustil a nezmiel sa o tom, že moja milovaná bola chorá. Nevyslovil som to však, ale povedal som:

„Dajte mi tajné znamenie nášho bratstva, bez ktorého nemôžem s vami ísť." Hmla sa rýchlo rozplynula a stále zreteľnejšie som mohol vidieť temné tvary tela. Pretože mi neodpovedali, ale dohovárali sa ticho medzi sebou, pokračoval som. „Ak vás poslal vodca nášho bratstva, iste mi budete vedieť dať znamenie nášho rádu!"

„Áno, iste, určite môžeme. Tu je: Nádej trvá večne", povedal jeden z nich a usmieval sa s naj opravdivejším výrazom.

„Dobre", povedal som „a ešte koniec?"

„Koniec? potrebuješ ešte viac?" Stáli tu prekvapení, potom jeden strčil do druhého a čosi mu pošepkal, na čo on dodal:

„Nádej trvá večne a pravda je - hm, hm, čo, môj priateľu?"

„Nevyhnutná", povedal druhý.

Vľúdne som sa na nich pozrel, „Ste takí múdri priatelia a iste mi teraz môžete dať tiež symbol?"

„Symbol? Dočerta! Nepoznáme žiadny symbol, ktorý by sme ti mali dať."

„Nie? Potom ho musím dať ja vám." Zdvihli ruky, aby ma uchopili. Pritom som postrehol, že jeden z nich má scvrknutú ruku a hneď som vedel, komu mám ďakovať za tento úklad. Len čo sa na mňa vrhli, ustúpil som a urobil sväté znamenie Pravdy, ktoré je také isté vo všetkých dobách a vo všetkých svetoch - rovníoramenný kríž.

Pri pohľade na toto znamenie vrhli sa na zem, ako by som ich zrazil a omámil. Tak sme ich prenechali osudu. Po chvíľke, keď sme sa vzdialili, spýtal som sa priateľa, čo si teraz tí dvaja počnú.

Odpovedal: „O chvíľku sa zotavia, spôsobil si im otras a na určitý čas zbavil vedomia, ale čoskoro budú zase za nami s novým čertovstvom. Keby si bol šiel s nimi, boli by ťa zaviedli do bažín a nechali tam poloutopeného; alebo by ti boli spôsobili ešte vážnejšiu škodu. Musíš stále pamätať, že vo vlastnej úrovni získajú nad tebou veľkú moc, ak sa zveríš ich vedeniu v akomkoľvek smere."

Treufreund navrhol, aby sme navštívili ďalšie mesto v tejto zaujímavej zemi a aby som vyhládal muža, ktorého osud bol mojím, keby ma nebola podoprela láska a vytrvalosť. Naše životné cesty sa síce v mnohom líšili, ale mali niektoré zhodné prvky, hlavne vo svojej podstate. Z tohto dôvodu bolo pre mňa poznanie jeho životnej histórie prospešné a naopak, neskôr som mu zase ja mohol byť užitočný.

„Je to už viac, než desať rokov," povedal Treufreund, „čo tento muž opustil zem, ale iba nedávno sa v ňom prebudila túžba po pokroku. Pri predošlej návšteve som ho našiel na tomto mieste. Mohol som mu prispieť na pomoc a nakoniec ho priviesť k nášmu Bratstvu. Oznamovali mi, že túto úroveň zakrátko opustí, aby sa dostal do vyššej."

Súhlasil som s navrhovanou cestou. Po krátkom, rýchlom lete sme sa dostali nad širokú lagúnu, na ktorej bolo vybudované veľké mesto. Veže a paláce trčali z vody a vrhali na ňu svoj obraz ako čierne mramor, popísané tmavočervenými čiarami, pripomínajúcimi potôčky krvi. Aj nad týmto mestom visel temný mrak, osvetlený miestami olovnatošedivými alebo ohnivočervenými výparmi.

Zrejme sme sa práve chystali vstúpiť do Benátok týchto nízkych sfér. Moje tušenie potvrdil i Treufreund.

„Áno, je to tak. Nájdeš tu mnoho slávnych mužov, ktorých mená sú zapísané v dejinách krvavými písmenami."

Vstúpili sme do mesta a prezerali si jeho hlavné kanály a námestia. Áno, boli tu znetvoreniny všetkých tých nádherných námestí, s ktorými nás oboznámili obrazy umelcov. V tunajších kanáloch to šumelo, akoby z obrovských jatiek vylievali prúdy špinavej krvi. Vlny podomieľali mramorové schody palácov a zanechávali špinavé škvrny. Vzduch bol presýtený hustými výparmi. Ešte aj z kameňov budov a dláždenia akoby presakovala krv. Hlboko v krvou sfarbených vodách som zazrel kostry tisícov ľudí, úkladné zavraždených, ktorí v temných vodách našli svoj hrob.

Vo väzeniach vybudovaných pod mestom sa nachádzalo veľké množstvo duchov, zatvorených ako šelmy. Planúce oči a pohyby postáv prezrádzali dravosť tigra a pomstychtivú zlosť spútaných ľudských tyranov. Boli to duchovia,

ktorých uväznenie bolo nutné, lebo svojou dravosťou predstihovali aj šelmy.

Popri nás prechádzali dlhé rady úradníkov mesta so svojimi podriadenými, pyšní šľachtici v sprievode vojakov, námorníkov a otrokov, ďalej obchodníci a kňazi, jednoduchí občania a rybári, tiež muži a ženy všetkých tried a všetkých dôb. Väčšinou boli znetvorení a škaredí. Ako tak tiahli okolo nás, mal som pocit, že zo spodných väzení sa cez dlažbu vystrkovali kostnaté strašné ruky chcjúce týchto prechádzajúcich duchov stiahnuť nadol do svojej biednej úrovne. Mnohí z nich mali ustrašený výraz v tvári, akoby niesli ťažké bremeno na pleciach.

Ďaleko vonku na vodách lagúny plávali strašidelné lode, obsadené otrokmi, prikovanými na veslárske lavice. Boli to duchovia krutých dozorcov väznic a prefikaných intrigánov, ktorí mnohým ľuďom pripravili smrť zaživa.

Vonku na otvorenom mori som zazrel väčšie lode a v blízkosti schátraných prístavov duchovné formy vozov, slúžiacich k pirátskym lúpežiam v Adriatickom mori. Na lodiach sa nachádzali duchovia pirátov, ktorí kedysi s vášňou prepadávali lode, lúpili a rabovali. Teraz si krátili čas vzájomným napádaním a bitkami.

Po vodných cestách v meste plávali strašidelné gondoly. Viezli sa na nich duchovia, ktorí ešte podliehali vášňam obchodovania a zábav minulého života.

V týchto posmrtných Benátkach ako aj v iných mestách tejto úrovne panoval život podobný ako na zemi: ibaže tu chýbalo všetko dobré a pravdivé a tiež všetci praví vlastenci a nezištní občania. Tu zostali len tí zlí, aby sa navzájom okrádali a súčasne slúžili ako nástroje Prozreteľnosti proti zločinom spoluvinníkov.

Na múriku jedného menšieho mosta našli sme muža, sediaceho v obleku Bratov nádeje, v tmavosivom plášti, aký som aj ja nosil na začiatku svojho putovania. Ruky mal skrížené na prsiach a tvár tak zakrytú klobúkom, že mu ju nebolo vidieť. Hneď som vedel, že je to muž, kvôli ktorému sme sem prišli. Zároveň som v ňom spoznal slávneho benátskeho maliara, s ktorým som sa stretával v mladosti. V neskoršom veku sme sa však už nestretli. Nevedel som, že opustil zem až teraz, keď som ho našiel sediaceho na moste tohto pekelného mesta.

Toto stretnutie mnou veľmi otriaslo; menovite pri spomienke na dni našej mladosti a pri pomyslení, čo mu život musel priniesť, aby z neho urobil to, čím teraz bol.

Nevidel nás a Treufreund navrhol, aby sme ustúpili stranou, než mi porozpráva osud tohto ducha. Až potom sa k nemu priblížime a prehovoríme si s ním.

Poveš' tohto muža - ktorého chcem nazvať Benedetto, lebo bude lepšie,

keď jeho pozemské meno zostane zabudnuté - sa po našom zoznámení rýchlo šírila. Pri predaji svojich obrazov mal veľký úspech. Jeho najbohatšími zákazníkmi boli Angličania a Američania, ktorí navštevovali Benátky. V dome jedného z nich sa stretol s jednou paňou, ktorá potom mala na celý jeho život zhubný vplyv. Bol mladý, pekný, statný a pochádzal zo starej ale chudobnej rodiny. Mal prístup do najlepšej benátskej spoločnosti. Dáma, kvôli ktorej Benedetto stratil svoje srdce, patrila k vyššej spoločenskej vrstve. Vo svojej mladíckej a romantickej naivnosti sa domnieval, že ona sa uspokojí s tým, že sa stane ženou snaživého umelca, ktorý okrem svojho talentu a stúpajúcej povesti, nevlastní nič.

Mala dvadsať rokov, keď sa stretli po prvýkrát. Obdarená všetkými pôvabmi dávala nádej Benedettovi a úbohý mladík veril, že jej láska je taká pravá ako jeho. Avšak pri vášnivom dychtení po obdive bola chladne vypočítavá, citziadostivá, povrchná a neschopná pravú lásku pochopiť a opätovať. Lichotil jej jeho vášnivý obdiv a bola pyšná, že získala pekného a nadaného muža. Bola však pre ňu cudzia myšlienka niečo pre neho obetovať. Aj keď bola nežná voči nemu, jej prianím bolo stať sa ženou benátskeho šľachtica, ktorým síce pohrdala, ale túžila po jeho bohatstve a spoločenskom postavení.

Benedetto sen sa však veľmi skoro rozplynul, keď sa odvážil vyznať svojej zbožňovanej láske a položiť jej svoju budúcnosť k nohám.

Prijala to však chladne a vysvetlila mu, že ona nemôže žiť bez peňazí a bez spoločenského postavenia. Rozlúčila sa s ním ľahostajne, z čoho sa skoro úplne zbláznil. Opustil Benátky a odišiel do Paríža, kde sa vrhol do víru zábav tohto veselého mesta, aby zabudol na svoju nešťastnú lásku. Potom sa niekoľko rokov títo dvaja nestretli.

Osud priviedol Benedetta ešte raz do Benátok - už vyliečeného z lásky, ako dúfal. Medzitým sa stal slávnym maliarom. Spomenutá dáma sa naozaj vydala za dotyčného šľachtica. Ako kráska ovládala spoločnosť a obklopovala sa množstvom obdivovateľov, ktorých predstaviť manželovi nepovažovala vždy za potrebné.

Benedetto sa rozhodol pristúpiť k nej s chladnou ľahostajnosťou, ale to odporovalo jej vôli. Ako kedysi bol jej otrokom, tak má ním zostať navždy, zaumienila si. Ešte raz sa pokúsila o jeho lásku a jeho srdce bolo, žiaľ, ochotné odpustiť, keď mu precíteným tónom povedala, ako veľmi ľutuje tú cestu, na ktorú sa dala.

Tak sa stal Benedetto jej tajným milencom a po nejaký čas žil v opojení šťastím. Avšak len krátko, lebo dáma bažila po nových úspechoch a nových otrokoch, ktorí by jej lichotili. Benedetto sa jej svojou žiarlivosťou stal nudným. Jeho prítomnosť jej prekážala. Okrem toho sa objavil iný cititeľ, ktorému kňazná

dala prednosť. Benedetto prosil, prisahal a hrozil, že sa zastrelí a po tomto výstupe odišiel domov.

Na budúci deň mu sluha oznámil, že kňažná ho už odmieta vidieť, a to bolo priveľa pre jeho ohnivý temperament. Pociťil hlbokú hanbu, že ho odhodila ako staré železo. Odišiel do ateliéru a tam si strelil guľku do hlavy.

Potom keď jeho duch nadobudol vedomie, prežíval všetky hrôzy, akoby bol zaživa pochovaný a prebudil sa v rakve. Jeho pozemské telo bolo síce porušené, ale duša sa nemohla od neho odlúčiť, pokiaľ sa úplne nerozpadlo. Prekážali jej v tom odporne čiastočky hnijúceho tela, s ním ju pútajúce.

Aký hrozný je osud, ak si predstavíme, do akého strašného stavu uvrhne dušu nepremyslený krok samovraždou!

Keby ľudia na zemi chceli samovrahovi preukázať skutočne dobrú službu, jeho telo nepochovajú, ale spália, aby sa duša týmto spôsobom rýchlejšie uvoľnila zo svojho väzenia.

Samovrahova duša nie je pripravená opustiť telo. Je ako nezrelý plod, ktorý predčasne spadne zo stromu. Silný otras ju síce vyháňa, ale napriek tomu zostane pripútaná, dokiaľ sa neroztrhne spojovacia šnúra.

Benedetto upadal chvíľami do bezvedomia a na ten čas necítil svoje hrozné postavenie. Po prebudení zakaždým spozoroval, ako telo pomaly strácalo svoju formu a spojenie s dušou, až kým sa nerozpadlo na prach. Ale pokiaľ to trvalo, musel všetkými nervami pretrpieť múky pomalého uvoľňovania.

Rýchle zničenie tela ohňom bolo by pre neho znamenalo prudký náraz, ale bolo by ho ušetrilo pred dlhodobým utrpením pomalého rozkladu. •

Konečne nastalo odlúčenie sa od hmotného tela a duchovné telo mohlo vystúpiť z hrobu a zdržiavať sa nad ním. Bolo ešte pripútané, ale nie uväznené. Nakoniec sa pretrhlo i posledné puto, a tak sa Benedetto mohol vydať na púť pozemskou sférou.

Spočiatku bola jeho schopnosť vidieť, počuť a vyciťovať veľmi slabá, ale postupne sa jeho zmysly zdokonaľovali tak, že si uvedomoval svoje okolie. Okrem toho sa v ňom prebudili i priania a vášne jeho pozemského života. Zároveň dostal i poučenie, ako ich môže uspokojiť. A tak sa opäť snažil, podobne ako v pozemskom živote, zabudnúť na svoju trpkú bezútešnú situáciu opájaním sa zmyselnými pôžitkami. Tentoraz však márne.

V jeho pamäti sa oživila minulosť a tá ho trápila natoľko, že začal pomýšľať na pomstu. Chcel dať bývalej láske pocítiť také utrpenie, aké ona pripravila jemu. Sila týchto zosústreďených myšlienok ho nakoniec privedla tam, kde sa nachádzala ona.

Našiel ju obklopenú malým dvorom veselých obdivovateľov. Bola stále ženou bez srdca, ktorej sa jeho osud vôbec nedotkol. Skoro zošalel pri pomyslení

na strašné utrpenie, ktoré mu spôsobilá láska k tejto žene. Napokon sa všetky jeho myšlienky sústredili na nájdenie spôsobu, ako ju zbaviť všetkého, čo si cenila vyššie než lásku a česť, ba dokonca viac, než život svojich obetí.

To sa mu podarilo dosiahnuť. Duchovia majú takú moc, o ktorej sa smrteľníkovi ani nespája.

Stupeň za stupňom klesala zo svojej výšky. Najprv stratila bohatstvo a potom česť. Zbavená glorioly, ukázala sa v pravej podobe ako zvodkyňa, zahrávajúca sa s mužmi bez obavy o česť svojho manžela a o svoju vlastnú povesť. Takto sa správala, pokiaľ sa jej darilo ukrývať svoje zápletky pred očami sveta a získavať väčšie bohatstvo i moc aj cez mŕtvolu každej novej obeť.

Aj napriek vlastnej biede nachádzal Benedetto útechu v myšlienke, že to bola jeho ruka, ktorá ju stiahla nadol, a tak odkryl jej vypočítavosť.

Sama si kládla otázku, prečo všetky deje smerovali k jednému cieľu - k jej zničeniu. Ako je možné, že jej naj dômyselnejšie plány sa nakoniec skrížili a že jej žiarlivo strážené tajomstvá vyšli na svetlo?

Takto prenasledovaná, žila v samom strachu, čo jej prinesie nový deň. Obávala sa, že tu zapracovala neviditeľná moc, ktorej vplyvu nemôže uniknúť.

Tu si spomenula na Benedetta a jeho posledné hrozby, že sa sám pošle do pekla a ju stiahne k sebe. Vtedy sa obávala, že ju chce zničiť zo sveta, ale s uľahčením si vydýchla, keď počula, že sa zastrelil sám.

Teraz jej tie dotieravé myšlienky na neho stále nedali pokoja. Otriasala ňou hrôza, že by mohol vstať z hrobu a prísť k nej.

Počas celej tej doby stál neviditeľný Benedettov duch vedľa nej a našepkával jej, že je to jeho pomsta, ktorá ju konečne zasiahla. Hovoril jej o minulosti a o svojej láske, ktorá sa teraz premenila v zúrivú nenávisť. Táto nenávisť ho zožierala ako pekelný oheň a jeho plamene zachvátia i jej dušu a tiež ju doženú k zúfalstvu.

Jej duša cítila jeho prítomnosť ako bremeno, aj keď jej telesné oči nič nevideli. Daromné chodila medzi ľuďmi, aby mu unikla. „Strašidlo“ bolo stále pri nej. Deň za dňom sa jej toto „niečo“ stávalo zreteľnejším a nebolo možné sa ho zbaviť.

Jedného večera ho konečne zbadala v matnom pološere s hroziacim pohľadom a vášnivou nenávisťou v tvári. Tento pohľad tak otriasol jej predráždené nervy, že ihneď padla mŕtva na zem.

Benedetto teraz vedel, že ju zabil, a tak dosiahol to, čo chcel, a že mu na čele horí Kainovo znamenie vraždy. Zmocnilo sa ho zdesenie nad sebou samým, spáchaný čin ho naplnil odporom. Mal síce v úmysle stiahnuť jej ducha nadol a trápiť ho večne, aby nenašiel pokoj ani za hrobom, ale teraz mal jedinu

snahu ujsť pred sebou a svojím hrozným činom. V tomto mužovi neodumrelo totiž ešte všetko dobro. Uder, ktorý kňaznú zabil ukázal mu pravú povahu pocitu jeho pomsty.

Tak ušiel zo zeme a jeho cesta ho viedla stále hlbšie až do tohto pekelného mesta, pravého bydliska zločincov, akým sa stal aj on.

„Tu som ho našiel“, povedal Treufreund. „Tu som mohol kajúcemu sa mužovi prísť na pomoc a ukázať mu, ako môže napraviť svoj čin. Očakáva príchod ženy, ktorú tak miloval i nenávidel, aby ju poprosil o odpustenie a sám jej tiež odpustil.“

Aj ona bola stiahnutá do tejto úrovne, lebo jej život bol plný previnení. Tu v duchovnom obraze mesta, v ktorom sa odohrávala ich pozemská láska sa opäť stretnú. Očakávajú na tomto moste, kde sa v minulosti často schádzali.“

„A príde skoro?“

„Áno, veľmi skoro. Potom skončí jeho pobyt v tejto úrovni a prejde do vyššej sféry, kde jeho rozháraný duch nájde konečne pokoj aspoň na čas, než sa vydá namáhavým krokom po kamenistej ceste ku Svetlu.“

„Opustia obaja spoločne túto sféru?“

„Veru nie. Aj jej sa dostane mnoho pomoci k pokroku, ale ich cesty sa veľmi rozchádzajú. Medzi nimi nebola žiadna ozastná príbuznosť; len vášeň, pýcha a zranená sebaláska. Tu sa rozídu, aby sa už nikdy viac nestretli.“

Priblížili sme sa teraz k Benedettovi. Poplepal som ho po pleci. On sa obrátil, ale nepoznal ma hneď. Pripomenul som mu teda a povedal, ako veľmi ma teší, že môžeme obnoviť svoje priateľstvo a pokračovať v ňom vo vyšších sférach, kde dúfam, čoskoro sa stretneme. Stručne som mu povedal, že aj ja som zhrešil a trpel a teraz kráčam svojou cestou nahor.

Naše stretnutie ho zrejme veľmi potešilo. Potriasol mi ruku s veľkým pohnutím, keď sme sa lúčili. Potom sme odišli a zanechali ho na moste, kde očakával posledné stretnutie s tou, ktorá mu bola kedysi drahou a teraz pre neho znamenala len bolestnú spomienku.

Nachádzali sme sa práve na ceste z Benátok do roviny, ktorú som poznal ako duchovný obraz Lombardie, keď náhle vzbudil moju pozornosť hlas, volajúci úpenlivo o pomoc. Obrátil som sa doprava a videl dvoch duchov, ležiacich na zemi. Jeden mi naznačoval, aby som sa priblížil. V domienke, že niekto potrebuje pomoc, opustil som sprievodcu a šiel som sa tam pozrieť. Duch ku mne vztiahol ruku a mumlal, aby som mu pomohol. Ako som sa zohol, chmatol ma k môjmu prekvapeniu za nohy a snažil sa ma uhryznúť do ruky. Druhý sa bleskurýchle zdvihol a ako vlk mi skočil na hrdlo.

So značnou námahou a priznávam sa aj s istou dávkou hnevu, som sa ich striasol a ustúpil o krok späť. Zrazu som sa potkol a pri pohybe stranou som

zbadal, že sa za mnou otvorila hlboká jama do ktorej by som pri ďalšom kroku musel spadnúť.

Teraz som si spomenul na dané mi pokyny, nepopustiť uzdu nízkym vášňam a nepostaviť sa tak na rovnaký stupeň s týmito tvormi.

Krátky výbuch zlosti ma zamrzol a rozhodol som sa zostať nabudúce chladným a pokojným. Obrátil som sa opäť k obojmu duchom a videl som, že ten, ktorého som považoval za zraneného, liezol po zemi ku mne a druhý bol ako dravec pripravený ku skoku.

Pozrel som sa na nich pokojne a v jednom z nich som spoznal muža so scvrknutou rukou a v druhom jeho priateľa, ktorý ma chcel nedávno oklamať falošným posolstvom. Díval som sa na nich pokojne, ale vnútorne som im celou silou svojej vôle zakázal, aby sa mi priblížili. Po tomto príkaze začali sa váľať po zemi a cerili zuby ako vlci, ale neboli schopní sa ku mne priblížiť. V takomto stave som ich opustil a ponáhlal som sa porozprávať svoj zážitok Treufreundovi. Zasmial sa a povedal: „Mohol som ti povedať, kto sú tí dvaja, Franchezzo, ale cítil som, že ti nebude na škodu, keď sám spoznáš, akou cennou obranou môže byť sila a pozornosť tvojej vlastnej vôle. Ty máš od prírody silnú vôľu. Je to veľmi cenná vlastnosť, pokiaľ ju nepoužiješ na obmedzovanie práv druhých. Pri svojej práci v duchovnom svete poznáš, že tvoja vôľa je mocnou pákou, ktorou môžeš pôsobiť nielen na svoje okolie, ale aj na bezduchú hmotu.

Títo dvaja duchovia skrížia pravdepodobne ešte občas tvoju cestu. Myslím, že im potom ukážeš tak ako teraz, kto je ich majstrom, rozkazujúcou osobnosťou. Potom sa budú obávať prísť s tebou do styku. Dokiaľ budeš pracovať tu na tejto úrovni, budú vždy pripravení hatiť podľa možnosti tvoje plány."

Pred nami sa rozvinula zvlnená rovina, po ktorej pochodovali veľké zástupy duchov. Na radu Treuffreunda vystúpili sme na malú vyvýšeninu, aby sme mohli lepšie sledovať tieto pohyby. Upozornil ma na to, že teraz budeme svedkami jednej z bitiek, vybojovaných nepriateľskými bojovými silami temných duchov, ktorí sa na zemi tešili z vojen, rabovania a prelievania krvi. Tu v temnotách, ktoré sú výsledkom ich krutosti a chorobnej ctižiadosti na zemi, pokračujú ďalej v tejto činnosti tak, že medzi sebou bojujú o panstvo v ríšach pekla.

Pozri, ako chystajú sily do útoku a všimni si manévrovacie pohyby vojsk. Mocní duchovia mužov, ktorí na zemi velili vojskám, tu „komandujú“ nešťastné bytosti, neschopné odolať ich veliteľskému kúzlu. Nútia slabších duchov, aby bojovali pod ich zástavou.

Spoznáš, že títo mocní velitelia vedú horší boj než smrtiaci, lebo smrť nedokáže zakončiť toto bojové stretnutie. Neustále obnovujú boje takže zdanlivo to nemá konca-kraj a. Zmena môže nastať až vtedy, keď to j edného alebo druhého veliteľa omrzí a on zatúži po vyššom víťazstve duše, než to, ktoré môže dosiahnuť v bitkách nad úbohými bytosťami, kde víťazstvom sa dosiahne iba právo porazeného utláčať alebo mučiť.

Tieto isté pudy a vlohy, zamerané teraz na ctižiadostivé baženie po krutosti a vláde, ako po j edinom ciele, len čo budú očistené, urobia z týchto duchov mocných pomocníkov tam, kde sú teraz ako ručítelia. Rovnaká sila vôle urýchli potom pokrok takou mierou, akou ho teraz brzdí. Kedy tento pokrok nastane, to u každého záleží od toho kedy sa v ňom prebudí driemajúca láska k dobru, k spravodlivosti a k pravde.

Zárodky dobra sú pokryté množstvom zla, ale u každého príde čas, keď sa jeho dobrá stránka prebudí a roztrúsené zárodky privedie k rastu. Prejaví sa to potom ľútosťou a túžbou po dobrých činoch.

Z výšiny sme uvideli, ako na širokú pláň vypochoďovali vojská a teraz už stáli proti sebe v bojovej zostave. Tu a tam sa ešte pohybovali velitelia menších oddielov, aby ich zoradili ako v pozemskom vojsku. Na krídlach nepriateľských síl stáli dve majestátne bytosti, ktoré mohli slúžiť ako vzor pre obraz Lucifera; takým mocným dojmom zapôsobila na mňa ich inteligencia.

Každý z nich bol urastený a krásny v tvári i v postave, skrátka kráľovského

majestátu, i napriek poníženiu, ktorého sa im dostalo v pekle. Bola to však krása divého tigra, ktorý číha, aby nepriateľa roztrhal na kusy. Výraz ich tváre bol temný a odpudzujúci, oči horeli nenávisťou a falošný úsmev ukazoval zuby šelmy, prezrádzajúc pritom ľstivosť hada a žravosť šupa. Obaja sa dovezli na vozoch, ťahaných duchmi spustnutých ľudí a poháňaných ako ťažné zvieratá, po ktorých šliapali ako po dobytku.

Z oboch strán zoradených vojsk zaznela divá hudba, pripomínajúca výkriky bolesti stratených duší a hučanie mocného tajfúnu. V tom vyrazili do útoku a vrazili sa tak prudko, že niektorí lietali vzduchom a tí na zemi do seba vrážali, strkali a dupali ako stádo divých zvierat. Vzduchom otriasali ich kliatby ako zúrivý rev, čím sa toto pekle stávalo ešte peknejším.

V boji podnikali tieto armády smrti útoky i protiútoky, tak ako v bitkách na zemi. Nebojovali ako ľudia ale ako démoni, keďže nemali iné zbrane, než zuby a kopytá - ako divá zver.

Ak je boj pozemskými zbraňami hrozný, bol tento dvojnásobne, lebo sa bojovalo tak, ako zápasí vlk s tigrom. Obaj a hlavní vodcovia hnali pritom vojská dopredu, pričom sa postavili opäť do čela, ak v priebehu boja bolo ich vojsko zatlačené späť. Obaja títo temní kráľovskí duchovia vyčnievali nad všetkých. Každý z nich myslel iba na zničenie toho druhého. Zdvihli sa nad zápasiace masy a upierali na seba pohľady naj smrteľnejšej nenávisťi. V temných odevoch, vľajúcich za nimi ako krídla, lietali vzduchom a zápasili o nadvládu. Bojovali ako orly vo vzduchu a tí ostatní, ako keď kráľ havranov bojuje o červy na zemi. Odvrátil som sa od havranov a pozoroval orlov, ako bojovali bez zbraní, iba rukami a mocnou vôľou ako divá zver v húštine.

Nevydávali nijaké zvuky, ale snažili sa jeden druhého uškrtiť rukami. Ich zúrivé pohľady sa krížili ako ohnivé šípy a horúcim dychom si navzájom spaľovali tváre. Držiac sa za hrdlo, snažili sa protivníka uchopiť ešte aj zubami. Bolo vidieť, že to bol smrteľný zápas pre oboch.

Konečne jeden zoslabol a druhý ho zniesol na zem, aby ho zhodil zo strmého svahu do skalnej priepasti, tiahnucej sa okolo bojového poľa. Bola to temná a hrozná priepasť, do ktorej chcel víťaz zhodiť porazeného a držať ho tam v zajatí. Porazený sa však nechcel vzdať a visel na druhom celou silou, aby ho strhol so sebou. Avšak márne, sily ho opustili. Víťaz sa mocným úsilím oslobodil a druhého zhodil do strašnej hlbiny.

Zdesený som sa odvrátil a videl, že boj na pevnej zemi zúri vášnivo i naďalej. Vojská bojovali a armáda víťazného veliteľa odrazila a premohla bojové sily porazeného a rozprášila ich na všetky strany. Kamarátov neschopných boja nechali ležať na zemi a zajatcov vzali víťazi so sebou. Aký osud ich čakal, mohol som ľahko uhádnuť.

Zhnusený odporom nad týmito surovosťami bol by som najradšej toto miesto opustil, ale Treufreund mi poklepal po pleci a povedal:

„Teraz prišiel čas pre naše dielo, priateľu. Zostúpime dolu a uvidíme, či môžeme niekomu pomôcť. Medzi porazenými nájdeme takých, ktorým sa vojna a jej hrôzy hnusia práve tak ako tebe, a ktorí sa veľmi potešia našej pomoci.“

Príduc na rovinu, ktorá sa podobala bojovému poľu na začiatku noci, videli sme ležať mnoho ranených a akoby mŕtvych. Ostatní sa rozprchli ako krdeľ supov, hľadajúcich čerstvú zdochlinu. Stál som medzi zvíjajúcimi sa a nariekajúcimi bytosťami a nevedel som, kde začať so svojou pomocou.

Vyzeralo to tisíckrát horšie ako na pozemskom bojovom poli. Tam aspoň po boji nastal mier a smrteľný spánok, ktorý zmiernil utrpenie a poskytol nádej na pomoc ešte živým. V tomto desivom pekle sa zdalo, že niet nádeje ani smrti, ktorá by vykúpila trpiacich.

Tu niet rána, ktoré by svitalo po noci biedy. Až sa vzbopia, nezačne tento príšerný život znova? Nebude stále obklopený týmito zúrivými ľudskými bestiami?

Zohol som sa a skúsil som zdvihnúť hlavu nešťastníka, žalostne nariekajúceho pri mojich nohách. Jeho telo bolo rozmliaždené na neforemnú hmotu. Pritom zaznel do môjho ucha tajomný hlas: „Aj v pekle je nádej, načo by si inak bol tu? Najčernejšia hodina je vždy pred svitaním. Pre týchto porazených a padlých prišla teraz hodina premeny.“

Úsilie po lepších podmienkach a zdesenie pred zlom ich okolia zoslabili tvrdosť ich pekelných činov. Zaváhali, keď mali útočiť bezcitnou silou neľútostných bytostí. Preto boli aj porazení, ale ich terajšia bezmocnosť im otvorí brány k priaznivejším podmienkam.

Nenariekaj nad nimi, ale snaž sa zmierniť ich utrpenie, aby upadli do smrteľného spánku tejto sféry a prebudili sa už vo vyššej úrovni k novému životu.“

„A čo sa má stať s mocným duchom, zhodeným do priepasti?“ spýtal som sa.

„Aj jemu sa dostane pomoci v pravý čas, ale jeho duša nie je na to ešte dostatočne zrelá! Dovtedy je všetka námaha márna!“

Hlas zmĺkol. Priateľ mi ukázal, ako mám tých ranených duchov uspať a ešte ma upozornil na viaceré body, svietiace na tomto poli utrpenia ako hviezdy. Pochádzali od našich rádových bratov, pritiahnutých sem citom na svojej ceste lásky a súcitu. Zakrátko na to, keď všetci nariekajúci duchovia upadli do bezvedomia, uvidel som čosi zázračné: nad každou stíchnutou bytosťou sa zdvihol slabučký hmlistý obláčik, ako som to už raz pozoroval. Pomaly sa obláčiky zhustovali a sformovali sa do postavy vyslobodenej duše, ktoré potom odnášali éterickí duchovia, zhromaždení nad našimi hlavami. Odletom posledného ducha bolo dielo dokonané.

Bratia nádeje, pomáhajúci raneným duchom, patrili všetci k tomu istému oddeleniu ako ja. Malé svetielka, ktoré sme nosili, skutočne svietili ako symboly nádeje v temnote. Treufreund i ja sme sa pridali k ostatným a vymieňali sme si pozdravy i blahoželania ako vojaci vracajúci sa domov z víťazného poľného ťaženia.

Skôr, než sme opäť prešli ohnivým kruhom, uzatvárajúcim túto ríšu, zaviedol nás vodca našej skupiny na vysokú horu, z ktorej sme mohli vidieť mestá, roviny i hodnoty tejto zeme, kde každý z nás pôsobil. Z vrcholu hory sme mohli pozorovať celú mohutnú panorámu pekla pod nami.

Vodca k nám potom prehovoril tieto slávnostné slová:

„Táto zem na ktorú sa pozeráme, je nepatrnou časťou veľkej úrovne ľudmi označovanej ako *peklo*. Aj nad nami sú ešte temné úrovne, do ktorých môže duša hlboko klesnúť za hrozné zločiny a spôsobené utrpenia. Veľká oblasť temnej úrovne vytvorenej najnižšou zo zemských sfér sa rozkladá v šírke miliónov míľ okolo nás.

V nej prebývajú všetky hriešne duše, ktoré strávili hrubohmotný život na zemi. Ich bytie siaha späť do najvzdialenejších dôb. Vtedy na planéte Zem dozrievali prvé vedomé bytosti, ktorých úlohou bolo zdokonaľovať sa prežívaním, nimi samými zavinených utrpení cez viaceré životy, pokiaľ sa neočistia od všetkých nánosov nízkych činov. Obrovský počet duší sa podobá hviezdám na nebi alebo piesku v mori a každý človek si sám svojim správaním na zemi buduje obydlie vo vyššej alebo nižšej úrovni. Podľa toho sa zaľudňujú všetky sféry rôznymi bydliskami.

Rôznorodosť miliárd miest vo sférach presahuje ľudskú chápatosť. Každá z nich nesie totiž pečať ducha, ktorého životnou činnosťou vzniklo. Ako medzi nesčíselnými tvormi zeme nie sú dve tváre, dve duše úplne rovnaké, tak aj v duchovnom svete sa nenachádzajú dve rovnaké miesta. Každé miesto i každá sféra je zvláštnym výtvorom rozdielnych skupín duchov! Príbuzné duše sa cítia k sebe priťahované, a preto taktiež každé miesto zodpovedá zvláštnemu druhu jeho obyvateľov.

Ak teda popisujete niektorú sféru, môžete samozrejme hovoriť len o miestach, ktoré ste videli, a ktoré vás priťahovali. Nieкто iný videl inú Časť

tejto sféry a bude ju možno popisovať celkom inak, takže ľudia, dívajúci sa na všetky veci vlastným nazeraním, budú tvrdiť, že nemáte pravdu, ak sa vaše popisovania rozchádzajú. Napríklad, že Rím nieje Miláno ani Benátky, aj keď všetky tieto mestá sú v Taliansku. Všetky majú totiž určité charakteristické zvláštnosti ale aj rovnaké národnostné prvky.

Uvediem ešte drastickejší príklad: New York a Carihrad (Istanbul) sú mestá na planéte Zem. A predsa je medzi nimi a ich obyvateľmi taký rozdiel, že medzi nimi nenájdeme spoločné národnostné črty. Obe sú obývané ľudskou rasou, ale úplne odlišnou vo zvykoch, mravoch i vzhľade.

Na svojich cestách ku všetkým týmto nešťastným bytostiam, nájdeným v močiaroch ich hriechov, pozorovali ste nezničiteľný zárodok ľudského ducha. Nech je duša akokoľvek dlho podrobená skúškam a oddaľovaniu hodiny vyslobodenia kvôli zneužívaniu svojich síl, všetkým je vštepená nádej. Pre mnohé duše nadíde konečne hodina prebudenia. I tie, ktoré klesli do najväčších hĺbín, pozdvihnú sa do tej výšky, z ktorej kedysi vyšli. Trpký a hrozný je dlh, ktorý musia splatiť hriešne duše za svoju hriešnu samopašnosť, ale keď je raz splatený, navždy je vyrovnaný. Nepríde neúprosný veriteľ, ktorý by povedal kajúcemu márotnatníkovi:

„Odíd, tvoj osud je spečatený, premeškal si hodinu vykúpenia.“

Ó, bratia nádeje! Môže niekedy človek vo svojej malosti zmerať dobrotu Božiu? Môže človek položiť hranice milosti Najvyššieho a tvrdiť, že táto bude odopretá pokornému hriešnikovi, nech je jeho vina akokoľvek veľká?

Boží hlas hovorí k nám každým kľúčiacim stebлом trávy, každým slnečným lúčom, ktorý na nás dopadne! Taká veľká je dobrotá a milosrdenstvo nášho Boha!

Prostredníctvom Jeho anjelov a slúžiacich duchov dolieha Jeho hlas ku všetkým ľutujúcim a prosiacim o odpustenie. Milosť a odpustenie sa zaručuje všetkým hľadáajúcim a tiež tým, ktorí sa pokorne snažia, aby si ich zaslúžili.

V záhrobí, ba aj v pekle jestvuje milosrdenstvo a odpustenie, a tiež nádej a láska pre všetkých, ktorí sa chcú polepšiť. Ani atóm nesmrteľnej duchovnej esencie, vdýchnutej človeku, sa nikdy nestratí, ani nebude zničený. Zničené môže byť len vyvinuté sebedomé „ja“, ktoré svojim hriešnym a nemravným životom príde do rozkladu, takže sa rozloží v pôvodnú duchovnú pralátku.

Tí, ktorí učia inak, sa mýlia - skoro by som povedal - hrešia! Zatvárajú tým človeku dvere nádeje a jeho duša bude o to zúfalejšou. Verí potom, že smrť vtlačila poslednú pečať j ej osudu.

Prajem si, aby ste na pozemskej úrovni všade hlásali pravdu, ktorú ste poznali na svojich cestách. Pamätajte, že všetci prechovávajú nádeje a uznávajú, že sa treba držať pravej cesty, pokiaľ *fe Čas!*

Človek môže omnoho ľahšie napraviť svoje zlé činy ešte na zemi, než otáľať, kým smrť položí priehradu medzi neho a tých, s ktorými by sa chcel zmieriť.

Všetko, čo ste videli v *pekle*, sú plody ľudského nízkeho života, plody ich vlastných činov na zemi. Nebolo tu nič, čo by ako výtvor nezodpovedalo skutočnej povahe duše.

Temné väzenia sa vám zdali hrozné, pohľadmi na týchto nešťastníkov ste boli otrasení, musíte si však stále pripomínať, že si to spôsobili sami.

Boh nepridal nič k bremenu človeka.

Úlohou každého jednotlivca je napraviť to, čo pokazil a očistiť to, čo zašliapal do prachu. Potom budú tieto schátrané postavy aj so svojim strašidelným okolím vymenené za krajšie a dostanú čistejšie telo. Ak dobro po dlhom čase premôže zlo na zemi, budú tieto krajiny odplavené stúpajúcim prílivom ako pena na mori. Čisté vody života zalejú tieto miesta a očistia ich. Čierne hory, ťažká atmosféra a špinavé obydlia zničí oheň pokánia.

Nič nie je stratené navždy, nič nemôže byť naveky zničené. Atómy, priťahované dnes vašim telom, budú zajtra odpudené, aby vytvorili iné formy v pozemských oblastiach.

Ak neskôr v budúcnosti nebude j estvovať dostatočne silný magnetizmus, aby držal pohromade hmotné čiastočky, z ktorých sa skladajú pozemské oblasti, potom tieto atómy nebudú musieť sprevádzať hmotnú i duchovnú zem. Budú sa potom voľne vznášať v éteri, kým ich nepritiahne iná planéta, ktorej sféry majú s nimi príbuzné vlastnosti a jej obyvatelia sú na rovnakej hmotnej úrovni.

Tieto hory a táto zem tvorila v minulosti nízke sféry iných planét, teraz už príliš vyvinutých, aby sa ešte navzájom priťahovali.

Keď ich naša zem prestane pevne držať, budú odpudené, aby utvorili sféry inej planéty.

Naše vyššie sféry sú vytvorené z omnoho éterickej šej ale stále ešte hmotnej podstaty, pochádzajúcej zo sfér vyvinutejších planét. Ich atómy sa tiež raz odlúčia od zeme a budú pritiahnuté znovu niektorou novou planétou.

Nič sa nestratí, nič nieje skutočne nové. Vznikajú nové kombinácie toho, čo bolo a čo je v podstate večné. A aký najvyšší vývoj dosiahneme? To nikto nevie, pretože naše poznanie má síce svoje hranice, ale náš vývoj nie. Trvalé skúšky pozemského života v týchto temných sférach možno považovať za akési stupne, po ktorých nakoniec vystúpime do svetlých výšin.

Čo vidíme a dokážeme pochopiť, je vždy prítomná pravda, že nádej je večná a pokrok stále možný aj pre najspustlejšiu dušu. Túto veľkú pravdu máte kázať ľuďom, až sa vrátite k pozemským úrovniam a ku svojej práci v nich. Vďačnosť a láska vám ukladajú povinnosť prispieť druhým na pomoc tak, ako

sa dostalo pomoci vám.

Rozlúčme sa teraz s touto temnou zemou, nie so smútkom nad jej bezútešnosťou, ale v nádeji, plnej dôvery a s vrúcnou modlitbou za budúcnosť všetkých, nachádzajúcich sa ešte v putách utrpenia a hriechu."

Po skončení prejavu nášho veľkého vodcu pozreli sme sa posledný krát na temnú zem. Zostúpili sme z hory a prešli ešte raz ohnivým kruhom, ktorého čiastočky sme našou vôľou rozohnali do strán, atak sme mohli bezpečne prejsť.

Tým skončilo moje putovanie v ríšach pekla.

Diel štvrtý

Zlatými bránami

Po návrate do zeme svitania nás bratstvo prijalo kráľovský. Usporiadali slávnosť na našu počesť. V malej izbičke našiel každý z nás nový odev. Bol svetlosivej farby, skoro biely, so zlatožltým lemom a pásom. Na ľavom rukáve mal odznak nášho rádu - kotvu s hviezdou.

Tento nový oblek som si veľmi vážil, lebo na druhom svete rúcho znázorňuje stupeň vývoja ducha a platí ako dôkaz jeho úspechu. Ešte drahším mi bol venček bielych duchovných ruží, vyrastených okolo magického obrazu mojej milej. Tento živý rámik nikdy nauvädol a stále ma opájal vôňou, keď som sa ukladal k spánku na snehobielu posteľ.

Priateľ, prichádzajúci ma odpovedať na slávnosť, vyrušil ma zo snenia. Pri vstupe do veľkej sály stretol som sa so svojim otcom a s niekoľkými priateľmi, ktorých som spoznal na svojich cestách. Srdečne sme sa zvitáli. Po hostine, podobnej ako pri mojom prvom vstupe do tejto sféry, zhromaždili sme sa na dolnom konci sály, pred zlatosivým závesom, zakrývajúcim stenu.

K nášmu sluchu doletela jemná melódia, ako dych vánku. Postupne sa stávala zvučnejšou a zreteľnejšou, takže v slávnostnom takte sme spoznali vznešený pochod, plný citu. Na to sa záves odhrnul nabok a na stene sa objavilo obrovské zrkadlo z čierneho mramoru. Hudba prešla do iného rytmu, síce ešte slávnostného, ale premiešaného disharmóniami. Jej rytmus sa stával neistým a nepravidelným.

Sála naraz stmavela natoľko, že sme si sotva videli do tváre. Bolo vidieť iba čiernu plochu obrovského zrkadla a na ňom dve postavy členov našej výpravy.

Rozprávali spolu a chodili po krajine, zobrazujúcej *peklo*, odkiaľ sme sa vrátili. Strašidelná hudba hlboko rozochvela moju dušu a pri pohľade na odvíjajúcu sa drámu, prestal som vnímať svoje okolie a vnútorne som znovu prežíval svoje putovanie v temných hĺbinách pekla.

Objavoval sa obraz za obrazom, takže nám predviedli rôzne skúsenosti každého z našej skupiny, od najmenšieho člena až po nášho vodcu. V poslednej scéne sa objavil celý zástup, zhromaždený na hore, ako počúva rozlúčkovú reč nášho vodcu.

Všetko bolo sprevádzané tichou nádhernou hudbou ako chór v gréckej tragédii. Každéj scéne a dráme dodala príslušný výraz, buď smutný a strastiplný,

alebo pokojný a víťazný, potom zase plačlivý, vrieskajúci, alebo tichý ako uspávanka pre úbohú zachránenu dušu, ktorá sa konečne dožila pokoja. Potom opäť zaznievali divé akordy revú, bojového pokriku, drsných kliatieb a nadávok. Teraz sa zmenila v burácajúce vlny, ktoré sa rozplynuli do disharmonických tónov.

Pri záverečnej scéne hudba doznela v pôvabnom žalospeve a pomaly utíchla. Po jej doznení zmizla aj temnota a záves zastrel čierne zrkadlo. Odvrátili sme sa od neho s povzdychom uľahčenia, súc naplnení vďakou. Blahoželali sme si navzájom, že sme šťastne prežili naše putovanie v tej temnej zemi.

Spýtal som sa otca, čím bol tento dej vyvolaný; či je to ilúzia alebo niečo iné. „Syn môj,“ povedal, „čo si videl, je využitie poznatkov vysokej vedy. To zrkadlo má vlastnosť prijímať a odrážať obrazy, dopadajúce naň prostredníctvom množstva tenkých kovových doštičiek - lepšie povedané duchovnou časťou doštičiek z pozemského kovu.

Kovové doštičky sú veľmi citlivé, takže sú schopné obrazy prijať i uchovať. Tento pochod je podobný ako v pozemskom živote u fotografa, ktorý okrem obrazu zachytáva a uchováva aj zvukové vlny.

Počas vášho putovania v temných sférach sa s vami naviazalo a udržovalo magnetické spojenie týmto prístrojom. Zážitky každého s vás sa prenášali na osobitnú doštičku. Hnutia myslí jednotlivých účastníkov rozkmitali tomu zodpovedajúce tóny v oblasti hudby.

Ty patíš do oblasti, kde sa pohybuje a kmitá umenie, hudba a literatúra. Preto si schopný vidieť, cítiť a chápať kmitanie týchto oblastí.

V duchovnom svete sa odzrkadľujú všetky hnutia mysle, reči alebo udalosti vo viditeľných formách. U duchov, čo sú s týmito formami a záchvevmi v harmónii, vytvárajú tieto obrazy, melódie alebo reč.

Duchovný svet je formovaný z pozemských myšlienok a správaní duší, a preto každý čin a každá myšlienka pozemšťana vytvára tomu zodpovedajúci útvar v duchovnej oblasti. V tejto sfére sa stretneš s mnohým, čo ľuďom na zemi nie je zatiaľ známe. Nájdeš tu mnohé pozoruhodné vynálezy, ktoré sa v budúcnosti dostanú i na zem v hmotnej forme. Ale teraz máš prijať palmovú ratolesť, ako cenu víťazstva pre každého z vás."

V tej chvíli sa otvorili široké dvere haly a nimi vstúpil náš veľmajster. Za ním šiel sprievod mladých mužov ako pri predchádzajúcej slávnosti, lenže teraz každý z nich niesol palmovú ratolesť namiesto vavrínovej, ktorú veľmajster pod baldachýnom odovzdal každému z nás.

Potom sme zaspievali radostnú hymnu víťazstva, pričom naše hlasy rozozvučali vzduch triumfujúcou harmóniou.

Po tom všetkom som dlhší čas odpočíval v stave polospánku a polobdenia,

keď duch je príliš unavený, aby myslel, a predsa si uvedomuje, čo sa okolo neho deje. Z tohto stavu, trvajúceho niekoľko týždňov, prebudil som sa až po úplnom zotavení z útrap výpravy do temných sfér.

Prvá z mojich myšlienok zaletela k mojej milej, aby som zistil, či si uvedomí môj príchod. Nebudem opisovať naše stretnutie; chcem len povedať, že smrťou rozhodne nekončí naša náklonnosť a vzt'ah k tým, ktorých sme zanechali na zemi.

Teraz sa mi už lepšie darilo nadväzovať kontakt s mojou milovanou prostredníctvom jej mediálnych schopností, takže sme k tomu nepotrebovali tretiu osobu. Moje pôsobenie ma povznášalo a vedomie, že ma pri tom viedla jej verná láska a že bola presvedčená o mojom pokračujúcom živote, ma hrialo a posilňovalo.

Moje pracovné pôsobenie sa opäť prenieslo na pozemskú úroveň. Pracoval som v mestách, ktorých duchovný obraz som predtým navštívil v pekle. Moja úloha spočívala v tom, že som tamojších smrteľníkov a duchov vystríhal pred nebezpečenstvami, ktoré som prežil v temných sférach. Bolo mi jasné, že pocit nebezpečia pred budúcou odplatou spáchaných zlých činov môžem u nich vyvolať len veľmi slabo, ale aj to mohlo poslúžiť tak, aby sa niektorý z nich zdržal prílišného uspokojovania zmyselných pôžitkov.

Okrem toho som v týchto mestách našiel medzi duchmi, pripútanými k zemi, mnoho takých, ktorým som mohol pomôcť skúsenosťami a silou, získanou na mojej púti!

Na pozemskej úrovni je stále veľa práce. Nech by tam bolo akékoľvek množstvo pracovníkov, nikdy ich nieje nadostač, lebo každú minútu sa ľudia lúčia so životom a všetci tu potrebujú duchovnú pomoc.

Po niekoľkých mesiacoch som zatúžil opäť po ďalšom pokroku. Chcel som dosiahnuť viac, aby som sa priblížil k tej úrovni, do ktorej prejde po smrti moja milovaná. Trápil som sa stálou úzkosťou, že by mohla opustiť zem skôr, než sa priblížim k jej duchovnému stupňu a budem od nej zase odlúčený.

Bolo to pre mňa pohnútkou, aby som prekonával sám seba a neuspokojoval sa s doterajším pokrokom. Uvedomoval som si, že som tvrdo pracoval na mojom zušľachtení, takže som mohol kráčať pomerne rýchlo dopredu.

Navzdory tomu ma ešte mučila žiarlivosť a podozrenie ako následky mojej povahy z pozemských skúseností.

Boli chvíle, keď som dokonca začal pochybovať o láske mojej milovanej. Napriek mnohým dôkazom jej lásky som sa obával, že za mojej neprítomnosti by si ju mohol získať iný muž. Pre toto moje nedôstojné správanie hrozilo mi nebezpečie, že sa znovu pripútam k zemi.

Nemyslite si, že duch vo chvíli odlúčenia zmení svoje pranie i myslenie.

Veľmi málo poznáte podmienky života v záhrobie! Ako hrozne pomaly meníme potom smer našich myšlienok, vypestovaných v pozemskom živote; ako dlho na nás lipnú po prechode do duchovného prostredia.

Vtedy som mal ešte skoro tú istú povahu ako na zemi. Len postupne som sa učil poznávať, kde bolo moje myslenie nesprávne a plné predsudkov; je to úloha, ktorej riešenie sa nachádza v strediskách omnoho vyšších sfér než tých, ktoré som ja vtedy dosiahol.

Aj v stave úzkosti a pochybností som nad týmito pohnútkami pociťoval hanbu a ľútosť a aj keď som vedel, aké sú neopodstatnené, nedokázal som sa od nich oslobodiť. Skúsenosti môjho pozemského života ma naučili nedôvere a toho som sa nemohol zbaviť.

V takomto sebatrýzení prišiel ku mne opäť Ahrinziman a vysvetlil mi, ako sa môžem zbaviť týchto tieňov minulosti.

„Ned'aleko odtiaľto sa nachádza *Zem ľúlosti*. Keby si ju navštívil, veľmi by ti to pomohlo. Ak by si prešiel po všetkých jej vrchoch a údoliach a premohol všetku tú námahu, objavila by sa ti pred očami pravá povaha tvojho pozemského života i s jeho chybami, čo by sa ukázalo ako významný prostriedok tvojej duše.

Lenže taká cesta bude plná trpkosti a strádania. Uvidíš tam činy svojej minulosti v celej nahote - všetko správanie, ktoré si čiastočne už odčinil pokáním, ale neberieš ich ešte tak, ako to robia vyšší duchovia.

Málokto z tých, ktorí tam prídu z pozemského života, rozozná pravé príčiny svojho správania. Niektorým to trvá roky, ba aj stáročia, kým dôjdu k tomuto poznaniu; oni sa totiž snažia zdôvodniť a ospravedlniť svoje zlé činy pred svojim svedomím. Zem, o ktorej hovorím, je pre ich osvietenie veľmi dôležitá. Cesta do nej sa však musí podniknúť dobrovoľne a len potom sa pokrok urýchli o celé roky.

V tej zemi sa zachovávajú životné osudy ľudí v obrazoch, zrkadliaciach sa v zázračnej duchovnej atmosfére a objasňujú príčiny všetkých nesprávnych činov. Obrazy prezrádzajú i tie najjemnejšie dôvody, ktoré sa odohrávali v našich srdciach, a tak utvárali život každého z nás.

Bola by to odvážna a prísna skúška, ale tiež trpká skúsenosť pre tvoju povahu, ktorou by si musel prejsť. Je to však tiež účinný liek, ktorý by dokázal oslobodiť tvoju dušu od chorôb pozemského života, na nej ešte lipnúcich."

„Ukáž mi, kde je tá zem a pôjdem tam", povedal som.

Ahrinziman ma doviedol na vrchol temnej hory, ktorú som videl z okna mojej izby. Z vrcholu sa mi naskytol pohľad na ďalší hrebeň hôr a Ahrinziman mi povedal:

„Na druhej strane týchto vzdialených vrchov sa rozprestiera tá pozoruhodná

zem ľútosti, o ktorej je reč, a ktorou musí prejsť väčšina duchov, ktorých život podnecuje k starosti a ľútosti. Tí, ktorých chyby boli malé, pozostávajúce iba z každodenných slabostí, vyskytujúcich sa u všetkých ľuďí, tí tam nepôjdu. Pre nich sú iné prostriedky na objasnenie príčiny ich omylov.

Táto zem je zvlášť užitočná ľuďom s veľkými schopnosťami a silnou vôľou, ktorí ľahko pochopia a dobrovoľne priznajú svoje chyby, a tak pokročia dopredu. Na slabých duchov, dopúšťajúcich sa chýb, by táto zem pôsobila veľmi odstrašujúco. Náhlým a neúprosným spoznaním svojich hriechov by sa cítili zdeptaní a zbavení odvahy. Takí duchovia sa musia viesť pomaly, krok za krokom. Ty si však plný odvahy a máš silné srdce, takže budeš stúpať tým rýchlejšie, čím skôr spoznáš povahu pút, viažucich tvoju dušu."

„Bude táto cesta trvať dlhú dobu?"

„Nie, bude krátka - dva alebo tri týždne podľa pozemského času. Vidím, že tieň, ktorý vrhá tvoj zamýšľaný odchod je tesne sledovaný obrazom tvojho vracajúceho sa ducha. To znamená, že obe udalosti nie sú oddelené od seba dlhým časovým obdobím. V duchovnom svete, kde nepočítame čas na dni a hodiny, posudzujeme dobu, potrebnú na dôjdenie nejakej udalosti, podľa vzdialenosti, v ktorej sa javí nášmu duchovnému zreniu. Podľa toho či tieň vytváraný blížiacou sa udalosťou, sa dotýka zeme, alebo podľa toho, ako je od nej ešte vzdialený, odhadujeme dobu podľa pozemských pojmov. Ale ani najmúdrejší z nás to nedokážu vždy určiť úplne presne. Práve tak ani tým, ktorí sa stýkajú s priateľmi na zemi, nie je možné stanoviť presne dátum budúcich udalostí, lebo mnohé okolnosti môžu tento dátum ovplyvniť a teda zmeniť. Niektorá udalosť sa javí veľmi blízko, avšak približovať sa nemusí stále rovnakou rýchlosťou. Môže sa oneskoriť alebo dokonca byť odvedená väčšou silou než tá, ktorá ju uviedla do pohybu."

Pod'akoval som sa vodcovi za jeho poučenie a rozlúčili sme sa. Veľmi mi záležalo na mojom rýchlom pokroku, a preto som vykročil na svoju novú cestu krátko po tomto rozhovore. Neprebíhala tak rýchlo, ako moje predošlé putovania. Teraz som si totiž vzal na seba plnú ťarchu svojich spáchaných hriechov a tie ma tlačili k zemi a nútili k pomalým, namáhavým pohybom.

Podobný pútnikovi mal som na sebe hrubý sivý odev, nohy bosé a hlavu nepokrytú. V duchovnom svete je okolie a odev prispôsobený stavu duševného rozpoloženia a ja som sa vtedy cítil akoby s vrecom na pleciach a na hlavu som si sypal prach a popol.

Majúc konečne temné vzdialené hory za sebou, rozprestrela sa predomnou široká púšť, pokrytá neplodným pieskom môjho pozemského života. Nebolo tu ani stromu, ani kríčka, ba ani zeleného lístka; netiekol tu žiadny potôčik, ktorý by občerstvil nové nádeje na šťastie. Nikde sa nenašiel tieň, v ktorom by

si mohli odpočinúť moje nohy. Život tých, ktorí na tejto púšti hľadali pokoj, nemal v sebe čisté a nezištné city a také sebazaprenie, ktoré by dokázalo premeniť púšť v kvitnúce ružové pole a na cestách vykúzlil' osviežujúcu vodu.

Dostal som sa do bezútešnej pustatiny a kráčal po úzkom chodníku, ktorý ako sa zdalo, viedol k horám na druhej strane. Bremenno sa mi stávalo čoraz ťažším a snažil som sa ho zbaviť, ale márne.

Na horúcom piesku doráňal som si nohy, takže každý krok mi pôsobil trýzeň. Pri mojej pomalej chôdzi zjavovali sa mi v obrazoch druhovia a udalosti predchádzajúcich dní ako fatamorgána.

Ako pri rýchlej jazde splýva jedna krajina s druhou, tak aj mne prechádzalo tu jedno do druhého a vytváralo nové scény. V obrazoch pohybovali sa priatelia a známi. Dávno zabudnuté neláskavé myšlienky i slová, kedysi k nim prehovorené, tiahli žalujúc popri mne. Predomnou obrazne vystupovali slzy, ktoré kvôli mne prelievali iní a tiež kruté slová, ktorými som zraňoval svoje okolie.

K tomu sa ešte predomnou v obrazoch náhle vynorili tisíce nesčíselných myšlienok a sebeckých činov mojej minulosti - až som sa zrútil, premožený svojim previnením. Skloniac sa do prachu, rozmetal som svoju pýchu do všetkých strán a ronil horúce slzy hanby a utrpenia.

A zatiaľ, čo moje slzy padali na suchý piesok, vyklíčili okolo mňa malé kvety ako hviezdičky a každý kvietok mal v sebe kvapku rosy. Tak sa stalo miesto, kde som klesol hlboko skrúšený, malou oázkou krásy v smutnej púšti.

Na pamiatku som si natrhal niekoľko malých kvetiniek a ukryl ich na hrudi. Potom som vstal a dal sa na ďalší pochod. Na moje prekvapenie obrazy už zmizli a namiesto nich som pred sebou zbadal ženu, nesúcu dieťa v náručí. Bolo jej zrejme príťažké a nariekalo únavou a bázňou.

Ponáhľal som sa k nej a ponúkol sa, že dieťa ponesiem, pretože ma dojala jeho úzkostlivá a unavená tvárička.

Žena sa na mňa pozrela a vložila dieťa do mojich rúk. Rozprávala mi, že je to jej dieťa, pre ktoré na zemi nemala lásku. „Vlastne som žiadne dieťa nechcela. Keď prišlo, nudilo ma a ja som ho zanedbávala. Ako vyrastalo a zdalo sa mi, že je nevychované a mrzuté, začala som ho biť, zatvárať do tmavej miestnosti a vôbec, správala som sa k nemu tvrdo a bez lásky, až nakoniec ako päťročné zomrelo. Onedlho som i ja podľahla chorobe. Od môjho vstupu do duchovnej ríše ma teraz dieťa stále prenasleduje. Konečne mi poradili, aby som podnikla túto cestu a vzala dieťa so sebou, keď sa už nemôžem oslobodiť od jeho spoločnosti.“

„Ani teraz necítiš lásku k tomuto malému stvoreniu?“

„Nie, nezamilovala som si ho. Som asi jedna zo žien, ktoré sa nemajú

stať matkami, lebo mi dodnes chýba materinský cit. Nemilujem to dieťa, ale teraz mi je ľúto, že som voči nemu nebola vládnejšia. Uznávam tiež, že domnelá povinnosť vychovávať dieťa prísne a bez lásky bola len výhovorkou mojej vlastnej tvrdosti a nechuti, spôsobenej mi starosťami o dieťa. Je mi jasné, že som tým páchala bezprávie, ale nemôžem povedať, že by som k tomuto dieťaťu cítila lásku."

„Chceš si ho ponechať pri sebe na celej svojej ceste?"

Premohol ma taký súcitiť s týmto malým nemilovaným tvorom, že som ho srdečne pobozkal. Položilo mi rúčku okolo krku a usmialo sa v polospánku tak vďačne, že sa to muselo dotknúť srdca tej ženy. Jej výraz naozaj zmäkol a povedala trochu láskavejšie:

„Čo si myslíš, mám ho niest' ešte nejaký kus cesty tak, aby potom bolo dopravené do úrovne s mnohými deťmi, o ktorých sa rodičia nestarali, a o ktoré sa starajú duchovia s pravou láskou k deťom."

„Toto rád počujem", povedal som. Išli sme spolu ešte chvíľu, až sme došli k malej skupine skál so studničkou. Sadli sme si vedľa nej, aby sme si oddýchli. Hneď som zaspal a po prebudení tu už žena s dieťaťom nebola. Vstal som a dal som sa na ďalšiu cestu. O chvíľu som došiel k úpätiu hôr, vytvorených mojou pýchou a ctižiadosťou. Úzky chodník bol tvrdý, kamenistý a strmý. Chvíľami sa mi zdalo, že cez tieto hory neprejdem. Zatiaľ čo som na ne vystupoval, uvedomil som si svoju účasť na ich vytvorení. Vznikli z atómov dodaných mojou pýchou.

Málokto z nás pozná tajomstvo vlastného srdca. Často sa domnievame, že ušľachtilá ctižiadosť panuje tam, kde v skutočnosti ide len o púhe sebavyvyšovanie a boj o postavenie vo svete.

Spätňý pohľad na moju minulosť ma naplnil hanbou. Kde jedna obrovská skala prevyšovala druhú, tam som spoznal duchovné symboly kameňov úrazu, ktoré som kládol do cesty svojim slabším bližným.

Zatúžil som prežiť znovu svoj pozemský život, aby som mal príležitosť povzbudzovať tam, kde som kedysi zavrhol a pomáhať, kde som kedysi utláčal. V pozemskom živote som býval k sebe taký neúprosný, že moje vlastné výkony ma nikdy neuspokojovali. Preto som veril, že mám oprávnenie klásť tie isté vysoké požiadavky na všetkých, ktorí sa zaoberali mojím krásnym umením. Nemal som vzťah ku každodennej priemernosti a ani chuť ju podporovať.

Vtedy som nepoznal, že to všetko na zemi nemá pozoruhodný význam, ale v duchovnom svete sa rozvinie k dokonalému kvetu. Moje prvé úspechy ma naplňovali ctižiadostivými túžbami. V neskorších rokoch pri zápolení s druhými ma sklamania naučili čomusi ako súcitiť, ale necítil som pri tom pravé pochopenie pre ich boj za vlastnú existenciu. Teraz som však zistil, že to bol

nedostatok súcitu, ktorí vytvorili tieto skaly, tak typické pre moju namyslenosť.

Pri tomto zistení sa ma zmocnil zármatok i ľútosť. Pozoroval som sa, či tu nablízku nie je niekto slabší, ktorému by som mohol na tejto ceste pomôcť. Odrazu som na tvrdom chodníku predomnou uvidel mladého muža, takmer úplne vyčerpaného pokusom prejsť cez tieto skaly, vytvorené jeho rodinnou pýchou a túžbou po bohatstve.

Práve sa pokúšal vystúpiť na výčnelok skaly, ale bol taký vyčerpaný, že mu každým okamihom hrozilo zrútenie. O chvíľu som došiel na miesto, kde sa nachádzal a s veľkou námahou sa mi podarilo vytiahnuť ho na vrchol skaly. Bol som pripravený o to viac prispieť mu na pomoc, čím hlbšia ľútosť sa ma zmocňovala pri myšlienke, koľko slabých duší som utláčal v minulosti.

Na vrchole skaly, kde sme si ľahli k odpočinku, som zistil, aký som poškriabaný od ostrých kameňov, na ktorých sme sa potkávali. Zistil som tiež, že pri namáhavom výstupe odpadlo zo mňa bremeno sebeckej pýchy. Pri opätovnom pohľade na cestu som znovu činil pokánie. Rozhodol som sa preto vrátiť na zem a pomáhať slabým. Kde som predtým utláčal bázlživú ale snaživú dušu, chcel som teraz povzbudzovať. Kde zraňoval môj ostrý jazyk a výsmech, tam som chcel liečiť. Svitalo vo mne poznanie, že nikto nesmie pohŕdať svojím menej nadaným bratom alebo ničiť jeho nádeje preto, že sa nadanejším duchu zdajú bezvýznamné.

Dlho som ešte sedel na tejto hore a premýšľal o týchto veciach, zatiaľ čo mladý muž šiel ďalej bezo mňa. Konečne som sa zdvihol a vydal sa cestou k hlbkej priepasti, ktorú prehradzoval schátralý most, ale príchod k nemu uzatvárala vysoká brána. Pred ňou stálo mnoho duchov, ktorí sa pokúšali otvoriť ju rôznym spôsobom.

Niektorí násilím, iní ju chceli preliezť a ďalší sa snažili odhaliť tajný zámok. Pri mojom príchode ustúpilo niekoľko duchov, zápasiacich s bránou a boli zvedaví, čo urobím. Brána bola taká vysoká a hladká, že nikto nedokázal cez ňu prejsť, taká dôkladná, že nebolo možné ju vypáčiť, a tak pevne uzavretá, že sa nedala otvoriť.

Zúfalo som premýšľal čo si počať, keď som v blízkosti zazrel úbohú ženu, plačúcu nad svojím neúspechom. Už dlhú dobu sa márne pokúšala otvoriť bránu. Spravil som to najlepšie, čo sa dalo, aby som jej dodal nádeje, keď v tom sa pevná brána náhle pred našimi očami stratila a my sme prešli. Za mnou sa opäť tak náhle vynorila ako predtým zmizla.

Ženu som už nikde nevidel, no pri moste stál starý zohnutý muž. Zatiaľ čo som žasol nad podivnou bránou, akýsi hlas mi povedal:

„Toto je brána láskyplných myšlienok a činov. Duchovia na druhej strane musia ešte čakať, pokiaľ ich dobré myšlienky a činy voči druhým nezavážia

natoľko, aby sa brána otvorila. Potom sa pre nich samočinne otvorí tak, ako pre teba, lebo sa statočne snažíš pomáhať druhým."

Postúpil som až k mostu, kde bezmocne stál starý slepý muž, ktorý bezmocne palicou hľadal cestu. V obave, že by snád' mohol prehliadnúť deravé miesto na moste a prepadnúť sa, ponúkol som mu pomoc.

On však potriasol hlavou a povedal: „Nie, nie, mladý muž, most je príliš biedny a neunesie tvoju i moju váhu naraz. Len choď ďalej a nechaj ma robiť, čo môžem."

„Nie, ty si starý a slabý. Ak ťa opustím, zrútiš sa pravdepodobne na deravom moste. Ja som mocný a nájdem už nejaké východisko."

Bez čakania na odpoveď vzal som ho na chrbát a vyzval ho, aby sa ma pevne držal. Tak som sa chystal prejsť cez most. Do čerta! Aký ťažký bol tento starý muž! A most? Praskal, vzdychal a prehýňal sa pod našou váhou. Myslel som, že sa každú chvíľu obaja zrútime do priepasti.

Starý muž ma prosil, aby som ho nenechal spadnúť. Vliekol som ho ďalej tak, že som sa pridržal rukami a liezol po štyroch, až sme sa dostali k veľmi nebezpečnému miestu. Uprostred mosta sa nachádzala široká diera a iba zlomené konce dvoch dlhých trámov poskytovali možnosť pridržania sa. Sám by som sa bol ľahko prehupol cez tú dieru, ale niečo iné to bolo s týmto starým mužom, ktorý sa ma držal pevne a prekážal mi v pohybe.

Prebleslo mi hlavou, že som ho mal nechať jeho osudu, ale ihneď mi to pripadalo kruté, a preto som zobral všetku odvahu, aby som spravil aspoň jeden pokus. Starec ťažko vzdychal, keď si uvedomil, ako to s nami vyzerá.

„Mal si ma radšej nechať tam; som bezmocný a ty sa pripravíš o svoje výhody. Nechaj ma tu a choď ďalej sám."

Zvuk jeho hlasu bol taký sklúčený, že by som ho nebol mohol opustiť; rozhodol som sa urobiť pre nás oboch zúfalý pokus. Vyzval som ho, aby sa ma pevne držal a jednou rukou som sa pevne chytil zlomeného trámu. Obrovským skokom som preskočil ponad priepasť takou silou, že sa zdalo, akoby sme dostali krídla a šťastne sme pristáli na druhej strane.

Pri pohľade späť, chcieť uvidieť, aké nebezpečenstvo nás minulo, som vykrikol od prekvapenia. V moste sa totiž nenachádzala žiadna diera. Most bol v poriadku a vedľa mňa nestál starý slabý muž, ale Ahrinziman, smejúci sa môjmu údivu. Položil mi ruku na rameno a povedal:

„Franchizzo, syn môj, to bola len malá skúška, či si bol dostatočne nesebecký, aby si si naložil bremeno ťažkého muža, aj keď sú tvoje vlastné vyhliadky na záchranu také nepatrné. Prenechám ťa teraz poslednej skúške, aby si potom sám mohol posúdiť povahu svojich pochybností. Maj sa dobre, prajem ti mnoho úspechov!"

Odvrátil som sa a už ho nebolo. Pozviechal som sa na cestu hlbokým údolím, rozprestierajúcim sa predomnou.

Údolie sa nachádzalo medzi dvoma strmými vrchmi a volalo sa *Údolie hmlistých fantómov*. Vysoké stĺpy sivých výparov sa vznášali vo vzduchu a tiahli pozdĺž horských svahov, meniac sa pritom v tajomné útvary, ktoré ma obletovali pri mojej ceste.

Čím hlbšie som vnikal do rokliny, tým boli tieto postavy hutnejšie a zreteľnejšie - vyzerali skoro ako živé bytosti. Vedel som, že sú to len myšlienkové formy môjho pozemského života, ale v tejto hmatateľnej forme sa podobali strašidelným duchom z mojej minulosti zdvíhajúcim sa výstražné proti mne. Podozrenia, pochybnosti a všetky zlé myšlienky, ktoré som prechovával, zhromaždili sa okolo mňa hrozivo a strašne, posmievajúc sa mi pre moju minulosť. Syčali mi do uší a zrážali sa mi nad hlavou ako veľké vlny temnoty.

Čím viac bol kedysi môj život presýtený takými myšlienkami, tým viac mi teraz bola nimi zatarasovaná cesta, až ma úplne obkľúčili. Také teda boli moje myšlienky, lebo toto bolo duchovné stelesnenie môjho správania sa voči druhým!

Ako hrozí, hmlistí duchovia - temní, podozrievaví aklamúci - pristúpili teraz ku mne a ukazovali mi, čím som bol v hĺbke svojho srdca. Tak málo som veril v dobrotu svojich blížnych, tak nepatrne som im dôveroval. Pretože ma vtedy klamali, prenáhle som povedal: Všetci muži a ženy sú klamári. Vysmieval som sa hlúpostiam okolo mňa v presvedčení, že všade panuje iba trpkosť a sklamanie.

Tak sa teraz stavali tieto myšlienkové formy jedna za druhou. Pokúšal som sa ich premôcť, ale zdalo sa, že nadomnou zvíťazia a zadusia ma tým, že ma zahalia do veľkých plynných záhybov svojich strašidelných foriem. Márne som sa snažil od nich oslobodiť. Hromadili sa okolo mňa a uzavreli ma presne tak, ako to niekedy činilo moje podozrenie a moje pochybnosti. Zmocnilo sa ma zdesenie a začal som bojovať s týmito útvarmi, akoby to boli živé bytosti, ktoré sa rozhodli zničiť ma. Náhle som zbadal, že sa predomnou utvorila hlboká trhlina, ku ktorej ma fantómy hnali. Bola to priepasť, do ktorej som musel padnúť, ak sa od nich neoslobodím. Zápasil som s nimi ako blázon, ale navzdory tomu ma obkľúčili a krok za krokom ma tlačili k temnej priepasti.

Vo svojej duševnej úzkosti som začal volať o pomoc. Oboma rukami som schytil najbližšieho fantóma a odhodil som ho od seba. Mohutný oblak pochybností sa rozplynul, akoby ho rozohnal vietor. Potom som vyčerpaný klesol na zem.

Zatiaľ čo ma opúšťalo vedomie, mal som milý sen, v ktorom prišla moja milovaná ku mne a rozohnala ohavné myšlienkové formy. Kľakla si vedľa mňa

a položila moju hlavu na svoju hrud' ako matka dieťa.

Ešte som cítil, ako ma jej ruky objali - potom sen zmizol a ja som upadol do hlbokého spánku.

Keď som prišiel opäť k vedomiu, ležal som ešte v údolí, ale hmla už zmizla a čas mojich trpkých pochyb apôdozrení bol preč. Ležal som na lôžku zo zelenej trávy pri východe z rokliny. Predo mnou sa rozprestierala lúka a ňou pokojne pretekala krištáľovo čistá voda. Sledoval som zákruty riečky a došiel som k nádhernému háju. Medzi kmeňmi stromov bolo vidieť rybník s plávajúcimi lekňami. Uprostred hája vyvieral prameň, vystrekujúc vysoko do výšky, ktorého voda padala nadol ako spŕška diamantov. Cez široké konáre stromov bolo vidieť modré nebo.

Pristúpil som k prameňu, aby som sa občerstvil. Náhle sa predo mnou zjavila krásna nymfa v zelenom závoji, s korunou z lekien na hlave, aby mi pomohla. Jej povinnosťou bolo starať sa o unavených pútnikov a občerstviť ich. Povedala mi: „Na zemi som žila v lese a aj tu som našla domov, obklopený lesmi, ktoré tak milujem.“

Dala mi pokrm i nápoj, a keď som si trochu oddýchol, ukázala mi široký chodník, vedúci lesom k zotavovni, kde som mohol určitý čas odpočívať. So srdcom, preplneným vďakou, rozlúčil som sa s touto milou prírodnou bytosťou a došiel k veľkej budove, celkom pokrytej brečtanom a zimozeleňou. Mala mnoho okien a dvere otvorené dokorán, ktoré pozývali k vstupu. Pred ňou bola železná záhradná brána s napodobeninami vtákov i kvetov. Ako som tak pred ňou stál, otvorila sa ako zázrakom a ja som kráčal k budove. V ústrety mi prišli duchovia v bielych odevoch, aby ma uvítali. Zaviedli ma do peknej izby s výhľadom na zelenú lúku a nádherné stromy a vyzvali ma, aby som v nej odpočíval.

Po prebudení som spozoroval, že môj pútnický oblek zmizol a na jeho mieste ležal svetlosivý s trojnásobnou čisto bielou obrubou. To ma veľmi potešilo, lebo biela farba v duchovnom svete znamená čistotu a blaženosť a u mňa teda znamenie pokroku.

Nato ma pozvali do inej príjemnej miestnosti, kde už bolo mnoho duchov, rovnako oblečených ako ja. Medzi nimi som k svojej radosti uvidel aj ženu s dieťaťom, ktorej som prišiel na pomoc v „rovine ľútosti a slz.“ Chovala sa k dieťaťu nežnejšie; pozdravila ma a súčasne mi aj poďakovala. Dieťa pribehlo ku mne a posadilo sa mi na kolená. Predložili nám výdatné pokrmy - ovocie s pečivom a vínom. Takto občerstvení poďakovali sme Pánu Bohu za jeho dary a predsedajúci brat nám poprial veľa Božieho požehnania. Potom sme sa navzájom rozlúčili so srdcom preplneným úprimnou vďačnosťou a nastúpili cestu k návratu domov.

Moja úloha v zemi súmraku skončila. Môj nový domov sa nachádzal v zemi ranného úsvitu, kam ma odprevadili moji priatelia. Nachádzala sa za tichým jazerom, spoza ktorého sa vynáralo svetlo brieždiaceho sa dňa, ktoré sa v zemi svitania nikdy nerozjasnilo, tu sa však jeho krása plne rozvila. Táto zem ležala v opačnom smere od reťaze hôr, za ktorými sa rozprestierali roviny ľútosti.

V zemi ranného úsvitu som našiel svoj vlastný domček, taký ako som si ho zaslúžil. Mať vlastný domov bolo vždy mojím veľkým prianím, a preto mi táto jednoduchá chalúpka bola obzvlášť drahá.

Miesto dýchalo mierom. Z jednej strany bolo obklopené zelenými kopcami, umožňujúcimi výhľad na vlnité zlaté nivy. Okolo mojej novej chalúčky nerástli žiadne stromy ani kríky, ba ani kvetiny, na ktorých by sa mohlo oko potešiť, lebo moja práca nevykázala zatiaľ žiadne výsledky. Predsa tu bola aspoň jedna zimozeleň, popínajúca sa v malej predsienke a vysielajúca vôňu kvetov do mojej izbičky. Bol to dar mojej milej a symbolizoval duchovný rast jej čistých a láskyplných myšlienok, obklopujúcich môj domov, aby mi stále pripomínal jej trvalú lásku a vernosť.

V mojom domčeku boli dve miestnosti; jedna slúžila na štúdium a prijímanie priateľov a druhá ako spáľňa na odpočívame po návratoch z práce na pozemskej úrovni. V nej sa tiež nachádzal obraz mojej lásky, ovenčený ružami a všetky moje malé poklady. Modré nebo žiarilo čistým svetlom a mäkký zelený trávnik po dlhom putovaní v temnote mi bol taký drahocenný, že sa ma zmocnili hlboké city vďačnosti.

Zo snenia ma prebudil nežný hlas a po mojom precitnutí ma požiadal, aby som s ním išiel na zem ukázať svojej milej toto moje nové obydlie pomocou vízie.

Pri spomienke na tento môj prvý domov v duchovnej ríši napĺňa ma hrdosťou myšlienka, že som si ho sám vyslúžil. Teraz mám útulnejší domov a na krajšej úrovni, avšak najväčšie šťastie som precítil v hodine, keď mi tento domček odovzdali ako moje vlastníctvo.

Nechcem opísať všetky práce, ktoré som vtedy vykonával na pozemskej úrovni. Preto uvediem iba jeden príklad zo všetkých, ktorý objasní druh mojej činnosti.

Pre duchov plynie čas rovnako ako pre smrteľníkov a prináša stále nové zmeny, a tým aj pokrok. Postupne, ako som sa naučil pomáhať druhým, dostal som za úlohu *úplne odpustiť nepriateľom a zlo im zo srdca odplácať dobrom!* To sa mi zdalo veľmi tvrdé a prísne.

Vzdať sa myšlienky, aby spravodlivý trest zasiahol toho, kto ma hlboko urazil a veľmi poškodil, to vyžadovalo u mňa ťažký boj. A ešte ťažším bolo priať mu a činiť dobro z vlastného popudu.

Pôsobiac na pozemskej úrovni, prichádzal som často k môjmu nepriateľovi a zdržiaval sa nepozorovaný vedľa neho. Moja prítomnosť však vyvolala u neho iba spomienku na mňa. Jeho myšlienky boli práve také trpké ako moje. Zakaždým som si pri ňom uvedomoval udalosti nášho vzájomného života v striedavých obrazoch.

V jasnejšom svetle môjho duchovného vedenia som si už uvedomoval, kde som robil chyby ja a kde môj nepriateľ. Z takýchto návštev som sa vracal do mojej chalúčky, premožený ľútosťou a utrpením. Nedokázal som však voči tomu druhému cítiť nič iné než mrzutosť a rozhorčenie, lebo naše životy spájalo len nešťastie.

Ako som tak opäť raz stál vedľa tohto smrteľníka, uvedomil som si nový pocit - niečo ako súciť. Aj on mal stiesnenú myseľ, aj on pocítil ľútosť pri spomienke na našu minulosť.

Prebudilo a zachvelo sa v ňom iné pranie voči mne. Tak sme pomaly získavali priaznivejšiu mienku jeden o druhom. Zlepšenie nášho citového vzťahu bolo neveliké, ale predsa znamenalo prvé zmiernenie a zmäknutie tvrdej steny nenávisť, postavenej medzi nás. Neskôr sa mi naskytna príležitosť preukázať mu dobro; práve tak ako kedysi, mal som možnosť uškodiť mu. Konečne som bol schopný premôcť v sebe rozhorčenie a bola to práve moja ruka, ktorá mu poskytla pomoc.

Môj nepriateľ nemal tušenia o mojej prítomnosti, ani o mojom zásahu v jeho prospech. Matne však vycit'oval, že nenávisť medzi nami odumrela a že najlepšie bude, keď našu starú hádku pochováme. Tak došlo nakoniec ku vzájomnému odpusteniu, ktoré uvoľnilo zväzky, tak dlho pútajúce naše pozemské životy.

Podobne sa stretne i s prípadom priateľa Benedetta, až smrť prestrihne raz niť jeho pozemského života, aby si každý z nás mohol od druhého vyprosiť odpustenie. Až potom sa prerušia všetky temné spojenia medzi nami s konečnou platnosťou a každý prejde do jemu určenej úrovne. Pôsobenie našej lásky ovplyvňuje trvalé dušu. Lipne na nej dlho po skončení pozemského života.

Žiaľ, videl som mnoho duchov, zviazaných nie láskou, ale vzájomnou nenávisťou...

Od doby, keď som dosiahol druhú sféru v duchovnej oblasti, bolo nebo stále oblačné. Plávali po ňom nádherné biele obláčiky, pričom menili formy i farebné odtiene.

Z rozprávania iných duchov som sa dozvedel, že v ich vzdušnom priestore niet ani mráčka, iba jasná veselá obloha. Iste to tak bude, lebo naše myšlienky a priania vytvárajú v duchovnom svete príslušné okolie. Ja mám rád oblaky, a preto ich vidieť na mojom nebi, aby ma potešili.

Po určitom čase od nast'ahovania sa do mojej chalúčky v zemi ranného úsvitu vstúpilo medzi mňa a moje oblačné obrazy zjavenie, vynímajúce sa na obzore jasne plasticky. Predstavovalo nádhernú éterickú bránu z tepaného zlata, ako vchod do akejsi krásnej zeme. Prúd čistej vody pretekal potokom medzi bránou a mnou a na jeho brehoch rástli zelené stromy so širokými vetvami. Toto zjavenie sa opakovalo, až raz pri mojom pohľade naň pristúpil ku mne nepozorovane môj otec. Dotkol sa môjho pleca a povedal:

„Franchizzo, táto brána ťa vyzýva, aby si prišiel k nej a prezrel si ju. Je to vchod k najvyššiemu kruhu druhej sféry a za ním ťa čaká nový domov. Teraz urobíš najlepšie, keď opustíš túto chalúčku a pozrieš sa na úchvatné zázraky novej zeme. Ako vidíš, ja sa nachádzam v tretej sfére, ktorá je nad tebou. Čím mi budeš bližšie, tým skôr ťa budem môcť navštevovať.”

Táto správa ma nesmierne prekvapila. Zdalo sa mi skoro neuveriteľné, že by som bol schopný tak skoro prejsť zlatou bránou. Poslúchol som teda radu otca, rozlúčil som sa s vďakou so svojou chalúčkou a vydal sa na cestu do novej zeme.

V zemi duchov, kde zem nemá tvar gule, nemiznú predmety za obzorom tak, akoby nebo splývalo so zemou. Nebo je tu vidieť ako obrovskú širokú plochu. Vyššie oblasti sféry sa javia ako ploché roviny, ležiace na horských výšinách na obzore. Po dosiahnutí týchto hôr sa pred našim zrakom rozprestiera nová zem a na jej obzore zase nové hory a opäť nové zeme, ležiace už vo vyššej polohe, než sa práve nachádzame.

Tak sa možno zahľadieť nadol na krajiny, ležiace na zemi ako na rad terás, z ktorých každá vedie k nižšej a už nie takej peknej, až nakoniec je vidieť pozemskú úroveň, obklopujúcu Zem.

Na opačnej strane pozemskej úrovne je tiež rad terasovitých krajín, ktoré však vedú do pekla. Tak sú pospájané oblasti s oblasťami a sféry so sférami. Za každou sférou sa nachádza deliaca stena magnetických vln, zadržujúca duchov nižšej sféry dostať sa vyššie, pokiaľ sa ich vývoj nevyrovná záchvevom sféry vyššej.

Na svojej ceste k zlatej bráne prešiel som niekoľkými oblasťami tejto druhej sféry, ktorých krajiny a krásy ma zvádzali, aby som tam zostal. Lenže mne sa žiadalo vidieť novú zem, ktorá bola cieľom mojich nádejí. Okrem toho som vedel, že tieto kraje budem môcť ešte vidieť pri každej mojej ceste na zem, keďže duch môže vždy obrátiť svoje kroky späť. Konečne som došiel na vrchol posledného hrebeňa hôr, nachádzajúcich sa medzi mnou a zlatou bránou. Predomnou sa rozprestierala nádherná krajina. Vetvy stromov sa kývali akoby na pozdrav, na lúkách kvitli kvety a čistý potok tiekol pri mojich nohách. Na jeho druhom brehu sa nachádzala zlatá brána. V radostnej nálade som sa vrhol do nádherného prúdu, aby som sa dostal na druhú stranu.

Pri plávaní som sa ponáral a vtedy sa osviežujúca voda zavrela nad mojou hlavou. Na druhý breh som vyšiel úplne mokrý, ale o chvíľku bol môj odev zase suchý. A čo bolo ešte pozoruhodnejšie, môj sivý oblek s troma bielymi pruhmi sa zmenil na oslnivo biely so zlatým pásom a zlatými pruhmi. Pri krku a pri zápästí ho zapínali zlaté spony. Sál bol z najjemnejšieho mušelínu.

Nemohol som veriť vlastným očiam. S búšiacim srdcom som sa blížil k nádhernej bráne. Len čo som sa jej dotkol, sama sa otvorila. Cez ňu som prišiel na širokú cestu, lemovanú po oboch stranách stromami, kvitnúcimi kríkmi a krásnymi rastlinami. Kvetiny sa podobali tým na zemi, ale boli omnoho krajšie a voňavejšie. Nemožno ich popísať slovami. Pod mojimi nohami sa rozprestieral mäkký trávnik a nad hlavou jasné a čisté nebo. Medzi stromy vnikalo toľko svetla, koľko sme na zemi nikdy nevideli.

Pred sebou som uzerl krásne modrozelené hory a medzi nimi sa trblietalo jazero ako zrkadlo. Uprostred jazera vyčnievali z vody malé ostrovčeky, porastené skupinami listnatých stromov. Tu a tam plával po jazere malý čln so šťastnými duchmi, odetými do žiarivých odevov rôznych farieb. Všetko sa podobalo zemi a môjmu milovanému juhu a predsa bolo iné, ušľachtilejšie a nepoškvrnené ani omylom, ani hriechom.

Ako som kráčal cestou lemovanou kvetinami, prichádzala mi v ústrety skupina duchov a zdravila ma. Bol to môj otec, matka, brat a sestra a mnoho milých priateľov z mojej mladosti. Mali červené, biele a zelené závoje a mávali mi nimi. Víkali ma s kvetmi a krásnymi piesňami našej zeme. Bol som premožený dojatím, bolo to pre mňa príliš mnoho šťastia. Uprostred tohto nádherného stretnutia, zaleteli moje myšlienky k mojej najdrahšej, ktorej láske vďačím za

túto chvíľu viac, než čomukoľvek inému.

Len čo sa vo mne táto myšlienka vynorila, náhle som pocítil jej ducha vedľa seba. V polospánku bola na niekoľko okamihov uvoľnená zo svojho tela a vynesená sem na rukách svojho najvyššieho strážneho ducha. Jej rúcho bolo z duchovného sveta, biele ako šaty nevesty, lesknúce sa drahokamami. Privinul som ju na svoje srdce a pri tomto dotyku sa jej duša prebudila s úsmevom.

Predstavil som ju priateľom ako milovanú nevestu. V zapätí prišiel jej vodca a zahalil ju veľkým bielym plášťom. Vzal ju do náručia, kde zaspala ako unavené dieťa, a tak ju odniesol až k jej pozemskému telu, ktoré na chvíľku opustila, aby sa zúčastnila tejto radostnej slávnosti a korunovala ju svojou prítomnosťou.

Ťažko som sa musel zmieriť s myšlienkou, že nemôže u mňa zostať, pokiaľ neuplynie doba jej pozemského života.

Moja matka, ktorú som nevidel od detstva, ma objala a vybozkávala, akoby som bol ešte malý chlapec, ktorého musela pred rokmi opustiť. Tak sme všetci prišli ku krásnemu obydlíu. Bolo skoro celé zakryté j azmínom a ružami, obopínajúcimi jeho steny abiele stĺpy. Po stranách domu sa rozprestieral koberec krásnych kvetov. Aký nádherný domov, a o čo krajší než ten, ktorý som opustil! Miestnosti - bolo ich sedem - sa priestorovo i svojou zvláštnosťou zhodovali s vlastnosťami alebo vkusom mojej povahy.

Tento môj nový dom sa nachádzal na vyššom pahorku, odkiaľ bolo vidieť jazero, ležiace niekoľko sto stôp nižšie. Jeho tiché vody sa vlnili vďaka magnetickému prúdeniu. Na druhej strane jazera sa rozprestieralo široké údolie. Ako sa nám poskytuje pohľad z vrcholu hory na nižšie kopce, ktoré rozčleňujú temné údolia a nižšiu rovinu, tak som aj ja mohol zo svojho nového domova pozeráť na panorámu nižších sfér a oblastí, ktorými som prešiel až dolu na pozemskú úroveň a Zem, javiacu sa mi ako hviezda hlboko podomnou.

Od toho času som tam často sedával a zatiaľ čo sa predomnou premietali scény minulého života, vynáral sa z nich neustále obraz tej, ktorá bola mojou vodiacou hviezdou.

Miestnosť, ktorá mi poskytovala výhľad na Zem, som používal pre hudbu. Mal som v nej rôzne hudobné nástroje. Steny boli ozdobené kvetinami a na oknách viseli mäkké záclony. Okná nepotrebovali sklo, ktoré by zadržovalo nežný vánok tejto čarovnej zeme. Na jednej stene visel obraz mojej milovanej, orámovaný snehobielymi ružami, ktoré boli pre mňa symbolom jej ducha.

Aj tu som našiel všetky moje malé poklady, nahromadené v temných dňoch, keď ma ešte obklopoval tieň noci. Množstvo krásnych, nežných kvetín naplňalo miestnosť vôňou. Zariadenie sa podobalo pozemskému, len bolo svetlejšie, pôvabnejšie a krajšie.

Ďalšia miestnosť bola zaplnená krásnymi maľbami, sochami a tropickými kvetinami. Podobala sa viac zimnej záhrade než miestnosti. V nej sa nachádzala ešte malá jaskyňa s vodotryskom, ktorého prúdy za lesknúceho iskrenia vyludzovali jemnú melódiu. Blízko jaskyne visel obraz, predstavujúci scény z môjho pozemského života. Všetky obrazy maoblažovali a vo svojej spomienke neskrývali žiaden smútok. Ďalej tu bolo mnoho obrazov mojich priateľov a scén z duchovného sveta.

Výhľad z tejto miestnosti bol iný. Poskytoval pohľad na krajiny, rozprestierajúce sa nado mnou. Ich veže a hory sa javili v matnej hmle; raz priehľadné, hneď na to dúhové, potom zlatomodré alebo biele pary. Vychutnávať tieto vyhlídky bolo pre mňa príjemnou zmenou, lebo tak som získal pohľad od minulosti k budúcnosti, ležiacej predomnou ešte zahalenej. V tomto salóne obrazov bolo všetko, čo môže oko potešiť a telo osviežiť, lebo naše duchovné telá potrebujú odpočinok práve tak, ako hmotné na zemi. Tešíme sa zo zotavenia na mäkkom lôžku, ktoré sme si vyslúžili vlastnou prácou. Vedľajšia miestnosť mi slúžila k prijímaniu návštev. V nej boli opäť, ako v nižších sférach, stoly s výborným ovocím, pečivom a inými pokrmami, podobnými pozemským, ale menej hmotnými. Nechýbalo tu ani iskrivé víno. V ďalšej miestnosti bola knižnica, obsahujúca knihy o mojom živote a o živote tých, ktorých som obdivoval a miloval. Boli tu tiež knihy z rôznych odborov, avšak ich zvláštnosťou bolo, že ich obsah nebol tlačený ale zobrazený. Pri ich podrobnom štúdiu čitateľ vnímal myšlienky spisovateľa presvedčivejším spôsobom než písaným slovom. Tiež tu bola príležitosť prebrať ušľachtilé myšlienky básnikov a duchov vyšších úrovní.

Ako všade v mojom dome boli aj v spálni kvetiny. Miloval som ich, lebo budili vo mne vždy čisté myšlienky a pripomínali mi mnoho vecí. Dom obklopovala terasa a záhrada, siahajúca skoro až k jazeru.

Vedľa domu sa nachádzalo zákutie, chránené stromami ako aj kvitnúcimi krovinami, kde som sa zdržiaval skoro najradšej. Zem bola pokrytá jemným kobercom zeleného machu, aký sa na Zemi nenájde. Všade naokolo kvitli kvety. Často som sedával na lavičke a pozeral dolu na Zem a predstavoval si, kde je asi domov mojej milej. Napriek miliónom míľ, ktoré nás od seba delili, mohli sme si vzájomne vymieňať myšlienky. Magnetický zväzok našej lásky nerozdelí žiadna moc.

Po obhliadke a obdivovaní okolia vrátili sme sa všetci do domu. Zasadli sme k stolu, aby sme oslávili stretnutie, pripravené mi s takou láskou. Aký radostný to bol sviatok! Všetci mi priali veľa šťastia a blaženosti a toto blahoželanie sme si utvrdili ešte ušľachtilým vínom, po ktorom nenasleduje ani opojenie ani ľútosť.

Výborné bolo i ovocie a malé zákusky, za ktoré som sa poďakoval láske niektorého z nich. Všetko mi to pripadalo ako krásny sen, z ktorého sa musím určite prebudiť. Potom ma priatelia opustili, okrem otca a matky, ktorí ma ešte zaviedli do horných miestností. Boli tri: dve z nich určené pre ďalšie návštevy a treťou bola moja spálňa, kde som mohol odpočívať, najmä ak som netúžil po inej spoločnosti než po spoločnosti svojich vlastných myšlienok.

Môj najväčší obdiv vzbudilo lôžko. Povlak bol z najjemnejšej snehobielej tkaniny s fialovým a zlatým lemom. V záhlaví postele stáli dve postavy anjelov, vytesané z oslnivo bieleho alabastru. Boli také vysoké, že ich hlavy a rozťahnuté krídla sa skoro dotýkali povaly. Svojim pôvabným postojom vzbudzovali dojem, že práve prišli z nebeskej sféry.

Bola to mužská a ženská postava. Muž mal na hlave prilbu, v jednej ruke držal meč a v druhej korunu. Jeho rysy niesli pečať zrelej mužskej krásy a tvár mala výraz kráľovského majestátu.

Ženská postava bola menšia a nežnejšia. Tvár vyjadrovala mäkkú ženskú čistotu a krásu; oči mali výraz nežnosti a vlnité vlasy jej padali až na plecia. Jednou rukou držala harfu so siedmimi strunami a druhou sa opierala o plece mužského anjela. Na jej krásnej hlave, sklonenej trochu dopredu, nachádzala sa koruna z bielych ľalií. Výraz tváre bol neobyčajne ľúbezný a materinsky nežný. Postoj oboch predstavoval najnádhernjšie stelesnenie nebeskej krásy.

Unesený obdivom, obrátil som sa na otca s otázkou, ako sa tieto milé postavy dostali do mojej spálne a prečo sú s krídlami, keď anjeli v skutočnosti nemajú krídla, ktoré by im vyrastali z tela.

„Syn môj,“ odpovedal. „Tieto nežné postavy sú darom od tvojej matky a odo mňa. Tešilo by nás, keby si si na nás spomenul, až budeš odpočívať pod ich peruťami. Majú obrazne predstavovať ochranu, ktorú ti stále poskytujeme. Sochy majú krídla, lebo tie sú symbolom anjelských sfér. Nevyrastajú z pliec, ako ich zobrazujú pozemskí umelci, ale vyjadrujú schopnosť anjelských bytostí vzniesť sa do neba na duchovných perutiach.“

Lesklá prilba a meč znamenajú boj; prilba boj ducha proti omylom a temnú a meč zápas človeka s vlastnou nízkou povahou.

Koruna predstavuje nádhernú cnosť a sebaovládanie.

Harfa v rukách ženy ukazuje, že ona je anjelom zo sféry hudby. Koruna z ľalií označuje čistotu a lásku. Jej ruka na pleci muža naznačuje, že prijíma z neho silu a oporu, zatiaľ čo postoj a výraz, ako sa nad posteľ nakláňa, znamenajú nežnú lásku materskej ochrany. Ona je menšia ako muž, lebo v tebe sú mužské prvky silnejšie než ženské.

Mužský anjel predstavuje moc a ochranu, ženský čistotu a lásku. Spoločne dávajú večné zdvojenie duše a neúplnosť jednej polovice bez druhej. Sú vlastne

symbolom dvojice strážnych anjelov tvojej duše. Ich perute sú stále rozprestreté k ochrane nad tebou."

Musím sa priznať, že boli chvíle, keď som sa v tomto krásnom domove cítil osamelým. Nebol tu nikto, kto by v ňom so mnou býval, a mal som dvojnásobnú radosť, keď ma niekto navštívil.

Milá, po ktorej som túžil predovšetkým, žila ešte na zemi a bolo mi jasné, že to potrvá ešte mnoho rokov, než sa bude môcť so mnou spojiť. Treufreund býval v úrovni nadomnou vo vlastnom dome a Hassein bol ďaleko ďaleko pred nami oboma.

Občas som vídaval týchto priateľov, tiež otca i matku, ale nebol tu dobrý kamarát, s ktorým by som sa podieľal na starostiach každodenného života. Na zemi som bol dosť často pri svojej láske, ale kvôli svojmu pokročilému stavu som sa tam nemohol zdržať tak dlho, ako by som si bol prial. Okrem toho, pobyt v dolnej sfére doliehal na môjho ducha ťaživo, akoby som sa nachádzal v hustej hmle alebo v uhoľných baniach. Predčasne som sa musel vrátiť, aby som sa zotavil.

Často som sedával vo svojich krásnych izbách a vzdychal: „Ach, keby som sa mal s kým porozprávať, s nejakou rovnako zmýšľajúcou dušou, s ktorou by sme si mohli vymieňať myšlienky!"

Nečakaná návšteva Treufreunda ma naplnila veľkou radosťou, a preto som sa nesmierne potešil správe, ktorú mi priniesol:

„Prišiel som v záujme jedného priateľa, ktorý práve dosiahol túto sféru, ale dosiaľ si ešte nevyslúžil vlastný domov; preto hľadá priateľa, ktorý je na tom lepšie. Nemá tu ani príbuzných, a preto som si myslel, že by ti jeho spoločnosť bola možno príjemná."

„Urobí mi to veľkú radosť bývať v dome s tvojím priateľom!" odvetil som. Treufreund sa usmial: „Je to aj tvoj priateľ, ktorého poznáš. Je to Benedetto."

„Benedetto!" zvolal som prekvapený i potešený. „Ach, potom ho prived' čo najskôr, je mi dvojnásobne vítaný."

„Už je tu, len nechcel vstúpiť, dokiaľ si nebol istý, že ho uvítaš s radosťou."

„Nikto by mi nemohol byť vítanejší, poďme hneď a prived'me ho!" Vyšli sme z dverí a on stál pred nimi. Vyzeral celkom inakšie, než som ho videl naposledy v tom strašnom meste nízkej sféry. Vtedy bol zhrbený a skl'účený, teraz veselý, v čisto bielom odeve. Jeho tvár niesla ešte stopy smútku, ale v očiach sa odzrkadľoval mier a nádej.

Uchopil som jeho ruku a objal som ho. Obaja sme mnoho hrešili a trpeli a teraz sme sa stretli v radosťi a stali sa ihneď bratmi. Tak sa stalo, že môj domov už nebol osamelý. Ak bol jeden z nás v práci, druhý ho čakal, aby ho

pozdravil a po privítaní sa s ním podelil o starosti i radosti a tiež si s ním pohovoril o úspechu i neúspechu.

Ešte sa chcem zmieniť o zjavení, v ktorom mi bola ukázaná nová cesta k novej práci, v ktorej som mohol využiť skúsenosti z predchádzajúcich ciest k pomoci iným.

Odpočíval som vo svojej spálni a práve som sa prebudil z dlhého spánku. Môj zrak zablúdil na krásne postavy mojich strážnych anjelov. Zatiaľ čo som ich takto obdivoval, vycítil som, že sa chce so mnou spojiť môj východný vodca Ahrinziman. Správal som sa teda preto pasívne a čoskoro som videl, že ma obklopuje žiarivo biely oblak. Steny spálne sami rozplynuli a môj duch, oddeliac sa od svojej schránky na posteli, stúpal do výšky.

Stúpal som stále vyššie, akoby ma prit'ahovala mocná vôľa môjho vodcu. Vznášal som sa s pocitom takej ľahkosti, akú som predtým v nižších úrovniach nikdy nepocítil.

Konečne som pristál na vrchole vysokej hory, odkiaľ som uvidel Zem pod sebou so všetkými vyššími i nižšími úrovňami. Tiež sféru môjho terajšieho domova bolo vidieť hlboko pod miestom kde som teraz stál.

Vtom okamihu stál vадľa mňa Ahrinziman a jeho hlas som počul ako vo sne.

„Syn môj, pozri si cestu, po ktorej ťa chcem viesť k novej činnosti. Pozoruj Zem s jej sférami a poznaj, aké dôležité pre jej blaho je dielo, ktorého sa máš zúčastniť. Nauč sa teraz zhodnotiť moc, dosiahnutú na ceste v ríšach pekla. Tá ti umožní stať sa jedným z bojovníkov veľkej armády, ktorá má denne a každú hodinu ochraňovať smrteľníkov pred útokmi obyvateľov pekla. Pozri dolu na túto panorámu sfér a spoznaj, ako môžeš na tomto diele spolupracovať.“

Zameral som svoj zrak na krúžiace pásмо zemskej úrovne s jeho magnetickými prúdmi, ktoré ako prílivy a odlivy oceánu niesli na svojich vlnách milióny a milióny duchov. Videl som v nich tiež pozoruhodné astrálne útvary od najkrajších až po tie najodpornejšie.

Videl som duchov mužov i žien pripútaných k zemi a spútaných závislosťou na smrteľných rozkošiach, ako využívali telá smrteľníkov, aby uspokojili svoje nerestné vášne.

Spomenul som si na tieto i ďalšie podobné tajomstvá pozemskej úrovne a zároveň som ešte uvidel, ako zo spodných sfér stúpali nahor temné, strašné

bytosti, ktoré svojou činnosťou boli omnoho nabezpečnejšie než temní duchovia pozemskej úrovne. Tieto temné bytosti obklopovali ľudí a tlačili sa na nich. Tam kde zasiahli, zhaslo svetlo duchovného slnka, ktorého lúče neustále dopadajú na zem.

Ohromnou hutnosťou svojich zhubných myšlienok odrezali toto duchovné svetlo ako temné mraky. A kde sa tieto mračná usadili nad zemou, tam sa vraždilo a lúpilo. K tomu sa ešte pridala krutosť, nereseť a útlak, ktoré boli ich sprievodom, rovnako ako bieda, smrť a utrpenie.

Kde človek nepočúval výstrahy svojho svedomia a prepadol vášňam, pýche a ctižiadostivosti, tam sa tieto temné bytosti zhromaždili a zamedzili prístup svetlu Pravdy.

Inde mnohí smrteľníci nariekali za svojimi drahými, ktorých milovali a stratili. Prelievali horúce slzy, pretože im odišli. Pritom som videl, že tí, za ktorými smútili, stáli vedľa nich a robili zúfalé pokusy dokázať im, že žijú a sú v ich blízkosti. Ale tieto snahy boli márne, pozemšťania ich nevideli ani nepočuli.

Títo úbohí ustrašení duchovia sa preto nemohli dostať do vyšších sfér, pretože boli spútaní okovami smútku, pokiaľ ich pozostalí oplakávali. Svetlo ich duchovných iskier pohasínalo a oni sa vznášali v bezmocnom smútku nad zemou.

Tu som sa spýtal Ahrinzimana. „Nejestvuje nejaký dorozumievací prostriedok medzi žijúcimi a takzvanými mŕtvymi, aby starosťami trápení boli potešení? Aby hriešni a sebeckí ľudia boli upozornení na temné bytosti, ktoré na nich doliehajú a snažia sa stiahnuť ich duše do pekla?“

V tom zažiarilo nádherné svetlo, ktoré zasvietilo ako slnko. Žiadny smrteľník nevidel slnko takého jasu. Jeho lúče rozptýlili mraky temnoty a starostí a zaznela nebeská hudba.

Dúfal som, že aj ľudia počujú túto hudbu a vidia toto svetlo, ktoré ich musí potešiť. Lenže nepočuli, lebo ich uši boli upchaté nesprávnymi predstavami. Zemský prach pokryl ich ducha a oslepil oči, aby nevideli žiariace svetlo dopadajúce na nich.

Niektorí smrteľníci, ktorých duchovné oko bolo pootvorené a ucho nebolo celkom hluché, rozprávali, ako som postrehol, o duchovnom svete a jeho krásach. Do ich vedomia vstupovali vznešené a čisté myšlienky, ktoré pretlmočili do ľudskej reči.

Počuli tiež nádhernú hudbu a snažili sa aj tú ľudom predviesť. Mali tiež krásne videnia a snažili sa ich namaľovať, ako ich v duchu prijali, pokiaľ im to pozemské prostriedky umožnili. Takýchto smrteľníkov pozemšťania nazývali géniami. Ich slová, hudba a maľby slúžili na priblíženie Boha ľudskej duši. Lebo to najvyššie a najčistejšie prichádza inšpiráciou z duchovného sveta.

Avšak napriek všetkej kráse umenia, hudby a poézie, i napriek vrúcnosti náboženského cítenia nebola ešte nájdená cesta, po ktorej by sa človek mohol spojiť so svojimi milými, ktorí ho predišli do „ríše tieňov.“

Ľudia neverili, že je možný styk alebo aj návrat z ríše - podľa ich doterajšej mienky - neznámej a zahalenej do temnôt. Tiež nebola možnosť, aby sa duchovia priamo spojili s človekom na zemi, ktorému chceli pomôcť k vyššiemu poznaniu Pravdy.

Staré náuky, s ich predstavami a omylmi, sa neustále premiešavali s novými a lepšími myšlienkami, prijímanými z duchovného sveta. Týmto premiešavaním boli duchovné lúče pokrivené, takže zasiahli človeka už skalené, neúplné a zahmlené.

Potom som si všimol, že v súvislej stene medzi týmto a oným svetom je mnoho brán a pri každej stojí anjel na stráži. Tento anjel bol najnižším článkom reťaze duchov, tiahnucej sa od Zeme až k najvyšším úrovniam.

V tejto reťazi stál vždy jeden duch o stupeň vyššie ako druhý. Smrteľníkom na Zemi boli dané kľúče od brán, aby utvorili spojenie s duchovným svetom.

Žiaľ, mnohí z tých, ktorí už držali kľúč v ruke, stali sa nevernými. Dali sa zviest' radosťami a pôžitkami Zeme a týmto odvrátením si zavreli svoju bránu. Iní si zase nechali túto bránu len pootvorenú. Kde malo prejsť Svetlo a Pravda, zakrádali sa zmätky a temnoty, takže Svetlo z duchovného sveta sa v tejto bráne zakalilo. Pretože však Svetlo neznáša špinu, časom sa vyhlo nečistým lúčom temných duchov z najnižších úrovní a prestalo vyžarovať. Nakoniec anjel zavrel bránu, aby ju nikdy viac neotvoril.

Svoj pohľad som zameral na inú stranu a tu som spozoroval mnoho nových otvorených dverí, pri ktorých stáli smrteľníci s čistým srdcom, ktorí nepodľahli pozemským pokušeniam. Týmto dverami prúdila na Zem taká záplava Svetla, že mi až oslnila zrak, takže som sa musel odvrátiť.

Keď som znovu otvoril oči, videl som týmito dverami prúdiť krásnych a žiariacich duchov, ale aj duchov v temnom záhale, ktorí ľutovali svoju hriechnu minulosť a túžili po náprave.

Ďalej tam boli krásni čistí duchovia, ale zarmútení, že nemohli hovoriť s tými, od ktorých sa odlúčili. Zbadal som tiež ustaraných a hriechnych duchov, ako sa tešili, súc povzbudení novými spájacími cestami so Zemou. Srdcia mnohých smrteľníkov prekypovali radosťou, lebo temný závoj smrti bol nadvihnutý a prichádzali už správy zo záhrobia.

Potom tiahli okolo mňa veľké vojská duchov z vyšších sfér. Ich odevy boli čisto biele a ich prilby nádherne svietili strieborným a zlatým leskom v duchovnom svetle. Medzi nimi pochodovali i velitelia, dozerajúci na ostatných.

Spýtal som sa: „Kto sú títo, boli niekedy smrteľnými ľuďmi?“

„Nielen to, mnohí z nich boli i veľkými hriešnikmi a museli vstúpiť do pekla. Hlbokou ľútosťou, mnohými skutkami pokánia a úplným víťazstvom nad nízkym charakterom stali sa vodcami vo vojsku Svetla, mocnými vojvodcami, ochraňujúcimi ľudstvo pred nabezpečenstvami nízkych úrovní.“ Občas som spozoroval temné zhluky duchov, ktorí ako morské vlny pri prilive zaplavujú breh, tak aj oni sa priťahujú k ľuďom s nízkou žiadostivosťou a zmyselným sebeckom. Bývajú však odháňaní vojskami svetlých duchov, pretože medzi týmito skupinami zúri neustály boj o ľudskú dušu.

Tieto bojujúce strany nemajú žiadne zbrane, okrem svojej vôle. Potierajú sa výhradne pomocou odpudzujúcich vlastností svojho magnetizmu, ktorý je u nich v podstate taký protichodný, že sa nikto nemôže nadhlo vystaviť jeho pôsobeniu.

Ahrinziman mi ukázal dvere, pri ktorých stála žena a povedal:

„Pozri, tuje reťaz neúplná, chýba ešte jeden článok medzi ňou a duchmi. Chod' nadol a vytvor tento článok. Tvoja sila ženu ochráni a posilní. Obrániš ju pred temnými duchmi a pomôžeš jej udržať dvere otvorené. Tvoje cesty v nízkych úrovniach ťa vyzbrojili, aby si mohol ich obyvateľov odháňať.“

Keby žena potrebovala ešte väčšiu pomoc, bude jej poslaná. Ak sa jej prostredníctvom bude niekto snažiť o spojenie, bude mu to umožnené, iba ak ho ty uznáš za vhodného. Kedykoľvek si budeš chcieť odpočínúť v duchovnom svete, zaujme tvoje miesto iný. Teraz pozri znovu na Zem a na zápas, ktorý zúri v jej okolí.“

Dolu som uvidel, ako čierne búrkové mračná tiahli nad zemou a prikryli ju ako temná noc. Zo spodných sfér pekla sa ozýval hromový hukot ako vlna víchricou bičovaného oceánu proti vojskám svetlých duchov.

Temné bytosti ich zatlačili a zaplavili zem, akoby chceli zhasnúť Svetlo Pravdy. Zaútočili na svetlé brány a chceli sa ich zmocniť.

Potom sa táto vojna v duchovnom svete premenila na vojnu medzi ľuďmi na zemi. Jeden národ bojoval proti druhému o nadvládu. Tento vzájomný boj predstavoval boj všetkých národov, zožieraných obrovským hladom po bohatstve a moci.

Pozeral som sa, či niekto nezostupuje z ríše Svetla, aby temným duchom odňal moc nad zemou. Rozzúrený dav zlých duchov sa obrátil proti svetelným bránam a snažil sa zahnať verných smrteľníkov, strážiacich brány, aby ľudia boli opäť zovretí obručami temná z nevedomosti.

V tom zažiarilo oslňujúce svetlo ako hviezda z východu v celej jeho nádhere. Zostupovalo a zväčšovalo sa; videl som, že sú to mohutné zástupy žiarivých anjelov z nebeských sfér. K nim sa pridali všetci čisti duchovia, ktorých zlé sily zahnali. Táto záplava svetla, tento mocný zástup žiariacich duchov sa

zniesol k zemi a obklopil ju nádherným svetlom.

Všade svišťali svetelné lúče ako šípy a prerážali temné masy. Ako ohnivé meče narážali do hradby temných duchov a rozmetali ich na všetky strany. Vodcovia temných sa márne snažili zhromaždiť svojich poddaných duchov a rozohniť ich k boju. Proti nim stála väčšia moc nebeských zástupov, ktoré odrazili týchto temných, takže sa prepadli ako ťažká hmla do temných sfér, odkiaľ prišli.

„Kto boli títo žiariví anjeli?“

„Boli to bojovníci, ktorí nezakolísali a premohli mohutnú moc zlých silou svojej vôle, večnou mocou dobra nad zlom?“ spýtal som sa.

„To sú duchovia, vykúpení z najtemnejších sfér, ktorí pred mnohými vekmi vybielili svoje hriešne rúcho vo vodách ľútosti. Vypracovali sa vlastnou námahou do výšky z popola svojho mŕveho ‚ja‘. Nie však vierou vo vykupiteľskú obeť - nevinného života - za svoje hriechy, ale dlhoročným vážnym úsilím, mnohými činmi pokánia, znášaním utrpenia a horúcimi slzami, ako aj mnohou ťažkou hodinou zápasu so svojimi zlými vlastnosťami.

Teraz už môžu pomáhať prekonať zlo iným, ktorí ešte hrešia. Sú to čistí duchovia z vyšších sfér nad zemou; kedysi boli ľuďmi, a preto majú súcť pri zápase hriešnych ľudí.

Títo čistí duchovia vytvárajú mohutný a silný zástup, pripravený brániť a zachraňovať.“

Zem mi zmizla z dohľadu. Namiesto nej som spozoroval nad sebou osamelú hviezdu so strieborným svetlom. Jej lúč prenikal k zemi ako strieborné vlákno na miesta, kde bývala moja láska. Ahrinziman povedal:

„Pozri na hviezdu j ej pozemského určenia, ako jasne a čisto svieti! Vedz, môj milý žiak, že každá vtelená duša má v duchovných nebesiach podobnú hviezdu, ktorej dráhu musí sledovať od narodenia až ku koncu života, pokiaľ si životné vlákno neprestrihne samovraždou a nedostane sa tak do utrpenia na základe porušenia prírodného zákona.“

„Veríš, že osud každej duše j e určený a že sme len stebлом hnaným prúdom svojho určenia?“

„Nie celkom. Dôležité udalosti pozemského života sú predurčené a dostavia sa v určenom čase. Ide tu men ovite o príhody, ktoré podľa názoru múdrych strážcov z vyšších sfér majú slúžiť hlavne k vývoju a výchove duší. Do akej miery tieto udalosti ovplyvnia život človeka - či sa stanú bodom obratu k dobrému alebo zlému, k šťastiu alebo nešťastiu - to závisí od slobodnej vôle každého jednotlivca.

Bez tejto našej slobodnej vôle by sme boli len figúrkami, nezodpovednými za svoje správanie. V takom prípade by sme si nezaslúžili ani odmenu, ani trest.

Ale vráťme sa ku hviezde: Pamätajte si, pokiaľ smrteľník sleduje svoju určenú cestu s vážnou snahou konať vždy správne, pokiaľ je jeho duša čistá a jeho myšlienky nesebecké, jeho hviezda žiari jasným svetlom a osvetľuje životnú cestu duše.

Svetlo tejto osudovej hviezdy vychádza z duše a je odleskom jej čistoty. Ak sa duša stane nečistou a pestuje v sebe nízke sklony namiesto vyšších, táto osudová hviezda zhasne.

Jej svetlo potom bliká ako bludička nad temným močiarom, už nieje viac svetlým majákom duše. Ak duša klesne veľmi hlboko, svetlo hviezdy odumrie a zhasne, takže jej už nikdy nezasvieti na jej pozemskej ceste.

Pozorovaním týchto duchovných hviezd a sledovaním ich pevne stanovenej dráhy na duchovnom nebi môžu jasnovidci predpovedať osud každej duše. Podľa svetla, vychádzajúceho z hviezdy, môžu určiť, či je duša dobrá alebo zlá. Ži šťastne, môj synu, nech ti tvoje nové pracovné pole prinesie krásne ovocie!"

Stíchol a ja som cítil, ako klesám, pokiaľ som sa nevrátil opäť k svojmu telu, zanechanému na lôžku. Po prebudení našiel som sa vo svojej spálni a krásni bieli anjeli sa nadomnou vznášali ako symboly ochrany a lásky.

Moja úloha je splnená a moje rozprávanie končí. Chcel by som už len vysloviť prianie, aby všetko to, čo bolo napísané, všetci čitatelia považovali za to, čím to má byť, to jest, pravdivým a skutočným príbehom kajúcej duše, ktorá sa prepracovala z temnôt nahor ku svetlu.

Na čitateľov sa tiež obraciam s prosbou, aby si položili otázku, či sa im nevyplatí využiť moje skúsenosti a vecne preskúmať dôkazy nesmrteľnosti ducha.

Vy, ktorí toto posolstvo, sprostredkované ako dar z milosti - považujete za príliš mierne pre hriešnika - viete, čo to znamená pretrpieť múky prebudeného svedomia?

Videli ste cesty úmornej práce, skropenej horúcimi slzami, po ktorej musí stúpať duša, ak sa chce vrátiť k Bohu?

Tušíte vôbec, čo znamená činiť pokánie krok za krokom, stráviť roky v temnotách, prežívať ťažké duševné múky, aby sa odčinili všetky hriešne skutky, slová i myšlienky z pozemského života?

Každý musí svoj pohár, ktorý si sám naplnil, vyprázdniť do dna. Dokážete si predstaviť, čo znamená pozorovať, ako ťažká kliatba vašich hriechov zhubne vplýva na potomstvo, ktoré ste zanechali?

Akým bremenom je pre vás vedieť, že ste sa pričínili urobiť z ľudí to, čím sú - prekážkami, zdržujúcimi vašu dušu od vzostupu tak dlho, kým im nepomôžete von z bahna, do ktorého ste ich uvrhli svojimi bezuzdnými vášňami?

Chápate teraz, prečo jestvujú duchovia pripútaní k zemi, aj keď zomreli pred storočiami?

Viete si predstaviť, ako sa cíti duch, ktorý za hrobom volá tých, ktorých zradil ku svojej alebo ich skaze? A potom, keď zistí, že všetky uši sú pre jeho slová hluché a všetky srdcia pre jeho bolestné výkriky uzavreté?

Že tu nemôže odvrátiť žiaden nepremyslený alebo pomstychtivý čin? Nemôže sa tiež vyhnúť bolestným následkom, privolaným na seba alebo iných.

Medzi ním a svetom živých ľudí vznikla strašná stena a otvorila sa veľká priepasť. Ak túto priepasť nepomôže preklenúť láskavá ruka pomocou duchovného spojenia s tými, ktorým ublížil, nepomôže mu vyznanie viery ani neskoršie polepšenie.

Alebo si myslíte, že nie je treba, aby vás varovali vaši bratia, ktorí už prekročili prah hrobu?

Sú snád' ľudia takí dobrí, že nepotrebujú počuť hlas z druhého sveta, ktorý by im dal aspoň tušiť osud, aký ich po smrti očakáva?

Človeku by bolo omnoho ľahšie ľutovať zlé skutky a činiť dobro, pokiaľ prebýva na zemi, ako čakať, až odíde na druhý breh, kde sa už nemôže zaoberať pozemskými vecami.

Každý duch aj na onom svete musí pracovať, pokiaľ vlastným úsilím nenapraví a nepozdvihne všetkých, ktorých zvedol na cestu hriechu a smrti! Inak nemá žiadnu nádej, že opustí hmotné úrovne.

Musí sa neustále a húževnato snažiť napraviť všetky následky svojich spáchaných hriechov. Alebo chce niekto tvrdiť, že jeho trest bol ľahký? Kto však môže povedať, kde končí Božie zľutovanie, bez ktorého bude hriešnik naveky zatratený?

Málokto sa odváži predstaviť si následky viery vo večný trest hriešneho človeka, ak by hriechy neodčiniť.

V tomto posolstve som sa pokúsil opísať pravdivé prežitia človeka, ktorého cirkev musela považovať za stratenú dušu, lebo bol bez vyznania a zomrel bez čo i len hmlistej viery v Boha.

V živote mi síce svedomie našepkávalo, že musí jestvovať najvyššia Božská bytosť, ale túto myšlienku som ihneď potlačil a odohnal a radšej som sa utešoval pocitom istoty a ľahostajnosti. Teraz som spoznal, že musí byť jeden Božský, všemohúci vládca vesmíru. Na svojich putovaniach som ale nikdy nepočul, že by mal formu bytosti, podobnej človeku, ktorej vlastnosti by sme my, nedokonalí tvorovia, mohli preskúmať.

V období „kresťanskej viery“ dodáva matka cirkev svojim stúpencom útechu a nádej v nesmrteľnosť a odníma im bremeno premýšľania o účele ich vlastnej existencie a o ich životnom ciele.

Takáto viera upokojuje a ešte uspáva ich nedokonale vyvinuté duše.

Človek verí bez toho, že by sa pýtal. Za týmto obdobím bude nasledovať ďalšie, keď myslenie a vlastné uvažovanie dosiahne svoje právo.

Človeka už neuspokojí slepá viera v niečo neznáme, ani materinské mlieko cirkvi neukojí duchovný hlad; bude si želať výdatnejšiu stravu. Ak mu ju odopru, odvráti sa od starostlivosti matky cirkvi, ktorá ho kedysi živila, ale teraz sa stáva brzdou jeho duchovného rastu a rozvoja.

Logický rozum človeka vyžaduje väčšiu voľnosť a musí ju niekde nájsť. V zápase medzi osamostatňujúcim sa dieťaťom a matkou cirkvou - ktorá by chcela mať moc ako kedysi - bude sa viera považovať za naivnú, aj keď dosiaľ stačila ako výživa.

Preto sa vek veľkého duchovného prebudenia stáva obdobím, v ktorom budú aj s koreňmi vyvrátené všetky predtým pestované cirkevné dogmy.

Potom však nastane iná doba, keď dieťa dozrie v muža. Tento užíva a prežíva naplno ako seabavedomý duch radosti i starosti života a naučil sa správnejšie ohodnocovať dosiaľ obmedzené duchovné schopnosti. Zaoberá sa opäť vierou, ktorú prehliadol a ňou pohrdal a uznáva, že aj v nej sú určité krásy; že má svoje oprávnenie aj určitú cenu v duchovnom vývoji.

Spoznáva, že rozum, zbavený viery, je studená potrava, neschopná pomôcť mu uvedomiť si nesmiernosť a nekonečnosť vesmíru; t.j. pochopiť tajomstvá, ktoré rozum sám od seba bez viery nedokáže vysvetliť. Viera sa mu stane v novej dobe *presvedčením*.

Neverec sa vráti späť k viere a bude sa ju snažiť spojiť s novým duchovným poznaním ako darom Božej milosti, aby sa duch i rozum harmonicky dopĺňali a stali sa tak skalopevnou istotou človeka.

Viera a veda sú ústredňami dvoch rozdielnych sfér v duchovnom svete. Viera bola doposiaľ oživujúcim princípom náboženstva, rozum oživujúcim princípom vedy.

Obidva smery, na prvý pohľad protichodné, musia byť v budúcej dobe v duchovnom vývoji človeka spojené v jediný harmonický princíp všeobšiahleho vedenia.

Duša sa môže harmonicky zachvievať len vtedy, ak sú v nej obidva princípy - viera i nové vedenie - v správnom pomere. Kde prevláda iba jeden smer, taký jedinec bude úzkoprsý a neschopný správneho úsudku o duchovných veciach.

Duša takého sa potom bude podobat' vozu o dvoch kolesách nerovnakej veľkosti. V takom prípade ani jedno koleso nemôže ísť správne dopredu. A tak sa bude musieť aj duchovný povoz zastaviť, pokiaľ sa neopraví chyba jednostranného nazerania.

Človek musí dôkladne a svedomito hľadať Pravdu.

Lenže ak rozumové a mravné, to jest citové schopnosti nie sú vyvinuté rovnomerne s miernou prevahou hodnôt duchovných, potom sa jeho životné nazeranie bude podobat' hrboľatej ceste, dláždenej kameňmi omylov. Za takých okolností nemôžu preniknúť lúče hviezdy *Pravdy*, lomí sa a pre uvedené prekážky sa odrazia späť.

Tiež je možné, že tieto lúče nazasiahnu človeka vôbec, alebo v ňom vyvolajú len nejasné a neúplné obrazy Pravdy, ktoré sa potom stanú semeniskom predsudkov a omylov.

Ak je cítenie duše nejasné, zostáva táto naďalej v duchovnej temnote, nech je jej túžba po Svetle akokoľvek vrúcna. Duchovné zrenie sa musí vyvíjať v súlade s novým poznaním, ak sa má rozjasniť a zosilniť.

Slepá a nevedomá viera nie je ochranou proti omylom. Dejiny náboženských prenasledovaní sú toho dôkazom. Vysokí duchovia Zeme, ktorým ďakujeme za dôležité objavy a poznania, boli ľudia s vyrovnanými mravnými i duchovnými schopnosťami. Duchovne vyspelý človek je osobnosť, u ktorej vlastnosti duše sa vyvinuli na najvyšší stupeň. Každé hnutie duše vysielala do éteru zodpovedajúci farebný lúč. Spojenie týchto citových lúčov vytvára krásne dúhové sfarbenie. Ako u dúhy, tak aj u duše zapadajú farby so sebou a vytvárajú súvislý celok. V dušiach sa odohráva vývoj niektorých schopností rýchlejšie a v iných pomalšie. Tak napríklad, v mnohých dušiach ležia zárodky pre rast a morálku nepoužité, ale sú tam a vyrastú k plnému rozvitiu buď ešte tu na zemi alebo na druhom svete.

V niektorých dušiach vzniká zlo zanedbávaním vývoja mravných vlastností a prílišným bujnením vlastností ostatných. Duše, prebývajúce teraz v nižších oblastiach, sú podrobené len jednému ale nutnému druhu výchovy, aby sa ich driemajúce mravné schopnosti prebudili k činnému životu a rastu. No aj keď proces tejto výchovy donáša so sebou hrozné utrpenie, je nutný a v pôsobení bude nakoniec požehnaním.

V úrovni, v ktorej teraz žijem, sa nachádza nádherný palác Bratstva nádeje. Služi na zhromažďovanie všetkých členov v krásnej sále, vybudovanej z duchovnej hmoty bieleho mramoru. Tam sme sa stretávali na prednáškach pokročilých duchov z vyšších sfér.

Na hornom konci sály sa nachádza nádherný obraz, nazvaný - dokonalý človek. Tým je treba rozumieť, že predstavuje človeka pomerne dokonalého. Hovoríme pomerne, lebo aj najvyššia predstaviteľná dokonalosť je relatívna voči ešte väčším výškam, ktoré môže duša dosiahnuť:

Na obraze stojí tento primerane dokonalý človek na vrchole jednej z duchovných sfér. Zem so svojimi úrovňami leží hlboko pod ním. Jeho tvár je obrátená s údivom, nadšením k vyšším úrovňam, ktoré pochopiť nie je dané ľudskému rozumu, lebo sa nachádzajú ešte nad našou slnečnou sústavou a pre neho znamenajú zaslúbenú zem.

Na hlave má zlatú prilbu ako symbol duchovnej sily a moci. V jednej ruke drží strieborný štít ako symbol ochrany, ktorú poskytuje viera. Oslnivo biely oblek ukazuje čistotu duše a rozprestreté krídla symbolizujú schopnosť ducha vzniesť sa do najvyšších myšlienkových úrovní vesmíru. Nad ním je biely oblak s nádhernou dúhou. Každá farba i odtieň žiaria v dokonalej harmónii, čo značí, že svoje rozumové a citové vlastnosti rozvinul na najvyšší stupeň.

Bohatý kolorit maľby, čistotu oslňujúcej beloby a lesk žiarivých farieb nedokáže žiadne pero opísať a žiadny pozemský štetec namaľovať.

Kópiu tohto obrazu majú v najvyššej oblasti každej pozemskej sféry v

školách, patriaciach k Bratstvu nádeje. Poukazuje na súvislú prácu nášho bratstva v nebeských sférach. Obraz ukazuje, kam až môže ľudský duch vystúpiť v budúcich dobách. Z toho nie je vylúčená ani najspustlejšia duša, bojujúca v temnote a v nevysloviteľnom hriechu.

Všetky duše sú pred Bohom rovnako hodnotné, a čo je prístupné jednej duši, je dosiahnuteľné i pre ostatné, len keď sa o to vážne usilujú.

Toto je poznanie a vedomie, ktoré som tu získal, ako aj viera, ktorú som nadobudol po svojom odlúčení od pozemského života. Nikdy som nezistil, že by ktorákoľvek viera pokrok duše zvlášť podporovala alebo brzdila.

Niektoré náboženstvá majú sklon ovládať a pôsobiť prevažne na rozum svojich stúpcov. To je však prekážkou, lebo veriaci nie sú potom schopní získať slobodu vlastného myslenia, ktorá je k výstupu do najvyšších sfér bezpodmienečne nutná.

Tieto príhody svojho putovania som napísal v nádeji, že aspoň niekoľko čitateľov si dá tú námahu, aby sa spýtali samých seba, či obsah mojich riadkov nie je predsa len pravdivý a užitočný.

Tých potom, ktorí stratili svojich milých, ktorí pri smrti sa nenachádzali na správnej ceste k dobru a Pravde, prosím, aby si zachovali dôveru. Nech veria, že ich milí blúdiaci priatelia nie sú beznádejne stratení. Ani tí nie, ktorí si sami skrátili život alebo zomreli za okolností, zdanlivo vylučujúcich akúkoľvek nádej.

Tiež si prajem, aby čitateľ bol presvedčený, že modlitbou a milosrdenstvom môže našim spolubratom a sestram priniesť vždy pomoc a útechu, ak potrebujú podporu a povzbudenie, či už na zemi alebo mimo nej!

Zo svojho domova v „jasnej zemi“, veľmi podobnej mojej vlasti, sa ešte stále púšťam do pozemskej úrovne, aby som pôsobil medzi nešťastnými. Pomáham tiež na veľkom diele duchovného spojenia medzi živými pozemšťanmi a takzvanými mŕtvymi.

Na týchto cestách takmer vždy strávim určitý čas pri svojej milej, pričom jej môžem pomáhať a ochraňovať ju rôznym spôsobom. Okrem toho aj v mojom dome ma občas poteší návšteva priateľov.

A v tejto nádhernej krajine, uchováajúcej pre mňa toľko krásnych spomienok, očakávam s vd'ačným srdcom dobu príchodu mojej milovanej, keď jej pozemská púť skončí, životné svetlo zhasne a zemská hviezda zájde.

Potom príde a my budeme žiť v zemi, kde nám stále budú svietiť hviezdy lásky a nádeje, spojení spolu naveky, naveky...

Moja úloha je splnená a moje rozprávanie končí. Chcel by som už len vysloviť pranie, aby všetko to, čo bolo napísané, všetci čitatelia považovali zato, čím to má byť, tojest, pravdivým a skutočným príbehom kajúcej duše, ktorá sa prepracovala z temnôt nahor ku svetlu.

Na čitateľov sa tiež obraciam s prosbou, aby si položili otázku, či sa im nevyplatí využiť moje skúsenosti a vecne preskúmať dôkazy nesmrteľnosti ducha.